

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

NYASTE SAMLING

AF

SVENSKA ANEKDOTER.

VI.

(Sista häftet.)

700

Blandade Anekdoter.

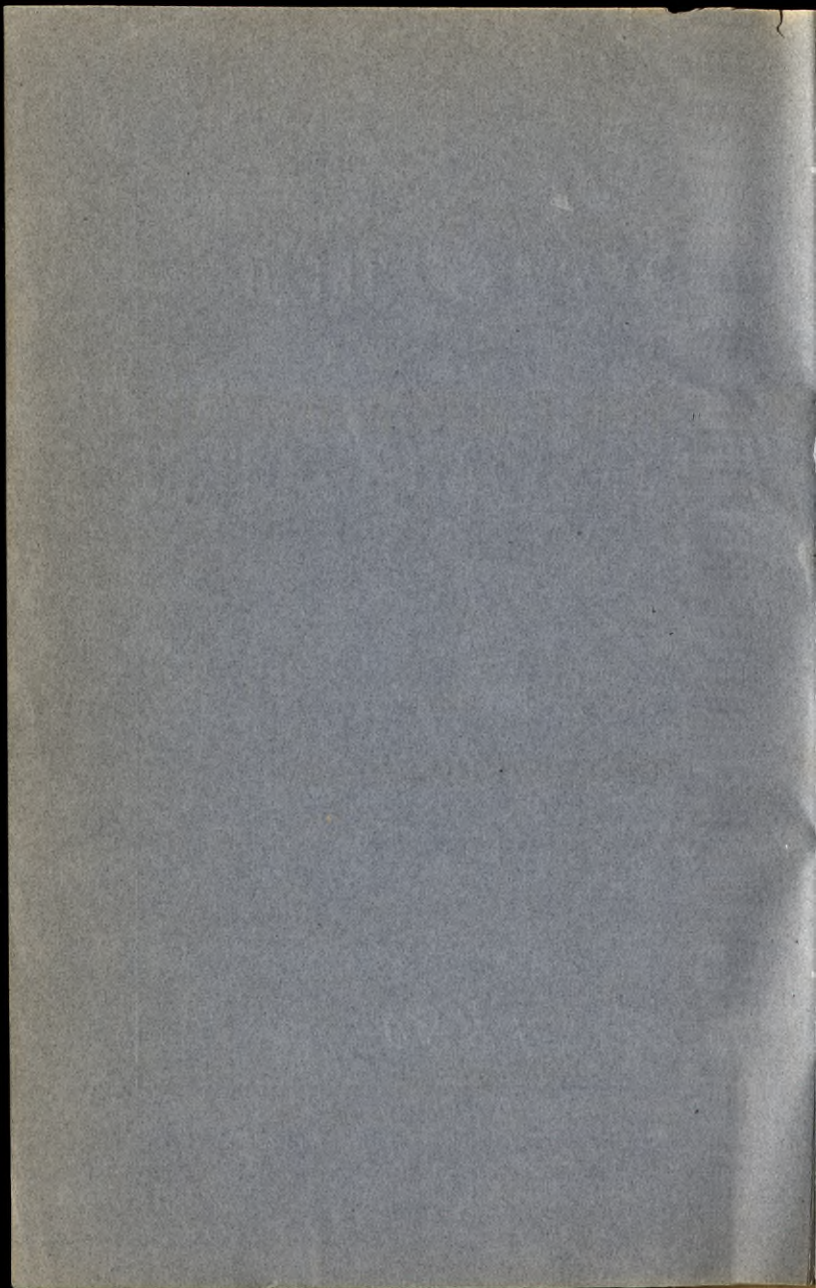
1880

STOCKHOLM.

P. A. HULDBERGS BOKFÖRLAGS-ÅRTIEBOLAG.

Pris: 1 krona.

NYASTE SAMLING

AF

SWENSKA ANEKDOTER.

VI.

700

Blandade Anekdoter.

STOCKHOLM,
P. P. A. HULDBERGS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG.

NY 100-100000

ALBANY, N.Y.

1900

00

Blanche A. ...

ALBANY, N.Y.

700

BLANDADE ANEKDOTER.

100

И. П. Д. В. О. Р. Е. К. О. В. А. Д. И. Е.

Håna inte!

Då skådespelaren *** en dag promenerade öfver Carl den XIII:s torg möttes han af ett par sotarpojkar, hvar vid den ene utbrast: »Ser du, Janne . . . der går en kom'iant;» — »Håna inte du» — svarade den andre — »du vet inte hvad du sjelf kan bli med tiden.»

Hårt straff.

Då de förberedande anstalterna gjordes för koleran i Stockholm, förargade sig en hedersman öfver de myckna penningarne, som allt detta kostade. Slutligen yttrade han: »det vore just rätt åt dem som fjeska, om koleran alldeles icke komme!»

Häktad för lögn.

En person frågade en sin vän hvarför han satt häktad. »För det att jag ljugit», svarade denne. »Ljugit? Hur så? Inte plär man bli häktad för det!» — »Jo, jag har lofvat att betala min skräddare, men inte hållit ord.»

Hälften Zierbängel, hälften Galgfogel.

Litteratören H-r sammanträffade en dag med en bekant vid namn Ziervogel. H-r yttrade dervid skämtande: »Jag har alltid mycket svårt att erinra mig ditt namn, om du heter Zierbängel eller Galgfogel, men så kommer jag ihåg att det är hälften af hvardera.»

Hämd efter döden.

En adelsman i Östergötland skulle färdas vägen förbi Normlösa kyrka öfver Svartån, men den deröfver gående bron var för tillfället så dålig, att det nästan var lifsfara att färdas deröfver med en större vagn. Det var natt,

och adelsmannen kände sig sömnig, men tillsade kusken att, i fall han somnade, väcka honom när de komme till bron. Kusken glömde likväl tillsägelsen, och körde lyckligt öfver bron. Efter någon stund vaknade adelsmannen och frågade om de hade långt fram till bron. »Ack, gunnås!» ropade kusken, som nu med någon rädsla ihågkom tillsägelsen, »vi ha längesedan lyckligt passerat öfver den.» — »Nå fan besitta!» ropade husbonden; »än om vi drunknat då, hvad tror du väl att du fått till straff; jo, ta mig tusan hade jag icke skjutit en kula genom hufvudet på dig.» Kusken, ehuru förskräckt för den barska tonen, kunde dock icke afhålla sig från löje öfver innehållet, och svarade: »så sant jag lefver, hade icke jag då gått ur herrns tjänst.»

Häradshöfding utan stöflar.

Skomakaren P. hade bytt om yrke och blifvit — bränvinsadvokat. En person, för hvilken detta var obekant, besökte honom en dag för att köpa ett par stöflar. P:s lille son, som öppnade dörren för den besökande, och erhöll del af hans ärende, svarade helt tvärsäkert: »Se'n pappa blef häradshöfding, bar han inga stöflar mer.»

Här står jag.

En teologie studerande skulle för första gången predika. Han började: Luther sade: »Jag står här och kan icke annat», och jag, jag står här . . . jag — jag står . . . jag står här . . . »stapplade studenten. — »Och kan ingenting annat», hördes en röst i kyrkan.

Hästen skäms.

En velociped-åkande herre mötte på landsvägen en s. k. »mjölksurra» hvars häst kastade sig åt sidan då han fick se det framilande vidundret. »Håll in tyglarna, mor, så skenar han inte», sade den åkande. — »Åh, inte ä han rädd, inte! Han bara skäms, ska' ja' säja!» svarade gumman.

Höftig förfrågan.

Paul Kahl hade, ifrån att vara betjent hos landshöfding von Segebaden, af sin höge gynnare blifvit befördrad till vice länsman, hvilket icke litet förtröt hans öfriga nya embetsbröder. Kort efter utnämningen hände det att landshöfdingen hade sammankallat södra häradets länsman till ett möte, vid Burge i Lefvede. Om aftonen samlade sig dessa i de nedra rummen och drucko om med hvar andra. Paul Kahl, som för första gången var i lag med sina nya embetsbröder propo-nerade till höger och venster bror- och farbrors-skålar och ingen vågade att neka i anseende till den ynnest, hvori han stod hos landshöfdingen. Men slutligen propo-nerade han äfven farbrorsskål med länsman Åkerman i Hemsö, hvilken var en välmående och temligen ansedd man, ehuru just icke den dugligaste i tjensten. Denne, som tyckte att detta var en för stor näsvishet, sade på spe: »Väl tackar jag för äran; men som herr K. ännu är så färsk, så får det väl ändå vara så länge med den saken, tills man får se huru herr K. tar sig ut i tjensten och huru ferm han kan bli i expeditionsvägen.» Kahl svarade intet, utan måste svälja sin förtret till ett tjenligare tillfälle. Morgonen derpå hände det att länsman Å. blef uppkallad till landshöfdingen för någon tjensteförsummelse. Å. som var högeligen förargad att han skulle få så mycket snubbor i K:s närvaro, ville försvara sig och fastän landshöfdingen befalte honom tåga, höll han ändå inte upp med sina motsägelser; slutligen förlorade landshöfdingen tålmodet och utropade: »Finnes det ingen som kan vräka ut den här otidiga besten härifrån?!» P. Kahl lät inte säga sig detta två gånger, utan öppnade genast dörren och fattade sin Å. med ena handen i nacken och den andra i något annan ställe och vräkte honom handlöst utför trapporna. Då Åkerman skulle resa sig upp sträckte K. halsen öfver ledstången och frågade: »Förlåt mig att jag frågar: duger jag i expeditionsvägen?»

Högre bildning och sämre mat.

»Man kan ej neka att våra fruntimmer på senare tider erhållit en ganska betydlig förkofran i sin bildning», yttrade någon i ett sällskap. En gammal knarr, som var närvarande, inföll härvid: »Den upptäckten har äfven jag gjort; man får allt sämre och sämre mat.»

Högst naturligt.

En fru frågade sin nykomna piga om hon plägade snarka i sömnen, — »Jag vet icke», svarade denna, »jag är aldrig vaken så länge, att jag kan märka det.»

Höjden af förakt.

Två fyllhundar råkade i träta med hvarandra, hvarvid den ene utom sig af vrede utbrast: »Kom inte hit, ty jag föraktar dig mer än ett glas vatten!»

Ibland snöar det.

En utländig, som besökte Stockholm vid den stora expositionen sommaren 1866, hvarunder det regnade flera dagar å rad, frågade förtretad sin hyresvärd: »Regnar det då *alltid* i det här förb— landet?» — »Ånej», — upplyste den tillfrågade — »ibland snöar det.»

Icke för mycket.

För icke så synnerligt lång tid sedan skötte en lagman Battram Vestra och Östra Göinge häraders domsaga i Skåne. Lagmannen, som var mycket lomhörd och derjemte originel i sitt slag, blef ofta föremål för små upptåg och en smula drift till och med i sittande rätt. Så hände en gång, att en förmögen bonde hade blifvit af anförvandter instämd med yrkande, att han på grund af fylleri måtte ställas under förmynderskap. Under målets handläggning sporde B. svaranden:

— Nå, du super ju mycket?

— Nää, nådi lagman, da gör ja inte; ja tar mina sybar te måltiderna å derve bler da fö da mejsta.

— Nå, om morgonen, hur mycket super du då?

— En syb; (tyst, utan att höras af lagmannen: — två, tre, fyra fem.)

— Det är icke för mycket. Nå middagen?

— En syb; (två, tre, fyra, fem.)

— Det kan ingen säga något om. Nå se'n på aftonen då?

— En syb; (två, tre, fyra, fem.)

— Nå, herre Gud, det är ju icke för mycket; så mycket tar jag, och det göra väl de flesta.

Åhörarne hade emellertid obeskrifligt roligt, och man tänke sig B:s harm då han erhöll del af bondens verkliga svar.

Icke illa hopsatt.

Då Foroni 1851 hade sin Palmsöndags-koncert, skulle densamma till kungl. teaterns förmån upprepas Påskdagen, och för att fylla qvällen ville hr Schyberg gifva någon liten efterpjes. Men då han icke hittade på någon dertill passande, påstods han hafva vändt sig till kapellmästaren och frågat: »Bäste herr Foroni, skulle ni inte kunna draga ut takten något, så att spektaklet ej blifver allt för kort?»

Icke karbad, utan fruntimmersbad.

Ett fruntimmer infann sig vid en badinrättning. »Kan jag få ett varmt bad?» frågade hon baderskan. — »Ja bevars, det går visst an», svarade denna, »skall det vara ett karbad?» — »Åh nej, bevars väl», svarade fruntimret och såg förvånadt ut, »det skall bara vara ett vanligt fruntimmersbad.»

Icke parmmätare och icke paltar.

Den qvicke och snillrike samt ytterst satiriske boktryckaren Carl Deléen, som var mycket halt, bodde vid

Ragvaldsbacke, der en parmmätare, äfvenledes halt, också hade sin bostad. En afton, sedan det blifvit mörkt, och Deléen vandrade hem från ett samqväm, möttes han i backen af ett par brandvakter, som höfligt helsade honom: »God afton, parmmätare!» — »God afton, paltar!» svarade Deléen. — »Vet herrn inte hut? Vi äro inga paltar», återtogo brandvakterna. — »Och jag är ej någon parmmätare», genmälte Deléen, samt fortsatte linkande sin vandring.

Icke protestant, utan Israëlit!

Herr X., tillhörande den Mosaiska trosbekännelsen, gjorde för några år sedan en resa till Italien. I Firenze gick han in på ett postkontor för att höra efter om något bref från Sverige funnes till honom. — »Poste restanten?» — frågade posttjenstemannen. — »No, no, Israëlit!» försäkrade herr X., troende, att posttjenstemannen tillsport honom om han vore protestant.

I dag röd, i morgon död.

I en familj, hvars samteliga medlemmar voro rödhåriga, afled en af sönerna. En gammal beskedlig fru, som kom för att »beklaga sorgen», talade derunder med rörelse om hurusom den blomstrande ungdomen måste falla, äfven den, för härjarens lie och tillade suckande: »Ja, Herre Gud, så är det: *I dag röd, i morgon död.*»

Ihjelfrågad.

En ångbåtsbefälhafvare råkade en gång ut för en mycket frågvis passagerare, som begärde få veta namnen på alla de ställen, som passerades. Huru tröttsamt det måste vara att dagligen år efter år blifva sålunda tillfrågad och lemna de begärda upplysningarna, inses lätt, och dock gör en hvar sig dertill saker af lätt ursäktligt och mycket naturligt skäl. Sedan nu i fråga varande passagerare framställt en mängd frågor, som han fått besvarade på

det mest höfliga sätt, frågade han slutligen: »Hvar fins nu kaptenens företrädare, som förde ångbåten förlidne sommar?» — »Han är död», svarade kaptenen, »han blef ihjelfrågad här på ångbåten.»

Iliadens grundspråk.

I ett sällskap hvälfde sig samtalet kring litteratur och författare. Hvar och en sökte i sin mån briljera, och i tanke att alldeles göra slag i saken, suckade mamsell Sofia ***: ack, den som kunde bara så mycket latin, att man kunde läsa Iliaden!»

Improvisatören.

En ung man, vid namn Grangren, frågade en af sina vänner, som var känd för att göra qvicka charader, om han inte skulle vilja göra en charad öfver hans namn. Efter att några ögonblick hafva tänkt på saken, svarade vännen:

Mitt första är ett trä,
Mitt andra en dess grenar,
Mitt hela är ett få.
Förstår du hvem jag menar?

Industri.

En girig, som blifvit bedragen på en summa penningar, gick och hängde sig i förtviflan; men hans dräng, som kom i detsamma, skar af repet och räddade sin husbonde. Denne fann sig väl vid närmare eftersinnande nöjd att lefva, men sade med häftighet till drängen: »Hvarföre löste du icke varsamt upp knuten, så hade du kunnat undvika att sönderskära repet, som var alldeles nytt!» Och då drängen flyttade ur tjensten afdrog den girige mannen på hans lön, hvad som svarade mot repetets värde.

Informatorn.

För icke många år sedan stannade sent på en höst-

qväll, då regnet squalade på Upsala gator, en skjutskärra utanför gästgifvaregården. Skjutsbonden steg af och urylftte en neruti kärran liggande person, lade honom på marken lik en annan säck, och mumlade: »om han ändå hade en hatt eller mössa, så kunde jag ta den i stället för skjutspengar, ty att vänta tills den der blir nykter, då finge jag vänta till domedag, och det kanske inte blir då heller, i fall di inte sätter domsbasunen till örna på'n». En förbigående magister stannade och gjorde bonden uppmärksam på obarmhertigheten att låta en menniska ligga så der utsatt för ovädret. »Å», svarade bonden, »han har så mycket vått i sig, han ska' väl också ha något på sig.» Vid närmare betraktande af den fallne dryckeshjelten fann den barmhertige magistrern att det var en gammal skol- och akademikamrat, hvilken på sednare åren legat på landet som informator, och derunder visat sig som en skicklig barnlärare, men alltid gifvit för mycket vika för sitt begär efter starka drycker, när han var på egen hand. Han lät bära in den fallne i hållstugan, och, ihågkommande att han nyss fått i kommission att skaffa informator åt en länsman i hemorten, öfverenskom han med skjutsbonden att föra den rusige tillbaka till samma gästgifvaregård hvarifrån han kommit, skref ett bref till länsmannen, och ett till »passageraren» sjelf, samt bad skjutsbonden lemna honom dessa a costi. Bonden gick in på allt, isynnerhet som han fick fulla skjutspengar och, inseende att »när en super så mycket, kan man inte läsa te prest». Vid återkomsten till Säffa, läste studenten, sedan han fått sofva af sig ruset, sin väns förmaningsbref, och gick in på hans förslag att begagna sig af brefvet till länsmannen och hos denne bli informator. Han reste alltså vidare tillbaka; men, i brist af annat sällskap, umgicks han så innerligt med flaskan, att han å nyo en afton blef sanslös aflägsad på en aflägsen gästgifvaregård i hans hemort. Händelsevis kom en länsman dit, och, sedan han fått sigte på den lätt ekiperade

sofwaren, sade han: »det är, ta mej tusan, den der korrektionisten, som rymt ifrån Stockholm, låt mej se, — bleklad, röd näsa, glosögd — grå byxor, riktigt! — grå jacka, — nej! den här har svart frack, ja! den har han stulit; är inte du Rundqvist, som har rymt, du! hva-
 ba? — ja-å, du tiger och samtycker». Efter denna noggranna undersökning tog länsmanen studenten, lade honom i sin kärra, och skjutsade honom tills vidare hem till sig, och arresterade honom i oxhuset. Om morgonen tidigt väckte han honom, och då uppstod följande samtal:
Studenten. (pekande på oxarne) Ja så, är det di der, som ska skjutsa? *Länsman.* Hva sa, a'n tokig? *Stud.* Ja så, är det di, som ha skjutsat mej hit, då? *Länsm.* Å hut, det var jag sjelf som gjorde det, din tjufstryker; kom hit nu, så skall du få di här handskarna på dig. *Stud.* Hva sa? handklofvar! hva skall jag med dem? Jag tänker ni låter bli det, ty jag skall hem till länsman P. och bli informator, begriper ni det, hva-å? *Länsm.* Hva sa, det är just jag, det! *Stud.* Se här har ni bref, som bevisar det. *Länsm.* (läsande) Å tusan, käre herre, jag ser ni har rätt, förlåt mig, gubevars, jag träffa' er litet smit ett par håll härifrån och tog er hem. *Stud.* Ja så, herrn bor här; (seende sig omkring på oxarne) det ser hyggligt ut här — hygglig familj. *Länsm.* Förlåt mig, bästa herre, jag kunde aldrig tro. *Stud.* Åh strunt, ni besparade mej skjutspengar för ett par håll ändå. Länsman och studenten blefvo snart vänner. Informatorn skötte sitt kall ganska försvarligt.

Ingalunda.

Då man går från Upsala till det ryktbara värdshuset Eklundshof, ser man på venster hand en hop små täppor och ibland dem *en*, uti hvilken finnes ett litet vitmåladt lustbus. Täpporna äro professorernas potatisland, och det lilla lusthuset med dess täppa innehades af professor J. H. Schröder, hvilken ej tyckte sig ha skal attan vända sin

»boställsjord» till det prosaiska odlandet af potatis, utan i dess ställe uppbyggde det nämnda lilla huset. När detta var färdigt, bjöd S. dit sina vänner och bad dem gifva stället ett namn. »Kalla det Trädlösa!» föreslog någon. »Ingalunda», sade S. »namnet för simpelt, alldeles — — ingalunda Trädlösa!» — »Nå, så kalla det *Ingalunda då*», sade en af de närvarande, och så heter det än i dag.

Inga medikamenter!

En apotekare ville en gång roa sig med en prest och sade derföre till honom: »Ni, som är så bibelkunnig, kan visst förklara huru det kom sig att de många, som omtalas i bibeln, blefve så gamla att de upplefde flera hundra år». — »Förmodligen derföre, att de ej begagnade några medikamenter», svarade presten.

Inga nummerkarlar!

På ett schweizeri inkom i sällskap med två andra personer en ung kadett, som något påfluget började kurtisera skänkmamsellen. — »Jag skall helsa från n:o 24», sade kadetten, förmodligen menande en kamrat, ty, som man vet, äro kadetterna numererade — »Jag känner honom inte!» svarade mamsellen. — »Kors, känner ni inte n:o 24?!» utbrast kadetten. — »Nej, jag umgås inte med nummerkarlar!» — blef det slående svaret.

Ingen förlust.

En resande for öfver en färja. Som det stundom hände att floden steg ganska högt, hvarigenom öfverfarten blef farlig, frågade den resande färjkarlen, om det häadt, att någon gått förlorad. »Åh, nej», svarade karlen, »visst drunknade bror min här i fjol, men vi fingo rätt på honom dagen efter».

Ingen glömska mer!

En herre beklagade sig en gång för en annan, at

det var så förargligt med paraplyer, att man alltid glömmet dem efter sig. »Det händer likväl aldrig mig!» svarade den andre. »Å», genmålte den förste, »du bara skryter, hur är det möjligt att aldrig glömma — sitt paraply!» — »Jo, ser du, jag nyttjar aldrig något!»

Ingen kan tända ljusen.

En fattig torparens hade af godsegaren blifvit antagen som betjentgosse. En afton, då han blifvit inkallad i sällskapsrummet, återkom han till köket gapskrattande »Hvad skrattar du åt?» frågade kokerskan. »Kan jag annat än skratta!» sade den unge betjenten, »der inne sitta inte mindre än tio personer och ingen af dem kan tända på ljusen, utan jag får lof att gå in och göra det».

Ingen reservoir!

Vid middagsbordet hos brukspatron Ö* i — ås var ett större sällskap sittande och konversationen i full gång. Snart kom den goda stadens sqvaller i full fart, och var det mycket funderande om apotekaren — — — s inklinationer. Några gamla mamseller mente tro på, att åtskilliga korgar nyligen vankats, och slutligen yttrades, att han troligen skulle med sitt val stanna på en släkting i värdens hus. I anledning af de der omtalade korgarne förtretad, utbrast då värdinnan: »Åh, jag skall säga er, mina vänner, att Charlotta alldeles inte behöfver bli någon reservoir åt apotekar — — — n!» Den goda frun mente troligen reserv.

Ingen saknad.

»Min älskade gubbe, jag fruktar att du saknar ditt ungarlslif», sade en fru till sin kära hälft. — »Visst inte», svarade han, »jag saknar det så litet, att om du doge, så skulle jag genast gifta om mig.»

Ingenting.

En person mötte på gatan en annan, som hade en utmagrad hund med sig. Det gjorde honom ondt att se det stackars djuret, och han sade därför till egaren: »Hvarföre ser hunden så förskräckligt mager ut?» — »Han äter ingenting!» blef svaret. — »Men hvarföre äter han ingenting?» — »Jag ger honom ingenting.» — »Men, min Gud, hvarföre ger ni det stackars djuret ingenting?» — »Jag har ingenting!»

Instäld duell.

En hetlefrad person, som var lam i ena benet, hade utmanat på duell en annan, med hvilken han kommit i tvist. Utmaningen antogs. Begge parterna infunno sig med sina sekundanter på bestämdt ställe och duellen skulle börjas. Den utmanande, som hade svårt att stå, sade då till sin motpart: »Tillåter ni att jag stödjer mig mot den här milstolpen?» — »Mer än gerna», svarade denne, »så vida ni tillåter att jag får stödja mig mot nästa milstolpe». — Alla skrattade och duellen blef ej af.

Instäld välgörenhet.

En »syster» af de »väckta» och »kristligt sinnade», som flitigt springa i den s. k. »Beskan», hade en kall vinterdag firat sin andakt hemma och läst en »uppbygglig» predikan af pastor Beskow, hvarigenom hon blifvit rörd till en stunds medlidande för sina bröder och systrar i Christo, de der få kämpa med den bleka nöden. Hon sade alltså till sin piga: »Hör du, min kära Lotta, du får visst vara snäll och göra upp eld i kakelugnen, så att jag kan få mig en kaffetår, ty jag tycker att det är så ruskigt och kallt; och så kan du gå ner till madam Petersson med lite ved: hon behöfver det nog, den stackaren».

Pigan gjorde upp eld, kaffet kokades vid den ned-

bruona brasan, och den heliga »system» satte sig att njuta af den kära drycken. »Medan frun nu dricker kaffet, så springer jag ned till Petterssönskan med veden», sade pigan. — »Vet du, jag tror, det inte behöfs, för jag tycker att kylan gifvit sig», svarade den »kristligt sinnade» frun.

Inte ens för tio örflar!

»Ni är en kanälje! Jag vill inte göra något uppseende här i sällskapet, men kom ut i förstugan, så skall ni få en örfil, så det skall . . .» utropade en person helt uppbragt. — »Gå ut i förstugan, jag! nej, det gör jag visst inte, om jag också finge — — tio örflar», svarade den tilltalade.

Inte i den smutsiga ändan!

Ett fruntimmer infann sig i en krambod för att handla sidenband. Kramhandlaren framtog och förevisade af den färg och bredd som önskades, samt frågade: »Huru mycket behagas: får det lof att vara en eller par stänger?» — »Nej», svarade fruntimret, »jag vill bara ha en fot, men inte i den smutsiga ändan.»

Inte jude, bara tysk!

En utlänning inkom på en kallare och utbjöd klockor till salu. Sedan mannen med en schackrares hela förmåga berömt varans godhet, tillfrågades han af kallaremästaren om han vore jude. — »Nej, bara tysk», svarade han.

Inte munväder, utan tvärtom!

På en bal i Vimmerby yttrade en löjtnant till sin unga dam några artigheter öfver hennes dans, fadda, såsom vanligt ifrån dylika herrar, och sade bland annat: »Fröken valsar som en riktig engel!» — »Åh, bevars», svarade hon blygsamt, »herr löjtnanten bara smickrar, det kan aldrig vara herr löjtnantens mening!» — »Jo,

jag försäkrar», återtog den elegante martissonen, »att det alls inte är munväder hvad jag talar — utan tvärtom!»

Inte oäfvat!

En handlande Å. i M. såg en dag några vänner hos sig, dem han bjöd på ett glas portvin. Under tiden blef han utkallad i något ärende, och en af gästerna begagnade derunder hans frånvaro för att med bränvin fylla hans till hälften tömda glas. När värden efter en stund inkom, bad man att få dricka med honom, hvarvid någon utropade: »Fy tusan, hvad är det för portvin du bjuder på?» — Värden smuttade på sitt glas och svarade: »Ja, jag kan inte neka att det har en liten bismak — men den är inte oäfvat!»

Inte så mycket som jag.

Några gäster sutto vid ett middagsbord, der bland andra rariteter äfven stod en assiette med rädisor. En af gästerna tog rädisorna till sig och behöll dem kvar. En granne vände sig då till honom och sade: »Det fins visst flera här, som tycka om rädisor». — »Inte så mycket som jag», svarade denne och fortsatte lugnt sitt ätande.

Intet ondt, som ej är nyttigt till något godt.

Komminister Skafvare i Rogsta, hade en för manhaftighet mycket beryktad hustru, kallad Skafvar Gjölin, hvilken bland annat låg i tvist med Gefle stad om Sättra-jorden och då var fullmäktig för hela byn. När hon ej vann efter önskan, for hon till Stockholm, och utverkade hos Kon. Carl XI ständigt sådane resolutioner, som upphäfde lokal-auktoriteternas utslag. Bland andra infall, som efter henne berättas, må nämnas; att när landssekreteraren Warg, hvars resolutioner genom hennes bemödanden ofta upphäfdes, en gång yttrade: »käring, du är ett elakt krut»,

svarade hon: »ja ja, det är ett krut som duger att skjuta vargar med».

Inte Silbodals-vin i katolskan.

Det är ännu i friskt minne, huruledes kyrkoherden Lindbäck i Silbodal gaf fattiga nattvardsgäster gift i kommunionvinet, i afsigt att befria församlingen från deras underhållande. När, om sommaren 1866, efter katolska kyrkornets ras i Stockholm, hvarvid en mängd af arbetarne omkommo, man räckte en ur spillrorna framdragen en dryck vin, som man erhållit i kyrkan, frågade någon af räddningsmanskapet en kamrat: »Det måtte väl inte vara Silbodals-vin heller i flaskan?» — »Åh nej, var lugn!» — upplyste den andre — »i katolskan är det *presten* ensam som dricker.»

Intressena regera mångenstädes.

En gång, då någon undrade öfver att en del läkare ännu icke bannlyst brännvin ur deras dietlära, förklarade professor Rosenschöld det såsom helt naturligt, »eftersom bruket af denna dryck vore en af de rikaste sjukdomskällorna i menskligheten, och icke alla läkare önskade se sådana källor uttorka.»

Inirång på den svenska friheten.

Vid en häradsrätt i Westergötland instälde sig jemte elektorerna för riksdagsmannavalet, en ganska tät bonde, som, oaktadt han ej var vald till elektor, likväl gjort sig hopp att blifva vald till riksdagsman. Då domaren förkunnade att alla till akten obehörige skulle taga afträde, vägrade ifrågavarande bonde att gå ut, högtidligt förklarande, att han var en *svensk medborgare*. »Länsman, led ut den fria svenska medborgaren!» ropade domaren. Och den fria svenska medborgaren utleddes.

Inverkan af den dyra tiden.

En tiggare mötte en herre och bad honom om en

25-öring. Förvånad frågade den senare, hvarföre han just begärde *den* summan. »Jo, det är så dyra tider, så man knappast kan begära mindre!» var tiggarens enkla svar.

Invändning i rätt tid.

En i svenska språket allt för litet bevandrad Tysk, som uti Gefle vigdes af en Svensk prest, läste efter hvad presten förestafvade, ehuru med svårighet. Då presten på en gång uppläste de orden: *och älska henne i nöd och lust*, sade Tysken: »Dä for micke sagdt, herr magister.»

Invändningar.

En resande anmärkte att vägen krökte så mycket. »Ja», invände skjutsbonden, »se det är den här sjön som gör så många invändningar.»

I skolan.

Läraren: Hvad förstår man med lagen?

Gossen: Det som inte är evangelium.

Läraren: Så du svarar! Om det nu t. ex. vore fråga om skollagen?

Gossen: Ja, inte är den något evangelium.

Ja, var det icke märkeligt?

En f. d. bruks-patron, som ofta plägade besöka sin fattiga granne, fick en gång se ett ovanligt stort svin-kreatur af Norsk race hos honom, och utbrast dervid förvånad: »Du har likväl med din lilla inkomst födt upp ett större svin, än jag!»

Jag skall gratulera mig sjelf.

En gäldenär träffade sin fordringsegare. »Ursäkta mig», sade han, »på nyåret skall jag komma och gratulera, och då skall jag tillika betala min skuld.» Fordringsegaren svarade härtill: »Glöm bara inte att komma med

penningarne, jag skall nog gratulera mig sjelf till erhållen god betalning.»

Jag väntar nog.

»Nu har jag inte tid, men när jag slutat det här skall jag grundligt basa dig», sade en far till sin okynnige pojke. — »Gör dig ingen brådska, pappa, jag kan nog vänta», sade den lilla näsvisa bytingen.

Jemförelsen slog ej in.

En liberal publicist hade af en skraddare beställt sig ett par byxor: men när han fick dem, voro de allt för trånga, hvarföre de af honom kasserades. »Ah, herre Gud — utropade skraddaren — de äro alldeles efter nyaste parisermödet, och herrn har ju alltid arbetat för framåt-skridandet.» — »Deri har ni fullkomligt rätt» — svarade publicisten — »men nu är saken den, att jag i de här byxorna hvarken kan komma fram eller tillbaka.»

Jemningsförslag.

Tvenne officerare, som utmanat hvarandra på pistol, instälde sig ganska riktigt på mötesplatsen, åtföljde af sina sekundanter. Den ene var en storsväxt och mycket fetlagd man, hvaremot den andre var liten och mager. Sedan sekundanterna bestämt platsen och laddat pistolerna, yttrade sig den feta herren, efter att länge hafva betraktat sin motståndare: »Mine herrar, det råder i alla fall mycket olikhet mellan mig och min vederpart, när man besinnar, att han, till följd af sin föga ansefliga gestalt, är för min pistol en ganska liten och inskränkt skott-taffla och således svårare att träffa, hvaremot det alltid skall blifva honom lättare att träffa en person med min kroppsbeskaffenhet.» — »Den saken kan lätt hjälpas», svarade den magre kämpen lugnt, »om man endast lemnar mig en bit krita, så vill jag dermed på min tjocka motståndares kropp afteckna min egen lilla och obetydliga bild och endast

derpå sedan rigta min pistol, och förklarar jag, att hvarje skott, som träffar utom kritstrecken, skall anses för ogildt.»

Jernvägslycka.

I en jernvägskupé sutto trä herrar länge utan att yttra ett ord. Till sist beslöt den ene att öppna ett samtal för att fördrifva tiden: — »Jernvägarne äro allt en af vår tids vackraste uppfinningar», yttrade han. — »Ja, jag har att tacka dem för allt hvad jag eger», utbrast den andre lifligt. — »Min herre har kanske aktier i Falu — Gefle — banan?» — »Nej, men jag fick ärfva en rik farbror, som blef krossad vid en sammanstötning.»

Jo, jo, men!

Tant ** höll föreläsningar för sin brorson, angående cigarrers förderlighet. »De öda penningar, förpesta böningsrummen, fördrifva helsan och förkorta lifvet», sade gumman. — »Men farbror är nu 70 år», invände brorsonen, »och mår ganska bra, fast han i alla sina dagar rökt». — »Ja, kära du», svarade tanten i sin ifver, »men hade han icke rökt, kunde han nu ha varit 80.»

Johan Åker.

En inspektor vid Långholmstullen, vid namn Johan Åker, brukade köra oförväget. En gång uppehölls han dervid af en polisbetjent, som fattade hästen i tygeln och frågade hvad han hette. Då inspektoren icke fann skäl att dölja sitt namn, blef svaret naturligtvis: »Johan Åker» (jo han åker). »Ja, nog fan ser jag att ni åker», ropade polisbetjenten förargad, »men jag vill veta ert namn.»

Jorden ett paradís.

»Jorden är ju ett verkligt paradís», sade en gång en skämtare åt en som jemrade sig öfver dess syndfullhet och kallade den en jemmerdal, »den är ju full af Evor eeh ormar.»

Jo, säkert!

En herre bemärkte hos en fogelhandlare en ovanligt vacker papegoja. »Det var en vacker fogel, den der», sade han till handelsmannen. »Jo, säkert!» inföll papegojan. Svaret roade honom, så att han köpte fogeln, och vid hemkomsten visade han den för sin hustru. »Hvad gaf du för henne?» frågade frun. »Tjugu riksdaler», blef svaret. Tjugu riksdaler! Du var väl tokig då!» utropade frun. »Jo, säkert!» sade papegojan, och det var det enda hon kunde säga.

Julmarknaden.

Under en julmarknad hade en kammakare sitt stånd bredvid en korgmakare. De samtalande med hvarandra och den senare yttrade till sin granne: Det var en riktigt lusig marknad den här!» — »Åh, säg inte det», svarade kammakaren; »vore det en lusig marknad, så hade jag väl sålt flere kammar.»

»Jungfrun» »mamma».

Som bekant, sammanvigas hvarje 19:de Juni uti Stockholms Storkyrka 5 brudpar från stadens olika församlingar, och erhålla brudarna, som af vördiga presterskapet med omsorg utväljas bland rena, värdiga »jungfrur» — sin utstyrel från den s. k. »kronprinsessan Lovisas brudgäfvofond». När denna vigsel skulle ega rum 1868, och de 5 brudarna gingo fram till altaret, hördes en liten flicka bland den närvarande folkhoppen utropa: »Se der går *mamma!* Jag vill gå till henne!» — Barnets utrop lär hos de kringstående ha väckt besynnerliga tankar.

Juni hjälten.

Under de beryktade Juni-dagarne 1832 stodo tre personer på Norrbro en afton och samtalande. Hastigt framträder en polisbetjent och säger: »det är förbjudet att

skocka sig tillsammans på gatan. Herrarne äro så goda och skingra sig!» De samtalande frågade skålet till detta förbud och gjorde några invändningar, pockade på sin rättighet att fritt få gå och stå hvar och hur de ville, med mera dylikt. Polisbetjenten råkade i en liflig tjemstefver: »om icke herrarne genast skingra sig», sade han, »så arresterar jag herrarne». — »Arrestera, arrester!» sade två af dem och gingo skrattande sin väg. Den tredje stannade kvar och såg helt kallt på polisbetjenten. Nu upplammade dock embetsnitet till sin höjd hos den senare. Med en hotande uppsyn och handen under västen, förmodligen för att fatta sin tjemstebrieka, utbrast han: »har inte herrn hört hvad jag sagt: att herrn skall skingra sig!»

Juridik i magen.

I staden G. fans för några år sedan tvenne rådmän af hvilka den ene, O., var oansenlig till växten, men hade ett briljant hufvud och var ofta mycket skarp i sina repliker. Hans kamrat återigen, en verklig herkulesfigur, påstods vara temligen klen möblerad i öfre våningen. En dag hade de båda juristerna råkat i någon ordvexling, hvarvid vår Herkules, som fann sig besegrad i ordstriden, förgrymmad röt till sin småvuxne kamrat: »Tyst, ditt lilla kräk, annars lägger jag dig på en smörgås och äter upp dig som en anjovis!» — »Ja, då min kära bror», inföll O., »får du, min själ, mera juridik i magen, än du någonsin har haft i hufvudet!»

Kalla fötter.

En herre beklagade sig i ett sällskap, att han ständigt var så kall om fötterna. »Jaså, min herre har kalla fötter; det har min man också. Jag känner ingen karl, som har så kalla fötter som han», yttrade ett närvarande fruntimmer.

Kallt blod.

I en Tysk tidning lästes följande, för hvars tillförlighet vi dock icke kunna gå i borgen: »Elden kom lös i professor Hernqvists hus i Skara. Han skyndade till sitt bibliotek för att om möjligt rädda några af dess skatter. Tillfälligtvis föll honom i händerna ett par gamla verk, hvilka han ej sett på länge. Återseendet af de gamla vännerna fängslade honom så, att han började bläddra och läsa. Eldsvådan kom alldeles i glömska. Slutligen kunde han sjelf blott med möda undanryckas elden. Biblioteket är utan räddning förloradt. Professorn sätter sig midt emot branden, som förtär alla hans skatter och arbeten, och stoppar sin pipa. Då ingen har eld att tända henne, försöker han det vid en brinnande stock, men hettan hindrar honom. Då vänder han sig till sina vänner, som beklaga hans olycka, visar sin pipa och säger: »Är det icke löjligt, der brinner hela min egendom, och jag skall deraf ej få en gång så mycket eld, att jag kan tända min pipa.»

Karakteristik öfver de tre Skandinaviska rikena.

I »Dyrhaven» vid Köpenhamn förevisades ett svin-kreatur af så oerhörd storlek, att egaren utfäste en premie af flere hundra riksdaler, i händelse någon kunde uppvisa maken till detsamma. I anledning af detta monstrum horribile gjorde en af de danska tidningarne (Corsaren) i slutet af 1844 följande reflexioner: Norge har den bästa statsförfattningen; Sverige den bästa Konungen, och Danmark — det största svinet. . . .

Karaktterskilnad.

Bruksförvaltaren L. i Wermland fick ombyta principaler på samma gång som det bruk han skötte, en gång fick ombyta egare. Af desse var den förste en energisk man, som ej älskade mycket prat och ordande, men den senare hade just motsatsen af dessa egenskaper. Derföre,

då någon frågade L. hvad han tyckte om utbytet af principaler, svarade han: »Åh, den jag nu har duödrar utan blixst han, men den förre blixtrade utan dunder.»

Katastrofen.

En informator läste högt för familjens fruntimmer, hvarvid ordet katastrof förekom. Någon af damerna, som icke viste hvad det betydde, frågade informatorn derom. »Katastrof, mina damer, det är — det är slutet, eller — eller, att jag så må säga, det sista — det vill säga ändan af en sak.» Sedan han slutat sin läsning och steg upp, märkte en halfväxt flicka att han nedkritat baksidan af sin rock. För att på ett fint sätt underrätta honom derom, sade hon, i det han gick bort: »Herr magister! Magistern har fått krita på sin katastrof!»

Katten rodnade.

»Kors i Herrans namn, pojke! Hvem har druckit ur grädden, som stod i skålen?» frågade en mor sin 6-årige gosse. — »Jag vet iute», svarade denne, »men katten vart så röd i synen, när jag kom in.»

Kinkig fråga.

En äkta man hemkom nattetid och bultade på dörren, till hvilken han icke medtagit nyckeln. »Hvem är det?» ropade den innanföre varande hustrun. »Hvem väntar du så här dags, min vän?» genmälde mannen.

Kinkig visit.

»Hvart skall jag gå först?» — frågade en nyårsdag en gratulationsfjesk — »jag är skyldig så många visiter». — »Dit», rådde honom en vän, »dit du längst försummat att gå, till dig sjelf. Du skall der träffa någon, som ännu är dig temligen obekant.»

Kinkig fråga att besvara.

Vid magisterpromotionen i Upsala 1842 bekom en officer magisterkransen. Då han steg upp på Parnassen för att emottaga lagern, utropade ett fruntimmer på en af läktarena: »Nej men, Herre Gud! se en officer blir magister! Kors! hvilketdera skall han väl nu blifva!»

Kinkigt förbehåll.

Under kungssorgen efter Carl XIII inföll, uti en småstad, dess kyrkoherdes födelsedag, och som han var allmänt omtyckt, ville stadens borgerskap på något sätt visa sin hyllning. I detta ändamål infunno sig ett par af borgarena hos borgmästaren, och anhöllo om tillstånd att få begagna stadens kanoner, hvilket borgmästaren gerna biföll, men tillade, att det, för kungssorgens skull, borde ske i all tysthet.

Klar sak.

En länsman skulle företaga en syneförrättning, hvarvid en nämdeман var tillsagd att vara närvarande. Länsmannen anlände först till stället och fick både länge och väl vänta på nämdemannen. Slutligen anlände denne i allsköns lugn, då länsmannen, förargad utbrast: »Jag undrar jöst hvem af oss, som det tillhör att vänta på den andre?» — »Naturligtvis den, som kommer först», svarade nämdemannen med det mest orubbliga lugn.

Klart bevis.

Två herrar disputerade om hvilken samhällsklass som är att föredraga.

— »Min herre», sade den ene, »våra störste män ha alla gått ut ur *folkets* kojor.»

— »Ja, det bevisar blott att de icke hade lust att stanna kvar der», svarade den andre.

Klen i geografin.

»Har ni läst, att Gambetta för Frankrikes välgång hållit ett nyårstal i Bordeaux?» frågade en källarkund en annan. — »Bordeaux? Tarfligt! . . . Nog kunde han ha kostat på sig Champagne!» anmärkte den tilltalade.

Klimatet.

En för sin dumhet mycket känd person hade gjort en resa till Frankrike. Vid hemkomsten derifrån tillfrågades han: »Nå, hur fann ni klimatet i detta land?» — »Klimatet?» — upprepade mannen; »sådant fick jag aldrig se.» Den andre skrattade. »Ja, om det var något», återtog mannen, »så var det åtminstone högst obetydligt.»

Klipps bonde.

En ung auskultant, som tingtade hos lagman *Blidberg*, var en gång ute och åkte och hade en Vikbolandsbonde, som skjutsade. »Om förlof» — sade bonden — »hvad får jag lof att kalkglera herrn för?» — »Häradshöfding!» — svarade den unge juristen helt spanskt. Men bonden, som förmodligen tyckte att han såg väl ung ut, sade, efter att en stund ha sett på honom: »Det spisar fälle med skrifvare?»

Klockan skall dåna och brumma.

Då man i en stad för första gången ringde med en nygjuten tornklocka, rynkade en gammal dam på näsan och gjorde den anmärkningen, att klangen icke var vacker och klar nog, samt att klockan dånade för litet. »Haf tålmod, ers nåd», yttrade klockgjutaren, som tillfälligtvis var närvarande, »hon är ännu för ung; men när hon kommer till edra år, skall hon nog både dåna och brumma.»

Klockan stannade af trötthet.

En bonde hade köpt en klocka af en jude, men knappt hade han haft henne ett par månader, förr än hon till bondens

stora förvåning plötsligt stannade. Han gick till en urmakare för att få skadan botad; men denne, som såg att verket var odugligt, ville ej åtaga sig saken. Då nu bonden begaf sig ifrån urmakaren, fogade händelsen så, att han mötte juden af hvilken han hade tillhandlat sig klockan. Bonden förebrådde denne att hafva lurat honom, men juden frågade: »Huru länge har din klocka gått?» — »I två månader», svarade bonden. — »Nå, vat kan tu mans mer begere: gå mans tu i 2 månader, så schall tu mans se om tu inte stanner till slutet.»

Klockaren har blifvit klokare.

En nybakad klockare uppskref innanför permen af sin bibel årtal och datum samt sig till minnes följande anteckning: Denne dag blef jag klokare, såsom kyrkoboken kan intyga.

Klokt råd.

I samma hus bodde tvenne bröder, den ene juris doktor och den andre medicine. En bonde förfrågade sig på gatan, hvarest doktorn bodde, menande läkaren. »Der kommer han gående», svarades honom, då juristen nalkades. Bonden skyndade till denne och sade: »Kära herr doktor, jag vet inte hvad som fattas mig, det kliar på hela kroppen.» — »Klä dig då, ditt nöt», svarade juristen.

Ko i maskulinum.

Sedan expeditionssekreteraren S. afgått från kungliga teatern såsom andre direktör, mötte han en dag herr G. och frågade huru affärerna gingo vid »verket». — »Åh man saknar inte kon förr än båset är tomt!» utbrast G. — »Jag ber tusen gånger!» inföll S. småleende, — »Ja-ja», — sade G. liksom korrigerande sitt uttryck — »förstå mig rätt, jag menar maskulinum!»

Kolossal drift.

I ett gladt sällskap befann sig en ung man, som för sin totala brist på vanligt förstånd, gemenligen på drift kallades »snillet». En lustigkurre, som hade sin plats bredvid nämde passagerare, vände samtalet på den senaste expositionen i London och omtalade, att en engelsman förfärdigat en himmelsglob i naturlig storlek, som väckt allmän beundran. »Hur fick den plats?» frågade på skämt en af de närvarande. — »Jo, det byggdes ett särskildt rum för den», svarade berättaren. — »Ja, ja, det kan jag förstå, efter den var så stor», inföll vårt »snille», med en sjelbelåten min.

Konstbesynnerligt förhållande.

F. d. t. f. landshöfdingen X., en man icke mindre bekant för sin klena talgäfva än för sin orediga tankegång presenterade en gång ett par fröknar sålunda: »Jag får den äran — den äran, att nu — att presentera fröknarna**», med hvilka det konstbesynnerliga förhållande eger — nu eger rum, att den — att den — ge mig se nu! — jo, att den äldre är den yngre och den yngre är den äldre — nej nej! — den större är den mindre och den mindre är den större, så var det!» — Den yngre var större, än den äldre, och detta gaf anledning till den skarpsinnige mannens utveckling af det »konstbesynnerliga förhållandet.»

Konstdomare.

En afton då »Röfvarbandet» af Schiller gafs å kungl. teatern, hvaruti Georg Dahlqvist, som bekant, spelade Carl Moors roll, på sitt vanliga talangfulla sätt, yttrade en sjöman under nedgåendet från femte raden: »Det var den tarfligaste mohr, jag sett — han var lika hvit i syna som jag!»

Konsten att uppgöra räkningar.

En sjökaptan, som kom hem ifrån en längre utrikes resa, hade belastat sin räkning med en betydlig penningssumma för ett större parti höns. Så ovanlig och dyrbar, denna rätt än var för en skeppsbesättning, gjorde dock skeppsegaren dervid ingen egentelig erinran, då resan gått lyckligt. När samme sjökaptan en annan gång hemkom och presenterade sin räkning, berömde honom skeppsegaren för det han i densamma icke upptagit några höns; men då inföll den förre: »De äro nog der, min herre! fastän de icke synas.»

Konstkännare.

Baron R—r talade i ett sällskap om en viss pianists utmärkta skicklighet, och för att riktigt kunna uttrycka sin tanke derom, berättade han: »Den der pianisten bodde i Stockholm midt emot mig, och när han om sommaren hade sina fönster uppslagna, så spelade han generalbasen så utmärkt väl, att allt folket stannade utanför på gatan för att höra honom.»

Konstmakare.

Protokollssekreteraren E. uti C—d var en gång i sällskap med några fruntimmer, hvarvid samtalen vände sig kring »A. von Olivos» vidunderliga »trollkonster», som man qvällen förut hade sett, och damerna ansågo för det märkvärdigaste, huru Olivo kunde återlemna en schawlette hel, hvilken han hade lånat af ett fruntimmer och derefter sönderklippt i alla riktningar. »Det är inte alls konstigt», försäkrade kavaljeren. — »Ja, men åtminstone kan inte herr E. göra det!» — »Jo vasserra», invände denne, och rykte med detsamma från en af damerna en schawlett hvilken han sönderklippte med en på bordet liggande sax, utan att den förtörnade egarinnan kunde hindra det. Härpå gick vår hjelte till hr Olivo, och anhöll, att han mot

hederlig vedergällning ville laga schawletten. »Min beste Herr», utropade denne, »de schawletter, jak skall lage, vill jak klippe sönder selv!»

Kopian.

En medicinæ kandidat, som några år uppehållit sig i Westergötland, återkom till Upsala för att fullborda sin akademiska kurs. Under sitt vistande i Westergötland hade han gjort bekantskap med en äldre läkare doktor O., för hvars något grofva sätt att vara kandidaten funnit sådant tycke, att han vid sin återkomst till Upsala sökte helt och hållet imitera honom, hvilket lyckades temligen väl, ehuru sådan imitation, såsom vanligen är fallet, icke särdeles klädde honom. På en brunnsbal upptäckte han ett fruntimmer af sina forna bekanta, men rådslög länge med sig sjelf, huruvida det kunde öfverensstämma med hans värdighet att vidkännas denna bekantskap. Slutligen grep han sig likväl an och gick fram till damen. »Förlåt mig», började han med en vårdslös och högdragen ton, som starkt påminte om D:r O—s, hvilken fruntimret personligen kände, »skulle det inte vara mamsell A.?» — »Jo, det icke allenast skulle, utan är verkligen så; men förlåt mig, skulle det inte vara D:r O.?»

Kornet och galten.

En domare fick af den ena parten i mutor en tunna korn, och af den andra en galt. Den förstnämnde tappade målet. Förbittrad öfver denna oförmodade utgång, gick han till domaren, beklagade sig högeligen deröfver, och frågade hvad det blifvit af korntunnan, hvarpå domaren svarade, att den var uppäten af den ståtliga galt, som hans vederpart gifvit.

Kraftigt vapen.

En ung fenrik fann sig föranlåten att på duell utmana en äldre tjänsteman. Då tjänstemannen tillika under-

rättades det han egde att välja vapen, ropade han åt sin uppassare: »Pelle, gå efter sopqvasten».

Krig mot myrorna.

När diskussionen på Ridderhuset förevar angående korrektionisters försändande till Gotland för att utrappa myrorna derstädes, hviskade en af damerna på läktaren till sin granne: »Herre Gud! det behöfves väl på andra ställen än Gotland att få de der otäcka djuren utrotade!»

Krig vid ljus.

Då man 1802 berättade för en fru, att talgen skulle blifva mycket dyr, medan kriget mot Ryssland varade, frågade hon: »Herre Gud, skall man då slåss vid ljus?»

Krusifixet är ingenting värdt.

Inför en döende katolik, hvilken i hela sin lefnad varit en stor girigbuk, stod en munk med krusifixet i handen. Den döende betraktade det en lång stund och sade slutligen med matt röst: »Det der lånar jag ingenting på, ty det är bara försilfrad koppar», hvarefter han dog.

Kristliga judar.

En person satt en dag i Kungsträdgården och lekte med ett par judebarn. Han gaf dem ett äpple, sägande: »Se här han ni, men delen nu kristligt!»

Kung Karls Slafvar.

Sedan Kungl. Krigs-akademien på Carlberg blifvit förvandlad till Kongl. Krigs Skola, erhöilo kadetterna på sina epåletter initialbokstäfverna till denna benämning, så att der stod med stora bokstäfver *K. K. S.* »Hvad skall detta betyda?» frågade en person uti ett sällskap, der flera kadetter befunno sig. »Kors, kan du ej begripa det?» invände den närvarande litteratören H—r, »det är ju ganska klart! Det betyder: Kung Karls Slafvar.»

Kungl. sektern.

I ett dryckesgille proponerades brorskål mellan tvenne obekanta, och glasen tömdes i botten. »Sedan vi nu blifvit bröder», yttrade den ene, »återstår att vi närmare lära känna hvarandra, till namn och titel, ty jag vet, tag mig fan, inte om bror är fågel eller fisk.» Han nämnde derefter hvem han sjelf var. Den andre uppgaf sitt namn, men intet vidare. — »Det är nog godt och väl, att jag fått veta hvad bror heter, men hvad är bror för godt?» — »Jag är . . . jag är . . .» stammade den andre, »jag är just ingenting». — »Allraödmjukaste tjenare, hr kungl. sekter!» återtog den förre, bugande.

Kunna små flickorna spinna?

En ung Stockholmska, som under sommaren vistades på landet, fick det infallet att göra en titt in i en bondstuga. Då hon kom dit in satt bondhustrun och spann. Efter att en stund hafva betraktat hennes spinnande, yttrade vår dam: »Ack, om jag också kunde spinna!» — »Hvad?» utbräst bondhustrun och slog ihop händerna af lutt förvåning, »hva, kan inte mamsell spinna, och kommer från Stockholm, der det fins både spinnhus och så många andra goda inrättningar!»

Kunskapsrik bokhållare.

En handelsbokhållare kom till Wien och lät der på ett värdshus gifva sig en butelj vin. Då han smakat derpå, frågade han kyparen om det var af landets växt. »Ja, herre», svarade denne. — »Det är mig kärt, ty nu vet jag hvar ättikan växer», svarade den förre.

Kunskapsrika spektakelgångare.

Då Jolins »Framåt» en afton uppfördes å kungl. teatern uppstod å amfiteatern följande samtal emellan ett äkta par tillhörande la haute-volée. *Frun:* »Det är väl

den der Blanchen, som skrifvit det här stycket? » *Herrn*: »Ja, han som skrifvit Wermländingarne och Tillfället gör tjuften». *Frun*: Wermländingarne! Ja, det är ju också ett sådant der tillfällighetsstycke.»

Kyparkonsten.

Tvenne skalkar sutto tillsammans på en källare, vid en butelj vin. Den ene af dem hade skaffat sig en liten, liten fisk och släppte den oförmärkt i vinglasen. Han ropade derpå källarmästaren, och utfor med häftighet emot honom, derföre att han hade fisk i sitt vin. Källarmästaren åter ropade fram kyparen, gaf honom en dugtig örfil och röt: »Har jag icke sagt dig, att du skall späda vinet med brunsvatten, och icke med sjövattnen.»

Kyrkoherden och pastoratet.

Kyrkoherden Cederschöld trufdes icke synnerligt väl i Wiseltofta, dit han flyttade från Kristianstad, och önskade gerna erhålla ett fetare brödstycke. Han sökte ett endrägtit pastorat och reste till Lund för att uppvakta biskop Thomander, genom hvars bemedling han hoppades vinna sitt syftermål. Thomander ville nödvändigt ha reda på anledningen hvarför C. önskade lemna Wiseltofta. Svaret blef naturligtvis att pastoratet gaf så usla inkomster, att det icke kunde föda sin man. — »Men det kan man sannerligen inte se på kyrkoherden» — anmärkte biskopen och betraktade under ett ironiskt småleende Cederschölds temligen omfångstrika istermage — »Ursäkta mig, hr doktor och biskop», svarade Cederschöld, bugade sig och lade båda händerna på magen — »men för den här (härvid klappade han sig på magen) för den här, står jag ännu i dag i skuld i Kristianstad». — Thomander, som älskade ett gladt skämt, skrattade rätt hjertligt åt infallet.

Kyrkvägen.

En skjutspojke somnade, såsom ofta hände, under

det den resande sjelf skötte tömmarne. Denne körde emellertid efter som han ville minnas att rätta vägen bar, och brydde sig ej om att väcka pojken. — Emellertid hade vägen blifvit så smal och stenig, att pojken vaknade af skakningen, gnuggade sig i ögonen, och på tillfrågan om det vore rätta vägen, ropade: »Nej detta här rakt åt h — — —, det är vår kyrkväg.»

Kålhufvudet.

»Hvar har du kommit öfver det der kålhufvudet, du?» frågade en snobb med pince-nez, en schåare, som bar ett stort sådant uti en korg. »Jag har hittat det, — kanske herrn har tappat det», svarade den tillfrågade.

Kärlek för konsten

Konditor ** som höll restauration å en af hufvudstadens teatrar träffade, samma afton som recett gafs för teaterns komiker **, en annan af sujetterna inne på schweizeriet. — »Jag tror det blir mycket folk i afton på vår väns recett», sade konditorn. — »Ja, det förmodar jag; säkert fullt hus!» — »Nå, Gud ske lof! det kan han behöfva — hur många entre-akter är det?»

Kärleken tar på hul'et.

»Himmel!» — ropade friherrinnan D. vid åsynen af fröken L. — »hvad ni har blifvit förändrad, och icke till er fördel! Jag hade knappt känt igen er.» — »Ack», svarade fröken L. suckande, »jag älskar, och kärleken tar på utseendet och krafterna.» — »Det är ganska sant», genmälte friherrinnan; »också har jag aldrig varit så tjock och fet och mått så väl, som sedan jag blef gift.»

Kärleksprofvet.

Då skådespelet »Kärleksprofvet» skulle uppföras, utropade en ung flicka: »Det måste jag se! Nog känner jag kärleken, men profvet känner jag ännu icke.»

Kärnan är bäst!

»I allting älskar jag mest kärnan», yttrade i ett sällskap en herre, som ville ge sig sken af att vara mycket grundlig. »I så fall är det mycket bra att äta körsbär med er!» inföll dervid en dam.

Kärvänligt bref.

En fru, hvars man var bortrest och med hvilken hon ej lefde i särdeles äktenskaplig frid, tyckte sig böra skriva någon gång till honom och gjorde det med följande ord: »Min bästa du! Jag skrifver till dig, emedan jag ej har något annat att göra, och slutar, emedan jag ej har något att säga dig.»

Köttet är svagt.

På en restauration begärde en gäst hundmat åt sin medföljande hund. — »Jag har redan gifvit honom en tallrik, men han bara rotar i maten», svarade källarmästaren småstött. — »Aha, jag förstår!» sade gästen, klappande hunden, och fortsatte, gnolande ur Frihetsbröderna: »Anden är nog villig, men köttet är så gruffigt svagt.»

Kött, men inte bröd.

När länsmannen Willbom i Westmanland friade till kronofogden Wollstens dotter, samtyckte fadern i dessa ordalag: »Välän, här skall du få kött! men bröd får du skaffa dig själf.»

Ladan står i ljusan låga!

Hos en kapten Silfversvan, som bodde bredvid Drottningholm, kom elden lös i en lada. Betjenten, som skulle gå in och berätta det, stammade och kunde dessutom af förskräckelse inte säga ett ord. — Silfversvan, som erinrade sig, att när stammande sjunga, löses deras tungas band, sade derföre till betjenten: »Sjung, din tusan djefvul!»

— »La-a-dan står i lju-san lå-ga!» melodierade denne helt ljufligt och harmoniskt.

Laglydnad.

Vid den bro, som leder in till Halmstad, står (eller har åtminstone för några år sedan stått) en tafla med inskrift: »Kör sakta vid 3 Rdr 16 sk. b:ko vite!» En postiljon, som för första gången skulle föra posten från Halmstad till Laholm, kom dit flere timmar för sent och tillfrågad hvarför han ej kommit i rättan tid, ursäktade han sig sålunda: »Just som jag hade kört öfver bron vid Halmstad, fick jag se en tafla med varning vid vite att ej köra fort, och sedan så har det gått i sakta lukk hela vägen.»

Lagom med flugor.

En person yttrade en dag inne på en källare i Stockholm: »Det är hiskligt hvad här är mycket flugor.» Några dagar derefter yttrade samma person å den samma källaren: »Kors så litet flugor här äro i dag», hvartill källarmästaren svarade: »Ja, det kan icke fan hålla lagom med flugor.»

Lagsökningen gör rocken dyrare.

Till en af våra större skraddare inträdde en ung herre, just ej känd för synnerlig ordhällighet i affärer. — »Jag skulle beställa en öfverrock!» sade han. — »Till huru lögt pris?» frågade skraddaren. — »Åh, till en 80 å 90 riksdaler», blef svaret. — Klädet utsågs, mått togs och rocken lofvades med första bli färdig. Vid utgåendet vände herrn sig om och yttrade: »Nå, hur mycket var det som rocken bestämdt kommer att kosta?» — »Jo, 120 riksdaler.» — »Men jag bestämde den ju till endast 80 å 90!» — »Ja, men se med lagsökuingskostnader och allt blir det 120!» — sade skraddaren bugande.

Lakonisk spådom.

På en maskerad närmade sig en spåkäring till grefve P. och lofvade honom att få veta hvad han varit, är och skall bli. Grefven blef nyfiken och lemnade henne sin hand. Hon öppnade den, betraktade den en stund, lade något deri och aflägsnade sig hastigt. Då grefven såg efter, befans der *en nöt*.

Landvägen till Gotland.

Rådman C. i Strengnäs frågade en bekant, som ämnade resa till Gotland, hvilken väg han ernade välja, rådande honom tillika, att välja landvägen, »ty», sade han, »visst är sjövägen kortare, men landvägen är dock säkrare.»

Ledsamt misstag.

Ett par handlande från Norrland, hvilka sett annonseras om hr Berns' table d'hôte-spisning, hvori man uttryckligen uppmanades att för 1 Kr. 50 öre »ta för sig af rätterna så mycket man behagade», fingo lust att försöka den. De intogo ej sin vanliga frukost-risp, utan begåfvos sig med frisk aptit till Berzelii park. Matsedeln studerades noga, och de lemnade ingen af dess goda saker oförsökta. Efter ett par timmars frässande gick den ene af dem fram till disken och lemnade 3 Rdr som betalning för begge — men erhöll i stället af källarmästaren en räkning på 7 Rdr 25 öre. Förvånad begärde han förklaring och fick till sin förtret höra, att »Berns' salon» var på andra sidan i parken: de hade gått miste och i stället kommit in på källaren »Berzelius».

Lektyr med »urskilning».

»Huru, min fröken, jag tror sannerligen att ni läser Decamerone!» sade en kavaljer till en ung dam. — »Ja, men med urskilning: jag sätter en kråka för och hoppar öfver allt som är ekivåkt.»

Lidingö-lake från Kornhamnstorg.

Ett par stockholmsbor foro en dag ut till Lidingö värdshus för att njuta af den i Dagbladet annonserade äkta Lidingö-laken. De erhöilo också hvar sin portion och funno den så bra, att de begärde mera. Men till sin förvåning erhöilo de af uppapperskan till svar: »Det är slut med laken, för det fans inte mer på Kornhamnstorg i morse.»

Lika bra att sofva hos presten som i kyrkan.

Skalden S. spisade en gång middag hos hofpredikanten X., som predikade mycket dåligt. Så snart de stigit upp från bordet, satte sig S. att sofva, men blef snart uppväckt af X., som bad honom följa med i aftonsången och höra honom predika. »Ursäkta mig, bror X.», sade S., »jag kan ju sofva lika bra här.»

Lika goda kålsupare.

En älskare af de sköna konsterna, så väl spirituella som de spirituösa, stod en dag, med famlande händer, och läste på en affisch, utanför Operakällaren, hvarifrån han troligen nyss utkommit. Han läste sålunda:

»Gustaf Adolf i Muggen.»

»Åh skäms!» inföll hans nära nog lika bekajade kamrat — »kan du inte se, hur det står tryckt?»

»Jo, ser du, der står — ta mig fan — Gustaf Adolf i Munken —»

»Ser du nu, bror», yttrade kamraten, »att jag kan lära dig läsa, jag.»

Lika mot lika.

Teaterförfattaren X. var en afton på spektaklet, der han blef varse en person som sof under det en pjäs af Z. uppfördes. »Der ser du effekten af dina pjäser», sade X. »skämtaude» till sin medbroder och vän Z., som var i

hans sällskap. Dagen derpå spelades en komedi af X. — Plötsligen klappar Z. vännen X. på axeln och pekar på en herre, som satt och sof. »Der ser du att man somnar vid dina pjeser också», sade Z. till X. — »Hvad säger du? Den der herren? Det är ju han, som satt här i går och inte vaknat ännu!» svarade X.

Lika på begge sidor.

En köplysten fru besökte en krambod i sällskap med sin man, som nu fick nöjet att öppna på pungen för att köpa ett dyrbart klädningstyg åt sin kära hälft, för att dermed sopa gatorna. »Tänk bara, ett sådant utmärkt tyg detta är», sade hon om ett, som kramhandlaren framlagt på disken, »när det blir smutsigt på ena sidan, vänder jag om det, och då är det likadant på den andra.»

Lika vapen.

En person, känd för sin inskränkthet, åt en gång uti ett sällskap gammal ost, hvaruti mask redan inqvarterat sig. Under det han tuggade och njöt som bäst, yttrade han: — »Nu gör jag som Simson: dödar hundradetals» — »Ja, och med samma vapen också», invände en närvarande.

Likgiltighet för ordens-lullull.

Då doktor Samuel Ödmann blifvit utnämnd till ledamot af Nordstjerne-Orden och några herrar kommo till »gubben i sängen», för att tillstålla honom stjernan, sade han: »Var så god och lägg henne på kakelugnen!»

Liknöjd arfvinge.

En ung man begrof sin rika onkel och gick dervid i första sorgledet af processionen. En af åskådarna gjorde den anmärkningen, att den unge mannen ej såg sörjande ut, och fick till svar af en närstående: »Jag tycker det är helt naturligt, att en arfvinge ser *liknöjd* ut.

Lik sin mormor.

Tvenne herrar råkade, såsom ofta händer, i ett litet »gurgel» en afton, hvarvid den ene yttrade:

»Det var huggarn hvad herrn är lik sin mormor.»

»Hvad», utbrast den andre uppbragt, »kan herrn veta, hur min mormor ser ut?»

»Åh», svarade den förstnämnde lugnt, »hvem vet inte hur en gammal käring ser ut?»

Lilla löjtnanten hölls fram.

Löjtnanten vid Lifgardet till häst, Braunerhjelm, var af ovanligt liten kroppsbyggnad. Då han en afton be- vistade spektaklet i sällskap med sin fästmö och några af hennes syskon, hade han placerat sig på främsta bän- ken i logen och lät de yngre af fästmöns systrar sitta bakom. Någon, som satt på amfiteatern, fann detta be- synnerligt och vände sig till sin granne med anmärkning derom. Denne svarade då härtill:

»Deruti finner jag ingenting underligt; han är ju så liten, att de nödgas hålla fram honom.»

Litet besvär väl betaldt.

Uti Stockholm fans för några år sedan ett original till urmakare, K—g, som aldrig tog mindre betalt än 3 Rdr banko äfven för det ringaste arbete. En dag inträdde till honom en herre, som, i det han framlemnade sin klocka, yttrade:

»Var god och titta på min klocka, hon går ej. När kan jag få hemta henne?»

»I morgon.»

Följande dag infann sig klockans egare hos urmakaren och frågade:

»Nå, har herrn tittat på min klocka?»

»Jaha; nu går hon.»

»Hvad är jag skyldig?» frågade egaren.

»Tre riksdaler banko!» svarade urmakaren.

»Var så god! Se här äro de!» sade den förre, lade fram pengarne och stoppade klockan i fickan. »Nå hvad var det åt henne?» frågade han härefter.

»Åh, hon var inte uppdragen», svarade urmakaren.

Litterära kronofogden.

Skalden K. A. Nicander vistades någon tid hos en adelsman på landet. En gång hände sig, att bland de många gästerna i det gästfria huset befann sig en kronofogde, hvilken stannade qvar öfver natten, och fick sitt sofrum bredvid skaldens. I det adeliga huset hade man redan då antagit det nuvarande bruket, att icke presentera folk för hvarandra — i förbigående sagdt ett ganska treffligt bruk, som ger en tillfälle att roa sig med åtskilliga sinnrika och romantiska gissningar — och derföre visste icke kronofogden, hvem den mörklockige, djupsinnigt blickande mannen kunde vara, men gjorde likväl en kort visit hos sin granne, samt bad att få låna något »lästreffligt». Nicander bjöd honom sina då nyss utkomna Hesperider. »Herre», sade kronofogden med en egen darrning på rösten, »ursäkta, att jag känner mig förargad, när jag ser Nicanders namn. Han är ett riktigt nöt. Han är en bof, en kanalje, en rackare.»

»Jaså», svarade poeten tryggt, »men hvarför det då?»

»Jo», genmälte kronofogden, »aldrig har någon författare så intagit och förtjusat mig; allt hvad han ger ut, slukar jag ifrigare, än en häst äter hafra, och derföre är jag arg att han nu på lång tid icke skrifvit någonting.»

Ljusets fiender.

En skomakaregesäll och en lärpojke sutto på verkstaden tillsammans arbetande vid ljus. Förargad och lat utbrast gesällen:

»Fan måtte ta den, som hitta' på att arbeta vid ljus!»

»Ja, och vid dager me'!» bifogade pojken.

Lurad blef hon!

På en teater gafs en representation till förmån för de fattiga. En tjensteflicka, som hört detta omtalas, begärde af sin matmor att få gå på spektaklet. »Men har du pengar till biljett?» frågade frun. — »Åh, det behöfver jag inte i dag», svarade flickan, »ty i dag spela de för de fattiga.»

Lusiga och snusiga.

När Fahlerantz första gången kom till Westerås såsom biskop, varseblef han vid en gata ett särdeles stort och vackert hus, och erhöll på sin fråga, hvem det tillhörde, den upplysning, att det var en kammakare. Om en stund fick han se ett annat ståtligt hus och frågade likaledes efter dess egare, hvilken uppgafs vara snusfabrikör. Han inföll dervid:

»I den här staden måtte de vara mycket lusiga och snusiga!»

Lustresa utan fru

Två herrar möttes på gatan och mellan dem uppstod följande samtal:

- I morgon reser jag.
- Åh tusan, hvart då?
- En liten lustresa till Schweiz.
- Tar du din fru med dig?
- Nej, du hör ju att jag skall göra en lustresa.

Lycka att han var färgare!

En läkare blef kallad till en sjuk, och sedan han tagit sjukdomens symptom i betraktande, sade han till patientens hustru:

»Er man är förlorad; han har charlakansfeber, hans händer äro redan alldeles röda.»

»Åh, herr doktor», genmålte frun, »min man har röda händer emedan han är färgare.»

»Så? Nå det var hans lycka att han är färgare, ty eljest hade han på min ära måst dö.»

Lyckad förklaring.

Som man vet, hafva brottslingarne, som äro dömda till lifstidsarbete, bokstäfverna *L. F.* (Lifstidsfånge) på sina tröjor. En bonde stod och språkade med en dylik fånge i Malmö och frågade honom helt enfaldigt, om dessa bokstäfver betydde hans namn. »Nej, vasserra» — sade arrestanten — »de utmärka något mycket större som alla menniskor sträfva efter: de betyda nemligen: Lefve Friheten!»

Lyckligt att han kom ut!

Vid en eldsvåda på Ladugårdslandet frågade en af åskådarne någon af de vaktbafvande löjtnanterna: »Hvad är det som brinner?» — »Ett hus!» svarade denne högdraget. — »Ja, men hvad är det för ett hus?» — »Ett fähus», tillade martissonen försmädligt. — »Åh, då var det lyckligt för er, att ni kom ut!» inföll frågaren under allmänt skratt af de kringstående.

Lånet.

»Låna mig 3 riksdaler!» begärde en af sin vän. — »Jag har för närvarande inte mer än en tvåriksdalerssedel», svarade vännen. »Låna mig den då, så är du skyldig mig en riksdaler», återtog den förstnämnde.

Lång bligning.

Vid ett bevaringsmöte höll en gammal korporal på att installera i helsuingsätten. »När du möter öfversten», sade han till en beväring, »så ska' du göra halt och front och så ska' du bliga på honom.»

»Ska' jag bliga? Huru länge ska' jag göra det då?»

»Så länge du ä' beväring, din äsna!» svarade korporalen tvärsäkert.

Lång kredit.

En svensk soldat tog en gång under trettioåriga kriget från en munk hans hatt. Munken förehöll soldaten hans ofog, men då inga föreställningar ville hjälpa, hotade han slutligen: »Jag skall ställa dig till rätta på den yttersta dagen för denna din stöld!» — »Åhå!» svarade soldaten, »ger du mig så lång kredit, så tager jag kåpan med!»

Långa kyrkan.

En person, som plägade skryta af att hafva rest utomlands i sina dar, hade på sina resor sett en hel hop vidunderliga saker, med hvilkas beskrifning han som oftast brukade traktera sina vänner. Som han likväl märkt, att man stundom brukade skratta något för mycket, då han lemnade sin uppfinningsgåfva allt för fria tyglar, hade han med sin betjent, hvilken åtföljt honom på hans resor, och som af sin herre begagnades till ett slags Pehr Sannare, gjort den kloka öfverenskommelsen, att denne skulle stöta på honom, då han allt för mycket skar till i växten. När derföre herrn en gång, då han, enligt sin gamla vana, kommit i farten med sina berättelser, omtalade, att han i Frankrike sett en kyrka, som var 4000 alnar lång, stötte betjenten, enligt sin instruktion, på sin herre, hvarpå denne, för att något minska det otroliga i berättelsen, tillade: »men kyrkan var också ej mer än ett par alnar bred.»

Låtsadt missförstånd.

Ett fruntimmer, som i en jernvägskupé råkat ut för ett par herrar, som rökte, öppnade fönstret och ropade till konduktören:

»Är det tillåtet att röka härinne?»

»Om inte sällskapet har något deremot, så var så god», blef svaret.

Läcker kyckling.

Tvenne borgare sutto på en källare i Stockholm och spisade ägg. De voro vid slutet af sitt mål, då det sista ägget befans innehålla början till en kyckling. Den, som fått det på sin lott, gjorde stora grimaser; men hans följeslagare uppmuntrade honom: »Skynda dig, innan någon får se kycklingen, eljest får du äfven betala den.»

Läkaren faller i förundran.

Uti ett sällskap på något ställe i Bohuslän berättades att hr M. hastigt afidit. Doktor S., som var närvarande, och som varit nära bekant med den afidne, visade den största förundran öfver den oförmodade nyheten, samt utropade: »Nå, det var verkligen öfverraskande; jag har ej vetat det allra minsta om hans sjukdom!» — »Så-å». svarade auditor —é, »finner hr doktorn då så besynnerligt, att en menniska kan dö utan läkarehjelp?»

Läkaren fjäsker.

En högt uppsatt och vitter statsman var svårt angripen af en sjukdom. Lifmedikus ***, hans förnämste läkare, kom en dag med andan i halsgropen, bockande sig ödmjukt, fjeskande fram till patienten. »Allraödmjukaste tjenare, Ed. Ex.! Tillåter Ed. Ex. att jag ett litet ögonblick betraktar Ed. Ex:s tunga?» — H. Ex. uträckte ganska riktigt och betänksamt sin tunga. Herr lifmedikus ***, som icke hann fästa en enda blick på den höga tungan, böjde sig i flerfaldiga krumbugter och framläspade med den ljufvaste ton han kunde disponera: »en så värtalig tunga kan icke vara annat än ren!»

Samme lifmedikus nödgades på en kort tid resa bort och anförtrorde H. E. åt dess andre läkare, en ung. men

skicklig man, hvilken afskydde allsköns fjesk. En dag kände sig H. E. hungrig. Sittande i sin fätölj, i nattmössa och nattrock, frågade han mildt och försakande sin Æskulap för tillfället: »Tror doktorn, att jag kunde äta litet i dag till middagen? Jag känner mig verkligen vara i behof af någon föda.» — »Ja, E. E.! det kan icke skada — tvärtom, det gör godt.» — »Hvad tror doktorn att jag bör förtära?» — »En raphhöna, till exempel.» — H. E. åt sin raphhöna med strykande aptit och kände sig deraf stärkt såväl till kropp som lynne. — När hans lifmedikus återkom och vördnadsfullt frågade efter helsan, utbrast H. E., som ännu hade sin kostliga raphhöna i lifligt minne: »Vet ni, hr lifmedikus, jag har ätit medan ni var borta och jag har mått så bra under hela den tiden.» Lifmedikus såg snedt på sin vikarie och frågade med en tillkrånglad bugning: »Hvad har E. E. förtärt?» — »En förträfflig raphhöna. Ack, det vattnas mig i munnen efter maken!» — Lifmedikus såg halft glad, halft brydd ut. »E. E.! tillåt mig yttra — en hjerpe hade kanske varit bättre!»

Läkaren och hans patient.

En veterinärläkare, en i sitt yrke ganska skicklig och för sina infall bekant man, stod en morgon i sin husport. En ung man, som af någon orsak var förargad på honom, gick förbi, och, låtsande icke känna honom, frågade han med en smädelig ton:

»Är det här fädoktorn bor?»

»Ja», svarade läkaren ganska lugnt; »är ni sjuk?»

Läkaren trött att gissa.

En ryktbar läkare öfvergaf, på gamla dagar, sin praktik, den han med största heder skött mera än tretio år, och yttrade: »Jag drar mig tillbaka; jag är trött att gissa.»

Lärdomen är färlig.

En mycket lärd och öfverklök man frågade en skjutsbonde:

»Nå, har ni fått er folkskolor?»

»Ja, Gud ske lof!»

»Med tiden blifva väl äfven edra hundar lika så höglärda och kloka som ni sjelfva; ty ni tar väl dem med er också till skolan, kan jag tro.»

»Hä, skulle vi ta hundarne med oss! Nej, se då tror jag att de ej längre läte sparka sig.»

Läsaren med himmelrikets nycklar.

I en landsförsamling i Norrland händē sig för många år tillbaka, att en vanfrejdad person, som lidit straff för tjufnad, slutligen upphöjde sig till chef och talare för ett sekteriskt religionsparti, hvars medlemmar den tiden kallades och ännu kallas *läsare*. Den illsluge bedragaren hade tillvunnit sig ett visst förtroende, och höli ofta för talrika församlingar offentliga tal, i hvilka han, för att göra så mycket större verkan, alltid inblandade många missförstådda och missbrukade bibliska språk. En dag, då en stor folkmassa samlat sig omkring honom, hade äfven en ganska förständig man, en af församlingens kyrkovärddar infunnit sig, icke för att lära något, utan för att höra och se huru långt den oförskämde folkförelidaren skulle gå i sin djerfhet. Talaren uppträdde med sin vanliga sjelfbelåtenhet och talade en god stund, utan något sammanhang, öfver blandade religionsämnen. Då han tyckte sig hafva fullkomligen fångslat allas uppmärksamhet, ropade han med hög röst:

»Jag hafver himmelrikets nycklar!» m. m.

Då kunde den hederlige kyrkovärden icke längre tillbakahålla sin harm, utan urbrast helt högt i församlingen:

»Ja, si, har du himmelrikeis nycklar, så har du ock, ta mig tusan, stulit dem!»

Detta lyckliga infall hade den kraftiga verkan, att talaren bragtes till en fullkomlig tystnad, hela folkhopen skingrades under skratt och skämt, och den obehörige folkläraren öfverhopades af rättvisa förebräelser för sin djerfhet, hvarvid man icke heller glömde hans forna tjufaktighet.

Lätt att dö.

Då en enögd man dött, sade hans dumma dräng:
»Nog gick det lätt för honom att dö; han hade ju bara ett öga att tillsluta.»

Lätt att göra efter.

En liten kypargosse, som skulle bära in en sexa, tappade brickan, då han kom i källardörren. Källarmästaren blef ursinnig och utropade:

»Din drummel, det der hade jag kunnat göra lika bra själf.»

»Det tror jag nog,» sade gossen gråtande, »sedan källarmästarn sett hur jag bar mig åt.»

Lätt kostymering.

En skomakare, tillika löjtnant vid borgerskapets kavalleri, blef i denna senare egenskap »befald» till en maskeradbal å Kungl. slottet. Denna befallning satte många myror i hufvudet på den beskedlige skomakaren i och för maskeradbrägens anskaffande, hvarom han slutligen rådgjorde med en kund, som lefde med i den stora världen.

»Kostym har herrn ju», svarade den tillfrågade spefullt, »ty ikläder herrn sig sin kavalleriuniform, så kan ingen tro annat än att herrn tillhör »Yttersta domens dragoner».

»Men masken då?» sporde skomakaren ifrigt.

»Om herrn tvättar sig väl ren i ansigtet, känner ingen igen honom», förklarade den rådfrågade.

Macassar-oljan.

Under en marknad i den goda staden C. blef en af stadens förnämsta kavaljerer, den snillrike postsekreteraren E. i provinsbladet varse en ståtlig annons af juden Leja, der han utbjöd »Rowlands äkta macassar-olja, som kunde återställa en förlorad hårväxt» m. m. — Vår sekter var ej sen att förskaffa sig en flaska af denna ovärderliga smörjelse och beströk dermed en utsliten sälskinnskoffert, fullt öfvertygad, att snart nog en tät hårbeklädnad skulle pryda den, men då hans förhoppning härutinnan kom på skam, yttrade han, till sin olycka, för några bekanta, att Lejas Macassar-olja var den sämsta smörja i världen, ty det hade han pröfvat på sin sälskinnskoffert. Sekter E:s experiment med macassar-oljan blef sedan ett samtalsämne i lång tid för de goda stadsboarne.

Magisk verkan.

En lustig ture berättade en gång i ett fruntimmerssällskap, att konungen beslutit gifva alla flickor, som hade en liten mun, en man.

»Är det möjligt?» ropade alla flickorna och spetsade munnen, så att den ej blef stort större än en haselnöt.

»Ja», fortfor mannen, »det är sant, och dem, som hafva en bred mun, gifver han två männer.»

»Är det sant?» ropade nu alla flickorna och uppspärrade munnen, så vidt de kunde.

Makalösa snillet.

Rosensköldarne voro äfven i det afseende märkliga, att de väl sinsemellan kunde vara oense, ja, till och med föra rättegångar emot hvarandra, men dock glömde de detta och försvarade hvarandra, om det hände att den ene

eller andre angreps af icke-slägtingar. I ett sällskap, der äfven medic. professor Eberhard D. Munck af Rosensköld var närvarande, yttrade sig någon person mindre gysamt om professor Davids i Qvistofta skriftställer. När det ej lyckades prof. Eberhard R. att afleda samtalet från detta ämne, yttrade han ändtligen: »Med allt detta är dock bror David ett snille och dertill ett snille utan make; ty hvar och en annan är beroende af *tid* och *rum* — men bror David blott beroende af *rum*, ithy att han skrifver så länge scm papperet räcker.»

Man blir lätt uppskrämd.

Under det konung Carl XIV Johan en gång besökte Vermland, var doktor L—w i fråga att blifva utnämnd till Wasariddare, men då denne fick höra det, sade han: »Nej, tackar ödmjukast, jag behöfver ingen skylt, jag kan nog göra bankrutt ändå!» — Det bör nämnas, att det var vid den tid, då så många Wasariddare bland handelsståndet bankruttede.

Man eller käring.

En för sina qvicka svar känd bonde inkom i en af Malmö boklädor för att göra uppköp af böcker. En löjtnant var i samma bokläda och troligen i samma ändamål. Bonden såg ut som en herrekarl, men språket förrådde honom, hvarföre löjtnanten frågade:

»Hvar är mannen ifrån?

»Jo, ja' ä' frå' Wintrie, men hvar ä' mannen ifrån?»

»Jag är ingen man», snäste löjtnanten.

»Jaså», sade bonden, »ber om ursäkt. Alla kan inte va' männer, nå'n ska' va' käring.»

Man får ej skåla hund' efter håren.

En kaptan F., känd för sitt odrägliga adelshögmod, bodde i närheten af Jönköping. Han var rödbrusig och förfärligt koppärrig. En dag kom han skande på en temligen smal väg, och mötte några Vestgöta-handlande, hvilka

icke nog mycket ville hålla undan för honom. Han ropade alltså åt den först åkande:

»Svinhund — håll åt dig! ser du ej att jag är af adel!»

På sin Vestgöta-dialekt svarade Vestgöten:

»Åh fan! — är herrn utaf *ahle*? jag trodde herrn vara utaf *björke*, för herrn är så masurerad i syna.»

Manhaftighet.

En viss, verkligen feg officer, berömde sig af att han i en enda batalj med egen hand nedsablat 20 man af fienden. »Ack, detta var en obetydlighet», sade en närvarande, verkligen erfaren och tapper krigsman, som blef ond öfver den andres skryt, »jag har ett bolster hemma, som jag ligger på, hvilket är stoppadt med idel mustacher af efter i sista kriget af mig ihjelstuckne husarer och infanterister.» Officieren blef flat, förstod piken och talade ej mer om sina mandater.

Man kan stundom länge bibehålla sin skönhet.

I B... prestgård satt en vinterafton, i mannaminne, komminister loci helt trunkil vid sals-spiseln klädd i sin enkla landtliga dräkt, lutande hufvudet mot handen och funderande på kommande Söndagens predikan, på statens eller kyrkans bästa — eller — »hvad vet jag?»... Hans gumma, i ungdomen vacker, nu skrynkelig, grå och rynkig, var sysselsatt med sin afton-toilett. Betraktande sig dervid i den framför henne stående spegeln, yttrade hon under en suck: »Ack, huru jag nu ser ut! — I min ungdom var jag vacker som sjelfva f—n.» — Fermt genmälde i anledning häraf, hennes vid spiseln sittande äldrige, men icke qvickhet saknande kära häft: »Ja, vid hastigt påseende är du ej så olik honom ännu.»

Man kostar ej krut på harkrankar.

»Har du krut ombord, efter som du för röd flagg?» frågade någon uti ett sällskap litteratören H—r, som be-

Aneldoter, 6:te häft.

gagnade en näsduk med denna färg. »Ja, det har jag, men äfven snus för den som behöfver; var dock inte rädd! du vet ju hvilka det är, som man ej kostar krut på?» svarade H—r.

Mannamod.

En stor och tjock svensk, anställd såsom officer i danska arméen under sista kriget, förde sitt kompani i elden i någon af träffningarna och gick i spetsen midt på chausséen, under det soldaterna föllo till höger och vänster om och bakom honom. En adjutant kom förbi och uppehöll sig några ögonblick hos honom, i det han anmärkte, att manspillan var stor. »Ja», sade den korpulenta svensken, »jag betäcker kompaniet så godt jag kan, men de falla ändå.»

Man råår inte alltid för hvad man heter.

I en viss norrländsk stad bor (eller har åtminstone bott) en jernkramhandlare med namnet Douhan. Denne satt en gång i ett sällskap af glada själar — bland hvilka befann sig en för D. nyss presenterad profryttare — på ett schweizeri och pokulerade på norrländingarnes vanliga, grundliga sätt. D. var »bror» med alla utom profryttaren, hvilken också derföre helsade honom herr Hahn. En af sällskapet försökte då att hviskande upplysa re-enären om missförståndet, men afbröts genast af dennes otåligen: »För tusan, jag kan väl inte säga »du» åt menniskan, förr än vi druckit brorskål!»

* * *

I en viss stad bodde en fabrikör vid namn Lander. Denne bevistade en gång en maskerad på landsbygden och kom der i beröring med åtskilligt godt folk, men ingen af hans nya vänner mäktade inse, att en person kunde heta endast Lander, utan kallade honom derföre än Sellander, än Wallander o. s. v. Slutligen, förgärd öfver att ej få behålla sitt ärliga namn, förklarade L. med hö-

gan röst att han hette *bara* Lander. »Aha!» mente vännerna helt snusförnuftigt, »vi tyckte väl att det var något ditåt!» Och så kallade de honom derefter — Barajander.

* * *

Under en botanisk exkursion kom en ung studiosus Härdelin in i en förmögen bondgård i Helsingland och begärde att få köpa mat. Husbonden, en mägta nackstyf gubbe, bad honom sitta ned och frågade efter den unge främlingens namn. — »Härdelin», svarade denne. — »Gudbevars, *herre* också!» genmälde bonden försmädligt. »Här fins ingen mat för herrar... Delin kan försöka hos prestens!»

Man rår inte för'et.

En handlande i —köping, hvilkens fru skänkt honom en son, svarade, då en af hans vänner lyckönskade honom därför, med sitt vanliga uttryck: »Ja, man rår inte för'et.»

Man skall försöka.

En man på samhällets höjder, baron B., var en stor älskare af kortspel, särdeles whist, och hade för vana att alltid påstå, det han hade honnörerna. En af hans motspelare frågade honom en gång, af hvad anledning han alltjemt kunde komma med slika orätrådiga påståenden. »Jo», svarade baron B., »jag tänker, att om det lyckas hvar tionde gång, så är det ändå en vinst.»

Manuskript om hundra år.

En vaktmästare i ett af riksdagens utskott mottog en dag af sekreteraren några papper, för att bira dem till de ledamöter, som reserverat sig i en viss fråga. Vaktmästaren tog papperen, såg på dem och sade med en vigtig min: »Det här kan bli manuskript om hundra år.»

Med egna rättigheter.

På källaren S. H. T. vid Norrlandsgatan i Stockholm frågade en gäst något närgånget: »Med hvad rättighet kallar ni den här källaren S. H. T.?» — »Med egna rättigheter!» svarade källarmästaren.

Medel att förkorta tiden.

I ett sällskap, der kammarjunkaren L.— äfven var närvarande, beklagade sig någon af dennes bekanta, att tiden gick så odrägligt långsamt. »Derför finnes väl råd!» inföll L. »Tag dig ett diskont-lån, så skall du få se, att sex månader gå som ett intet!»

Medel mot råttor.

Den ryktbare läkaren, prof. R. i Lund, hade öfver en natt legat på ett värdshus i Helsingborg och fann räkningen ganska dyr, men sade ingenting, utan liqviderade. Då professorn skulle resa, hade den uppmärksamme värden mycket att prata och berättade bland annat, att han var så grufligen besvärad af råttor, samt frågade om icke professorn viste något medel att bli af med dem.

»Jo, det skall jag säga er: gif dem bara en sådan räkning, som den ni gifvit mig, så försäkrar jag att de aldrig mera skola besvära er», svarade professorn och steg upp i vagnen.

Medel mot vrede.

En handverkare, som var häftigt uppretad mot sin lärjosse, hotade i vrede att trampa honom med fötterna.

»Håll!» ropade grannen, som var närvarande, »eller drag åtminstone först skorna af dig.»

»Hvarför det?»

»På det du ej må trampa för hårdt, om icke, hvilket jag säge hellre, din vrede under afdragningen så lade sig, att du aldeles afstode från trampningen.»

Menageriet ökad.

I en småstad sammanträffade man och hustru, hvilka begge för egen räkning reste omkring med hvar sitt menageri. Mannen lät trycka på sina affischer: »Genom tillfälligt sammanträffande med min hustru har mitt menageri blifvit tillökadt».

Meningen är tydlig.

»Gå nu till sängs, Kalle lilla», sade en mor till en liten pys om 6 år, »du ser ju att små kycklingarne redan gått till hvila.»

»Ja, men hönan har gått med, hon», svarade den lille.

Menniskovännen.

En person, som alltid tog sig tvenne supar en suite vid middagsbordet, tillfrågades af en vän om orsaken härtill, hvarpå följde det svaret, att han ej var egoist. »Det förstår jag icke», förklarade vännen. »Jo, min bror», svarade den förre, »när jag fått mig en sup, tycker jag mig hafva blifvit en annan människa och en annan människa unnar jag gerna att få en sup.»

Midt emellan åsna och filur.

Dagen före en af de viktigaste voteringarne under 1870 års riksdag syntes J. P—n spatsera i Kungsträdgården mellan en viss grefve och en viss kyrkoherde, båda äfvenledes medlemmar af andra kammaren. Begge ansträngde sig af alla krafter att få den emellan dem gående kollegan att, som de uttryckte sig, »ta' räson», men förgäfvos. Slutligen utbrast kyrkoherden: »Antingen är du en åsna eller ock en stor filur.» — »Hm», svarade J. P—n med sin vanliga orubbligt menlösa min, »ja' ska' a liksom vara midtemellan.»

Militärer och polistjenstemän.

Vid ett samtal, som fördes i anledning af några artilleristers öfvervåld emot en civil person, påstod någon, att man icke så mycket borde förundra sig öfver militärers och polistjenstemäns råhet, ty de tillhöra ju icke *civilisationen*.

Militärisk befordringsgrund.

Brukspatron L— kom en dag i slutet af Fastingsmarknad, in på ett värdshus i Christinehamn. De marknadsbesökande hade redan börjat aftropa, rörelsen var betydligt minskad, och värdshusvärden hade deraf tagit sig anledning att duka middagsborden i andra rum än de större, som endast för marknadstrafiken begagnats. L— råskade en piga i förstugan och bad henne visa hvart restaurationen var flyttad. Denna visade honom in i ett rum, som för tillfället var upptaget af några militärer, till hvilkas sällskap hon trodde L— höra. Han slog sig också ned der, och gjorde ingen anmärkning, då uppapperskan ett par gånger titulerade honom »herr kapten». Detta förargade en af de yngre officerarne, hvilken till slut gaf sin känsla luft i ord, och yttrade sin förundran, huru någon kunde vara nog oförsynt att emottaga en titel, på hvilken han intet anspråk hade, eller gifva sig ut för annat än hvad han vore.

»Ja,» inföll L—, »sannerligen jag vet hvarföre jag får heta kapten — om inte möjligen att jag varit full någon qväll och gått min väg utan att betala.»

Militärisk lydnad.

Under det koleran gick inom en garnison, meddelades på ordena åtskilliga förhållningsregler, och bland dessa en, hvilken förbjöd soldaterna att om morgonen på fastande mage gå ut i friska luften. En morgon helt tidigt mötte en officer någon af sina soldater, hvilken, nyss ut-

gången från högvakten, var så drucken, att han knappt kunde stå.

»Karl! Hvad har du gjort?» frågade officeren i vredesmod.

»Hvad jag har gjort?» svarade soldaten; »jag har lydt ordena, jag har ej gått ut på fastavde mage.»

Mirakulöst.

Lektor E—d yttrade uti en s. k. missionsbön i Bethlehemskyrkan: »Ålskade åhörare, jag kan berätta för er om en svensk missionär, som helt nyligen och på en enda dag omvänt icke mindre än 500 hedningar på en af Söderhavets vilda och — obebodda öar.»

Missförstådd fråga.

En flicka, nyligen kommen i cigarrbutik, tillfrågades af en herre om hon hade »El Valor».

»Åh, så herrn frågar!» svarade hon. »*Elfa*?... jag har inte mer än *två*... jag som andra människor.»

Missförstånd.

På en børsbal i Stockholm, då konung Carl Johan gick förbi en bänk, steg en gammal matrona upp och neg flere gånger mycket djupt.

»Asseyez-vous, madame» (betyder på svenska: sitt ner, min fru) sade kungen vänligt.

Gumman, som ej förstod franska, utan tyckte att kungen sade: hvad säger ni, madame? svarade under en ännu djupare nigning:

»Jag säger intet, ers majestät.»

Misslyckad drift.

Tvenne »schåare», i ett behagligt bakrus 2:dra Maj, mötte långt uppe på söder en herre, den de kände sig lifvade att drifva med. En af dem frågade alltså: »Hör nu herrn, kan herrn säga oss hvar Roslagstorg ligger?»

— »Det ligger på samma ställe, der man förr fick spö, och då bör väl herrarne *känna* hvar det är beläget», svarade den tilltalade.

Misstaget.

Under konung Carl Johans resa åt södra orterna kom det till H. Maj:ts kunskap att Malmö skola hade en utmärkt rektor A, som i många år bildat och skickat skickliga lärjungar till Lunds universitet, der de oftast fingo lika, om ej bättre betyg än de från gymnasium utgående. Hans Maj:t befalde att hans namn skulle antecknas, på det han längre fram måtte belönas. Anteckningen försiggick, och genom någon tillfällighet transpirerade den nådiga viljan, så att den blef allmänt känd. Men genom någon händelse försummade tjänstgörande kammarherren att anteckna A:s dopnamn, äfvensom hans vistelseort, troligen under förmodan att endast *en* förtjent man med detta namn fans till. Vid nästa ordenskapitel erinrade sig Hans Maj:t ganska riktigt A. och befalde att hans namn skulle upptagas bland dem som till nordstjerneriddare skulle utnännas — men som dopnamnet ej fans å den första anteckningen, tillfrågades stats-sekret. H. derom, och han erinrade sig icke den sannskyldige, men väl professorn vid akademien i Lund, af samma namn, och som denne i intet fall kunde vara oförtjent till en sådan nådebevisning, uppgaf H. denne till titel och namn. Följden blef ock, att han utnämndes till ledamot af N. O. Utnämningen väckte emellertid mycken förvåning i Lund, emedan man allmänt kände H. Maj:t konungens yttrade afsigt — men mest förvånad blef den utnämnde sjelf. Då han sedermera af vänner och kamrater gratulerades, svarade han helt blygsamt med sitt underliga uttal: »De' ä' bara ett bisstag af höga vederbörande, de bente bin bror» (A. kunde ej uttala M. och N. utan sade B. och D. i stället). — »Bisstaget» rättades snart och äfven den andre A, blef riddare. Nämnde professor A. hade obegränsadt

förtroende för sedermera doktor T., äfvensom för en viss hög gynnares löften till denne senare. Då T. sökte ett stort regalt pastorat i Skåne, tog A. alldeles för afgjordt att T. skulle få det; men tredje man på förslaget rektor K., som inga förespråkare hade, och som dertill var helt ung, fick pastoratet. Genom ett handbref från stats-sekret. underrättades K. om sin lycka, och genast efter inhändigandet deraf reste han till Lund, der utnämningen ej ännu var känd. Som biskopen var bortrest och domprosten död, så var A. ordförande i consistorium ecclesiasticum. När K. hos honom begärde tjänstledighet, emedan han var utnämnd pastor, svarade A.: »Ne-*ej*, bid herre, de' ä' ett bisstag, för det skall T. hafva.» Inga försäkringar af K. kunde öfvertyga A. att hans hopp icke gått i fullbordan, och då K. slutligen otålig sade, att han skulle taga sig tjänstledighet sjelf, om ej consistorium dertill ville resolvera, sade A.: »Ja så! ja så! gör han så, bid väd, bed akta sig bara, att had ej blir af bed rektoratet på köpet.»

Misstänkt.

På ett värdshus sutto ett par gäster spisande kyckling.

»Bevars, hvad de här se ömkliga ut, der de ligga utsträckta och hufvudlösa! Jag undrar just om man på detta ställe halshugger eller stryper kycklingarne», sade den ene gästen.

»Jag misstänker storligen, att man svälter ihjel dem», svarade den andre.

Mod.

En skepparson ifrån Klinte, vid namn Vising, efter hvilken man har flera yttranden à la grefve B., omtalade en gång för en bekant: »Jag kom här om dagen att gråla med N. N.; och hvad ovet jag fick! ja, jag hade så när fått stryk; men då sprang jag ifrån honom.»

»Men du är ju mycket starkare än han, du borde hellre slagit igen, tycker jag.»

Vising: »Han fick ock på slutet, för när jag kom så långt ifrån honom, att han intet kunde höra mig, då skälde jag honom huden full.»

Modernt.

En på högsta modet klädd ung fru gick ut, åtföljd af sin medelålders man. Herrskapet var knappt utom dörren, förr än pigan kom springande och räckte fram en nyckel åt herrn. — »Se här, se här, herrn har glömt nyckeln i kassakistan!» — »Betyder ingenting!» mumlade herrn, »min hustru bär på sig allt hvad jag eger.»

Morpheus en ny connaissance.

En äldre, temligen bedagad aktris, fru Z., gjorde en förmiddag besök hos en af teaterns yngre qvinliga sujetter, men möttes i tamburen af kammarjungfrun med det besked, att mamsellen hela natten varit på bal, »och», tilllade den i mytologien hemmastadda tärnan, »hon hvilar ännu i Morphei armar.»

»Hvad!» utropade den forna älskarinnan med ton och åtbörder af en vestal, »den olyckliga unga flickan har då åter fått sig *en ny connaissance!*»

Muffen hund.

Kapten K. var en fundersam man och föll ofta i djup eftersinring. Han begick då en mängd misstag i ren distraktion. En dag kom han långsamt gående på Norrbro å en af trottoirerna. Ett fruntimmer, som hade gått strax framför honom, hade tappat sin muff. Då K. kom tätt intill den, stannade han, anseende den vara en hund, som låg der, stampade med foten och ropade: »undan!» men som muffen ej lydde befallningen, gaf han den en väldig spark, så att den flög öfver barrièren ut i strömmen, hvarefter han sade för sig sjelf: »det var just rätt åt den

lata hundrackan!» Men just i detsamma kom fruntimret, som hade saknat sin muff, tillbaka blott ett ögonblick för sent för att rädda muffen. Till yttersta grad vredgad, fattade hon kapten K. i armen och ropade: »Hvar gjorde ni af muffen?» — »Jo, min nådiga», svarade han helt belåten, »rackan simmar ju der borta rätt snällt.»

Musikaliskt ställe och sittställe.

Då, vid uppförandet af en opera, efter en skön passage, en förtjust åhörare yttrade till sin granne: »Det var ett härligt ställe!» svarade denne, som råkat få sin plats på en smal och kantig bänk:

»Stället kunde väl gå an, om jag bara hade en dyna att sitta på.»

Musikkännare.

En viss herre, känd för att som oftast hugga i sten, öfvervar en herr von Schantz' orkesterrepetitioner. Vid öfningen af ett musiknummer afbröt herr v. S. sitt kapell åtskilliga gånger under yttrande:

»Mina herrar, här skall vara piano, mycket piano!»

Slutligen anmärkte vår stenhuggare till en bredvid honom sittande person:

»Hvad fan, när han oupphörligt skriker på piano, hvarför skaffar han inte hit ett sådant?»

* * *

En person, som ville vara mycket hemmastadd i musik, satt en afton i Berns' salong och åhörde ett nummer kalladt *Le réveil du Lion* (Lejonets uppvaknande). Sedan han en stund lyssnat till stycket, vände han sig till en vän och sade:

»Ja, men det der är ju inte alls likt de reveljer, som våra gardesregementen blåsa.»

»Ah, förstår du inte», sade vännen, »det är orätt tryckt på programmet. Der står *Lion*, men skall vara

Lyon. — Det är en sådan der revelj, som spelas i Lyon.»

»Nå, jag kunde väl tro att det var något tåcke' der.»

* * *

Notarien S., som ville vara musikkännare, och i synnerhet en beundrare af Rossini, bevistade en gång, tillika med en denne kompositörs motståndare, en representation af dennes »Skata».

»Härligt! Gudomligt!» ropade den förstnämnde vid flera ställen.

»Gamla tækar, stulna ur andra operor!» svarade den andre.

»Ja, ser herrn», invände S., »det är just det karaktéristiska, ty herrn skall komma ihåg, att det föreställer den tjufaktiga skatan.»

Mycket djupsinnigt.

På en kallare höll en gång en gäst vad med en beakt, att han skulle äta upp ett visst antal stekta flundror. Dessa framsattes och gästen åt af alla krafter, men då den sista återstod, svek honom förmågan och han måste ge tapt, i det han till den öfverblifna flundra utträdde:

»Hade jag vetat att du skulle bli så svår, nog hade jag ätit upp dig först!»

Mycket farlig sjukdom.

Då läkaren en dag frågade professor ** vid Carlberg huru han mådde, fick han till svar: »Å, jag mår så illa och oroligt.»

»Men hur då, på hvad sätt?» fortfor läkaren.

»Äjo», svarade **, »der ute står en man, som jag inte vet namnet på, och vid sådana tillfällen mår jag alltid illa.»

Mycket fin pik.

En herre inkom, åtföljd af sin hund, på »Gästis» i Upsala, der en regementstrumpetare som bäst höll på att frukostera.

»Ut med hunden!» röt musikanten åt den inträdande.

»Hur så?» sporde denne, »blef ni biten?»

»Nej, men jag tål inga hundar här.»

»Åhå», inföll hundens egare, »men så länge han inte trumpetar, kan han väl få vara inne.»

Mycket »förnumstigt».

»Man tror att koleran skall komma igen fram på sommaren, är du inte rädd derför?» sade notarien X. till handlanden Y., då de samtalande om det gängse ryktet i detta fall, på våren 1853.

»Åh nej, visst icke; när hon var här 1834, hade jag icke den ringaste släng deraf. Nej, mig lemnar hon nog i fred», svarade Y.

»Nå, nå, min kära bror, trotsa icke», invände notarien, »du kan inte vara säker på att koleran nästa gång bara skall ta dem, som hon tog förra gången.»

Mycket genant.

En fru i Stockholm fick ett besök af en bekant till hennes man, hvilken icke var hemma för tillfället. »Om ni vill träffa min man säkrast», sade hon, »så kom igen någon dag och håll till godo med en tarflig middag.» — »Men, mamma», invände den lilla dottern, »då blir pappa ledsen, du vet ju att han tycker att den der herrn är så tråkig.»

Mycket sagdt i få ord.

Någon beklagade sig för en annan öfver en bekants fallenhet för att dricka. »Kan du tänka dig», sade han,

i går qväll kom han hem till mig, och så drack han ut allt mitt natt-bränvin.»

Mycket smickrande.

En guvernant yttrade vid ett tillfälle till sin lilla discipel:

»Jag riktigt skäms för dig, Fanny: när jag var så gammal som du, kunde jag lika så mycket som jag nu kan.»

Gråtande svarade den lilla Fanny:

»Ja, men tant hade en annan som lärde henne, hon.»

Många horn.

Gymnasii-adjunkten *** hade, såsom nyligen blifven magister, emottagit informatorsbefattning i en grefve Horns hus. Öfverallt såg han det greffliga vapnet, tvenne horn, anbragt — måladt öfver dörren och kaminerna — utsydt på stolarne m. m. Grefven följde honom sjelf omkring öfverallt och gjorde honom bland annat äfven uppmärksam härpå. Slutligen utbrast magister ***, ledsen härvid: »men inte är det väl möjligt att herr grefven fält alla de här hornen sjelf?»

Många jern i elden.

En viss svensk författarinna lemnade en ny pjes åt herr J. teaterns literatör, med anhållan att han ville bedömma den, tilläggande att hon hade många andra jern i elden. Efter någon tid fick hon det rådet, »att det vore bäst att lägga detta bland sina andra jern.»

Märkligt videtur.

Hösten 1857 gjorde presidenten von Hartmansdorff ett par dagars besök i Upsala, hvarest hans sällskapskrets naturligtvis utgjordes af konservatismens dervarande heroer. I afskedets stund aflade han det ojäfvigaste vitsord om sällskapet, i det han yttrade till dem: »Jag finner, mina

herrar, att jag, besynnerligt nog, är ultraliberal i jmförelse med eder, ty så långt till höger har jag icke kommit, det måste jag bekänna.»

Märkvärldiga observationer.

Uti professor Thunbergs resebeskrifning, hvilken, liksom hans öfriga skrifter och hans sätt att muntligen uttrycka sig, utvisar en rättfram och okonstlad natur, men tillika mycken menlöshet och enfald, förekomma flera ställen, vid hvilka läsaren knappast kan afhålla sig från att le. Så t. ex. säger han i första delen, vid betraktandet af Hollands naturförhållanden: »Vattnet är det element, som gör sjöfarten, så inom som utom Nederländerna, vig och bekvämlig.» Litet längre fram i boken, vid ankomsten till Frankrike utbrister han: »Det kunde ej annat än förefalla mig både underligt och löjligt, att höra borgare och bönder allmänt tala det på andra ställen så förnäma språket.» Efter beskrifningen af åtskilliga bekvämligheter i Paris, göres följande tillägg: »tjenstaktigheten går här så långt, att den som nattetid nödgas vara ute, ofta finner karlar på gatorna med lyktor, som *mot drickspengar* lysa hem.» — På ett annat ställe uppräknar han bland inhemska djur: ankor, svin, gäss, får och andra fjäderfä. — I sin afhandling om de däggande djuren, benämner han »stjert» den bakdel hos de fyrfota djuren, hvilken vi vanligen kalla »svans.» Bockens karakteristik slutar han så: »Den är ett skadedjur på *skoglös* ort, der han afgnager barken af träden och utöder dem.»

Märkvärdig födelsebygd.

På riddarhuset under en riksdag uppstod en amiral, för att göra en motion, och började sitt tal sålunda: »Född och uppfödd ibland hafvets böljor — —.» Härvid inföll hastigt en af ledamöterna: »Då är talaren, ta mig fan, en fisk!» Ett allmänt skratt uppkom, och talet kunde icke fortsättas.

Mödernearbetet.

Lagmanskan af K. var en särdeles god hushållerska, som ville att allt i hushållet skulle komma till nytta och blifva användt, hvarföre stundom sommartiden hände att åtskilliga färska kötträtter hade en märkbar dragning åt förskämndhet. Mannen hade flere skrivare i och för sin tjänstebefattning, och dessa vågade icke underlåta äta hvad som fans, emedan underlåtenheten deraf oftast medförde beskare följder. Bland skrivarne var äfven en vid namn Lilja, men i dagligt tal kallad Nässla. För att skrifningen skulle gå raskare undan, hade hans son, en yngling om 18 år, äfven antagits för någon tid. Denne, ovan vid hushållningen, ville ej taga för sig vid middagen af första rätten: kalfstek, emedan han tyckte den vara bekajad med en obehörig lukt. Lagmanskan anmärkte detta genast, och ansåg det desto obehörigare, som alla de andra vid bordet voro sysselsatta att inhändigasteken. Med sträng uppsyn sade hon: »gamla Lilja skall tillse att hans son håller sig vid rätterna.» — »Ack, min allra nådigaste» — svarade Lilja i den ödmjukaste ton — »värdes förlåta hans bristande civilisation, han liknar mor sin, den råa människan, hon äter heller aldrig gerna sur kalfstek.»

Naiv bekänne'se.

En mindre väl känd student vid Lunds universitet hade blifvit antagen till officer vid ett af regementena inom Skåne. Vid ett besök, som han kort derefter gjorde i Lund, var han i sällskap med några af sina forna kamrater, då en af dessa yttrade: »hur f—n kunde du blifva antagen till officer vid . . . regemente?» — »Jo, ser herrarne, de kände mig icke», svarade helt anspråkslöst den unge krigaren.

Naiv pojke.

Vid en af trädgårdsföreningen anordnad exposition

yttrade en liten pojke: »Dom der stora rofvorna tycker jag mest om!» — »Hvarför det?» frågade fadern, som förde sin äkta hälft under armen. «Jo, för dåm ä' så lika mamma . . . och dåm sticks också» . . . »St pojke!» sade fadern.

Naiv upprigtighet.

Då en lista, som cirkulerade i en viss stad för anteckning och subskribering på fyra offentliga baler, hvilka der skulle anställas, skref en lycklig stilist följande ord: »Herr * * kommer på alla fyra.»

Naivt och konsekvent.

Då länsman T—g i M . . . s län, med anledning af ingångna klagomål öfver vägarne dåliga beskaffenhet i hans distrikt, af landshöfdingen tillfrågades, huru härmed var förhållandet, svarade T. mycket naivt: »Vägarne, de ä' så dåliga, så dem ska' vi inte tala om!»

Samme T. hade erhållit bref från konungens befallningshafvande i den för honom ömtåliga vägfrågan, utan att afgifva svaromål. Då han härför inkallades till kansli-förhör, frågade landshöfdingen honom hvarföre han ej svarat, tilläggande förargad. att, om han underlåtit svara första gången, borde han alltid hafva gjort det den andra. »Ja visst, ja visst, men jag ville vara konsekvent», svarade T.

Namnet.

En spefogel, som inkom till apotekaren Luth i Visby, frågade:

»Är apotekaren Såpa hemma?»

»Hvad säger ni?» ropade apotekaren.

»Nå apotekaren Tvål då!»

»Vet hut! ni vet väl att jag heter Luth.»

»Ja, jag viste väl att det var något som tar af smutsen.»

Namnförändringen.

Landshöfding Ö. i X. län blef upphöjd i adeligt stånep och förändrade sitt namn till S. Han och alla andra kunde väl icke föreställa sig annat, än att denna namnbättring skulle medföra idel förmåner åt sin egare. Men, ingen ros utan törnen! Det begaf sig nemligen, att vår gode landshöfding, numera S. kallad, var stadd på en resa, i enskilda ärenden, uti aflägsnaste delen af det honom allernådigtst anförtrödda län. Han for ensam och skjutsbonden kände honom icke. Det föll honom sålunda in att, lik Harun af Rasehid i sagorna, under sitt incognito söka att en enda gång utan alla förblommeringar få höra folkets röst om honom och hans förvaltning. Med ett ord: han ville höra sanningen. Till den ändan gaf han sig i språk med bonden och frågade slutligen: »Nå, min kära gubbe, hvad tycken I om eder landshöfding?» — »Å-ja hva' ska då vara?» svarade den tillfrågade, med en olycksbådande axelryckning, »först hade vi en som het Ö., å däli va' den; då va' visst å sant: men si nu ha vi fått en som heter S., å han å fast värre!»

Naturlig maskeradkostym.

En dumdryg sprätt, som ansåg sig vara en verklig Adonis, fastän naturen varit ganska njugg emot honom, såväl i kroppsligt som andligt hänseende, var hjuden på en maskeradbal, och ansträngde nu sin hjerna för att hitta på någon lämplig kostym. Slutligen beslöt han sig för att välja en bonddräkt, men ville dock för säkerhets skull först rådfråga sin skräddare, en man, känd för sina lyckliga infall, och sporde honom: »Anser herrn att jag kan gå på maskeraden som bonde?» — »Ja», svarade skräd-daren, »men då bör herrn ej maskera sig.»

Nit för religionen.

Några unga karlar hade stannat utanför ett fönster der en papegoja satt. De narrade papegojan att upprepa en hop, som hon förut lärt att säga, och stafvade för henne nya tokerier. I detsamma kom en gumma vandrande, och, uppbragt öfver papegojans och kamraternas ohöfviska tal, utbrast hon: »Det är synd och skam att stå och lära ett stackars kreatur sådant otyg. Då vore det mycket bättre att ni lärde henne sin kristendom.»

Noga kännedom.

I ett sällskap talades om en viss berömd man, hvarvid en af de närvarande viste att berätta flera drag ur hans familjelif. »Känner ni honom då?» frågade en af de andra. »Ja visst», svarade han; »ganska väl, jag har en gång rest med honom på diligensen mellan Upsala och Stockholm.»

Non plus ultra af dumhet.

En viss person, känd för sin mer än lofliga dumhet, berättade för en bekant att han gjort en färd på jernväg, men dervid befunnit sig mycket illa, emedan han hela vägen åkit baklänges, hvilket han ej tålde vid. »Nå, men kunde du inte ha bedt att få byta plats med någon af de öfriga passagerarne?» sade vännen. »Hur fan skulle jag kunna göra det, då jag var ensam i kupén!» svarade rese- nären.

Norska fjellen.

Då, under norska riksförsamlingen i Eidswold, frågan em adelskapets afskaffande förekom, skall, såsom det berättas, en norsk adelsman hafva yttrat: »Hvis adelskabet skulde ophæves i Norge, vil jeg sege Norges fjelde farvæl!» — »Og Norges fjelde vilde genlyde: væl!» inföll en boude.

Nu kan du brinna!

En student vaknade nattetid deraf att elden var lös i det hus han bebodde. Under flykten stannade han ett ögonblick vid det vindskontor der han hade sitt vedförråd förvaradt, och fann detsamma i ljusan låga. Erinrande sig den svårighet han haft att få veden att brinna då han eldat i sin kakelugn och huru många gånger den förskaffat honom rinnande ögon, derigenom att den var rå och sur, knöt han näfven åt den nu friskt brinnande veden, i det han yttrade: »Ja, nu skall man tro, nu kan du brinna din fan!»

Ny kur.

Herr Z., en ung man i verken, träffade sin gamle akademikamrat doktor Y— på Fredsgatan i Stockholm midt för juveleraren Hammers butik. Z. beklagade sig för sin vän läkaren öfver kassafeber då denne svarade, att sjukdomen vore lätt botad, om han ginge in der (pekande på butiken) och toge en matsked hvar annan timme.

Ny metod att sätta potatis.

Landsöfdingen, baron Cederström gick på ett träben. Under sin landsöfdinge-befattning besökte han ofta en sin landtegendom nära staden, och höll der noga efter både inspektör och arbetsfolk. Vid ett af dessa besök var han mer än vanligt sträng, under det han höll sina föreläsningar för inspektören ute på fältet. Denne, som fann sig besvärad af det beständiga trafvandet hit och dit och af de lexor derunder vankades, blef till slut alldeles otålig och utbrast, vid det han torkade svetten ur pannan: »om den t—n ändå ville gå i räta linier, så kunde man sätta potatis der han gått fram.»

Ny rang och värdighet.

En resande bleckslagare, som i dagboken skulle teek-

na sitt namn och såg kvartermästaren Sirell sist tecknad bland de resande, skref derunder: Halfstopsmästaren B.

Ny sorts buljong.

Den bekante professor S—g i Upsala hedrade en dag den lika bekante källarmästaren »Clas» derstädes med att hos denne intaga en kopp buljong. Missnöjd med anrättningen yttrade han, med sina kända läspningar, vid betalningen: »Heerre! I dag på föormiddaagen ställde jaag färden förbi heerr källarmäästarens föönster. Då såg jaag ett köttstycke ligga ii föönstret. Skuuggan af detta kööttstycke måtte ha faallit på detta diiskvatten, och strax tillåter heerr källarmästaren siig att servera det som buuuljong!»

Ny Titel.

Uti ett förnämt hus, der man hade egen huspredikant, kom i tienst en ny piga, som vid tillsägelse, att hon skulle bjuda huspredikanten till måltiden, tyckte att denna titel var alltför gemen, hvarföre hon i stället bad herr apartemangspredikanten komma och spisa.

Ny verkningskrets för fruntimmer.

Då Gustaf III en gång i ett handbref uppm. nat professorerna att buda studenterna hem i sina hus, på det att deras seder måtte blifva mera slipade och förfinade, invände en af professorerna, att åtminstone han för sin del ej ville göra sina döttrar till slipstenar åt studenterna.

Nytt rön.

Uti ett sällskap af landtmän, der hvarjehanda mer och mindre trovärda rön i jordbruk och boskapsskötsel omtalades, yttrade slutligen en närvarande tviflare: »Vet ni, mine herrar, att sistlidne vinter gick en af mina kor vilse, och då jag slutligen fick rätt på henne hade hon så genomkylt sig, att hon allt sedan dess icke mjölkat an-

nat än iskall mjölk.» — De närvarande åhörarne förstodo piken åt landtmännen, och belönade berättaren med ett hjertligt och öfverljudt skratt.

Nytt salighetsmedel.

Komminister A. i S. bevistade å embetes vägnar ett bröllop, der han blef litet upprymd. De mångahanda bruk han gjorde af tobak, hade ett menligt inflytande på hans halsduk och kragar, så att en bonde fann sig foranlåten att göra honom uppmärksam derpå i följande ordalag: »Det vore godt att pastorn inte blir vonne (ond), men jag har nöt te å sige ham.» — »Säg ut, min gubbe», sade presten godlynt och uppmuntrande. — »He jo, I har drettet (smutsat) ner jårs salighetsmedel», sade bonden och pekade på de förstörda prestkragarne.

Nytt sätt att taga revange.

Under ett spel på tu man hand, förlorade den ene alla sina penningar. Natten kom, och den som vunnit, ville ej längre hålla ut med spelet. Han kunde dock ej annat än lofva den andre på parol, att han skulle få ta revange. Öfver natten lågo de tillsammans uti en säng, då den som vunnit, med yttersta sorgfällighet gömde sina kläder under hufvudgården. Under natten kunde han ej sofva blott för åtanken på skatten. Men den, som tappat, hvilade ej heller synnerligen roligt. Minnet af förlusten gjorde honom harmsen. Det föll honom då in att bemäktiga sig de förlorade penningarne, och han stack sin hand varsamt under hufvudgården i en af den andres fickor. Den andre, som vaknade ur sin oroliga slummer, märkte att något var å färde, och tänkte genast på sitt mynt, hvarföre han flyttade handen till sin skatt, men råkade i detsamma den andres näfve, full med penningar. »Hvad tusan har du för dig?» ropade han. »Jag tar min revange, kära bror», svarade den andre.

Nyttan af illustrerade annonser.

Vid en sockenstämma hemstälde ordföranden till bondgubbarne, huruvida man ej borde för socknens räkning inköpa en af de Sjöbergska brandsprutorna, samt framlade ett tidningsblad, der en afteckning af dessa sprutor fans. En gubbe tillstyrkte då, att om något köp skulle bli af, man borde bestämma sig för en spruta af 4:de storleken, som i tidningen syntes aftecknad, dragen af en häst. »Ty», — sade han — »hästkraken kan allt bli nyttige till något, då deremot de karlar, som medfölja, dragandf de andra sprutorna, se så herraktigt lata ut, och dagdrivare finnas nog i socknen, utan att sådana behöfva införskrifvas från herr Sjöbergs fabrik.»

Nyttan af trälen.

Då om sommaren 1837 H. H. Kronprinsen väntades hem från en utländsk resa, voro hela Riddarhustorget och Riddarholmen redan tidigt på eftermiddagen uppfyllda af folk. När tiden framskridit till kl. 8 på aftonen, hade de ansärkningar öfver hvarandra, som vanligen vankas vid dylika folksamlingar, till större delen afstannat; dock hördes ännu här och der spridda yttranden. Ibland mängden framgick då händelsevis en förnäm krachanerad herre med träben. »Se der går den stackars presidenten C*», yttrade en till sin granne. »Hin ömke honom», inföll denne, »han kan ju inte bli mer än hälften så trött som vi.»

Något att gissa på.

I ett sällskap af officerare föll talet på charader, då en ung löjtnant, som icke ansågs hafva just stora förstånds-gåfvor, påstod att ingen af de närvarande skulle lyckas att göra en passande charad öfver hans namn. »Hå», inföll kapten N. genast »det är väl icke så svårt; den kunde t. ex. lyde så här:

Mitt första fins på lappens fält,
 Mitt andra fins på firmamentet;
 Mitt hela är ett nöt på styltor stäldt,
 Och som fått plats vid regementet.»

Något att lefva utaf.

En kringdrifvande försvarslös person blef instäld för landskansliet, der landssekreteraren frågade honom: »Har du något att lefva af?» — »Se sjelf, bästa herre», svarade landstrykaren och vecklade upp ett par sillar, som han hade i ett papper.

Något nytt.

I ett sällskap, der samtalet fördes om kapten Eriksons kaloric-maskin, frågade en för sin enfald känd fru en aktör, bekant för sina infall: »Kan herrn säga mig med hvad slags kol den nya katt-kolik-maskinen eldas?» — »Med hvitkål, min nådiga», blef svaret.

Något svinaktigt.

En källarmästare, som ofta beklagade sig öfver, att rörelsen gick dåligt, satt en dag innanför disken och åt grisfötter. En kund, som härvid inträdde, utbrast vid åsynen deraf: »Jag tror att du sitter och suger på ramarne i dag med!»

Något svårt att åstadkomma.

En gammal fru kom in på ett boktryckeri och medhade sin gamla psalmbok, samt sade helt allvarsamt till en tryckare: »Min bästa herre! Jag är nu 70 år gammal, och stilen i min psalmbok är för fin, var derföre god och gör bokstäfverna deri litet större.»

Nära bekantskap.

I ett sällskap samtalades om en ryktbar person, om hvilken någon till och med sade sig känna flera drag ur

hans familjelif. »Känner ni honom då?» tillfrågades han af en annan. »Ja visst», svarade denne, »jag har känt honom mycket nära; jag satt en gång bredvid honom på spektaklet.»

När katten är borta.

I en familj roade sig en liten sexårig flicka med att göra rebus och fick dertill ämne af en äldre närvarande. — »Kan du göra en rebus af: när katten är borta, dansa råttorna på bordet?» — sade någon. — »Ja, vars!» — och den lilla rebusmakerskan ritade några råttor på ett bord. — »Än katten, då?» sporde man. — »Kors, han är ju borta!» blef sexåringens naiva svar.

Närgången fråga.

På en af kungl. teaterns repetitioner under chefens vid verket, baron Stedingks sjukdom, hände sig att aktören H—n träffade den för sin friska koloratur beryktade sångerskan G. och gaf sig i samspråk med henne. Till slut frågade han, ironiskt leende: »Nå, ligger baron Stedingk ofvanpå ännu?»

Närmaste vägen till poliskammaren.

En handtverksgosse frågade någon om närmaste vägen till poliskammaren. »Jo», svarade den tillfrågade, »gå in i den här boden och knip en halsduk eller någonting annat.»

Närsynt.

En ung handelsbokhållare träffade å en källare tillsammans med ett för honom obekant sällskap. Den unge mannen, som för tillfället var något »uppspelt», frågade temligen oförskämtdt en af sällskapet: »Hvad är herrn?» — »Närsynt», blef svaret.

Näsvis anmärkning.

I ett sällskap talades om operan »Fidelio» och om
Anekdoter. 6:te häft.

mamsell Hebbes utförande af titelrolen. Någon anmärkte, att herr — u — i sin recension af nämnda opera berömt sångerskan bra mycket och, bland annat, yttrat: att »hennes höga b var sublimt.» — »Åh! det var visst ett tryckfel!» anmärkte en annan; »ordet skulle ha stått i pluralis.»

Nödig kunskap för en diplomat.

»Nå», frågade bagaren P. i Stockholm en student, som helsade från hans son, också student i Upsala, »nå, lär min son sig att rida?» — »Ja», svarade studenten, »han är mycket flitig på ridbanan.» — »Det är rätt», återtog P., »min son bör kunna rida väl: han skall bli diplomat.»

Nödvändiga konsiderationer.

Uti ett sällskap i en af södra Sveriges icke minsta städer beklagade sig en handlande för en af sina vänner, att han på sitt eget kontor blifvit af en bonde illa behandlad, i det denne sagt honom vara en stor bedragare m. m. och dervid nyttjat de mest ohemula uttryck. Då berättaren slutat sin jeremiad, frågade vännen: »Nå, du körde väl ut honom?» — »Hvad skulle jag göra, min bror? Han handlar för öfver tusen riksdaler om året!»

Oangenäm öfverraskning.

Då en bonde i F. en vacker vårmorgon plöjde sin åker kom hans piga springande till honom och sade i brådskande ton:

»Husbond! Matmora har fått sig en son.»

Derpå kilade hon tillbaka till stugan, men farsgubben fortfor att plöja, föga bekymrad om hvad som tilldrog sig inom hus.

En half timme derefter uppvaktades han åter af pigan, som då rapporterade sade:

»Husbond! Matmora har fått en till.»

Farsgubben syntes öfverraskad, men afbröt icke sitt arbete.

Ytterligare hade en halftimme förgått, och pigan syntes åter. Nu skrek hon:

»Hör I, husbond! Matmora har fått ännu en till.»

»Nu, min själ, utbrast farsgubben, halft bedröfvad, är det bäst att jag knallar mig in, annars tar det aldrig slut.»

Obehörigt beklagande.

En äkta man beklagades af sina vänner öfver hustruns plötsliga försvinnande. »Beklagen mig icke förr än om hon återkommer!» svarade han.

Obillig fordran.

En vacker eftermiddag hade ett par hedersgubbar be- gifvit sig till vinkällaren i Linköping för att muntra upp sig något litet. Under flitigt pokulerande och muntert glam förflöt tiden undransvärdt hastigt, så att, då gubbar- ne åter kommo ut i friska luften, befann månen sig redan på firmamentet, hvaröfver den ene af kamraterna yttrade sin förundran, men den andre påstod deremot, att det all- deles icke var månen, som han såg, utan solen. Under det de som bäst disputerade härom, gick händelsevis en med resväska försedd herre förbi de stridande, af hvilka den ene vände sig till honom, med anhållan, att han måtte upplysa dem, huruvida det var solen eller månen, som nu befann sig på himlahalvvet. Kort och godt svarade, något snäsigt, den främmande: »Hur skall jag kunna veta det; ser ni ej, att jag är resande?»

Och ändå — —!

En student prålade en gång med sin stora lärdom, som han sade sig hafva inhemtad vid två universitet. En bonde, som stod en stund och hörde på honom, föll honom slutligen i talet med dessa ord: »jag hade en kalf, jag, som

diade tvenne kor; men var det ej underligt, att han ändå ej blef annat än en ox.»

Också en klagan.

Patron ***, en af våra driftigaste landtbrukare, hade varit i hufvudstaden, och der bevistat en representation af Meijerbeers *Robert le Diable*. Återkommen till sitt hem, frågade honom en af hans vänner, hvad han tyckte om operan i Stockholm. »Åh jo» — svarade han — »jag kan inte säga annat än rätt bra, men jag fick nästan ingenting höra bara för den förbannade musikens skull.»

Också en tröst!

I ett starkt slagregn ute på den mest uppkörda och blöta väg, gjorde en lifdömd sin sista färd: den till afrättsplatsen. Både han och den honom åtföljande prestmannen voro lika tysta, då samtalsämnen under en sådan färd icke äro så lätta att påhitta, sedan man talt ut i andliga ämnen. Slutligen blef likväl detta stillatigande delinquenten för tungt, hvarföre han, för att åter komma in i ett andeligt samtal, med afseende på sin egen hädanfärd, yttrade: »Det här är en svår väg, herr pastor». — »Ja, du är lycklig du, som slipper att fara tillbaka igen!» svarade presten, som endast tänkte på väglaget.

Också en ursäkt.

Löjtnant **, som i likhet med mängen annan var fattig på allt utom skulder, blef kräfd af en skraddare vid namn Zetterholm. Löjtnanten frågade: »stafvar min herre sitt namn med C eller Z?» — »Med Z, förstås!» — svarade skraddaren med en viss stolthet. — »Då gör det mig ondt — sade ** — att min herre måste vänta, ty jag har svurit att betala mina skulder i alfabetisk ordning.»

Också ett land.

»Bor min herre på landet?» frågade en person en

annan. — »Ja, der bor jag hela året». — »Åh, hvar då?» — »På Ladugårdslandet.»

Oerhörd förlust.

Två gummor uppe vid Landalabergen i Göteborg höllo Handelstidningen tillsammans. Den yngsta, Brita, var ej mer än 68 år och kunde under klara dagar temligen väl med glasögonens tillhjälp stafva genom bladet. Så begaf det sig att Stina, den äldsta, som redan gick på 80-talet och för flera år sedan förlorat sin syn, en vacker dag låg död på sin bädd. Brita, som bodde för sig sjelf, ämnade sig samma dag på det vanliga besöket till Stina, men möttes redan i förstugan af en grannqvinna, som berättade hvad som händt. — »Menniska, hvad säger du! Dog hon innan hon fått höra slutet på följetongen?» utropade Brita, deltagande.

Ofantlig kanon.

En storljugare berättade en gång, huru han i Egypten sett en kanon, som var så stor, att man kunde köra in i den med hästar och vagn. »Det har ni mycket rätt uti», inföll en annan af sällskapet, »ty, just som ni for in i mynningen med ert spann, åkte jag ut genom fänghålet i en schäs.»

Ofrivillig förolämpning.

En gäst begärde på en källare *kalkkortlett*. Den kom in. Efter att hafva smakat derpå och funnit den dålig, sade han till kyparen: »Är det här kalkkortlett? Det är en förolämpning emot hvar kalf, att kalla den så.» — »Jag försäkrar, att det inte var min mening att förolämpa herrn», svarade kyparen, med den enfaldigaste min i verlden.

Oförklarligt!

»Jag tror du är galen, karl!» ropade löjtnant X. till

sin betjent, då denne en morgon bar in hans stöflar, »de äro ju omaka — — — begge till samma fot!» — »Ja, jag har också undrat deröfver och inte kunnat förstå hur det kommer sig», svarade betjenten; »men det besynnerligaste är, att ute i tambouren stå också två omaka stöflar, begge till samma fot.»

Oförlätlig fotografi.

En tomligen bedagad fröken lät fotografiera sig. Då »artisten» framlemnade ett »profkort», utbrast näden:

»Nej, min bästa herre! denna fotografi är dålig! Ni gjorde bättre för 10 år sedan!»

»Hvarföre så, min fröken? Betrakta bara hur hvarje streck och rynka noga framkommit»

»Ja, just det bevisar att den är dålig», sade den vredgade damen och gick sin väg.

Oförmodad paus.

I en viss stad förekom vid en konsert en högst bullrande ouverture, helt och hållet i nya stilen, der alla möjliga instrumenter skramlade om hvarandra. Hvilket ypperligt tillfälle för några fruar, som lyckligtvis befunno sig placerade jemte hvarandra! Snart voro de i den lifligaste konversation, hvilken likasom ouverturen, gick i oupphörligt crescendo och nu hunnit fortissimo, då — hvilken gemen tillställning af den skälmske kompositören! — en paus i detsamma infaller; musiken tvärtystnar och nu höres en gäll stämma, som ljudeligen ropar: »Ne—ej, jag kokar dem alltid med persilja!» Man kan föreställa sig, hvilken munterhet detta så föga musikaliska meddelande väckte ibland åhörarne.

Oförmodadt.

Öfverstelöjtnant S. nära Thorshälla hade rykte för att vara elak mot sitt folk. En ny betjent, som just skulle göra sitt inträde i huset, mötte honom sjelf utanför por-

ten, och misstänkte icke hvilken han var, emedan han gick tarfligt klädd. »Bor S— här?» frågade betjenten, och på ett jakande svar tillade han: »Det skall vara en elak sattan!» S. blef förbluffad öfver denna fria anmärkning, och mumlade förlägen: »Jaja, folket säger så.»

Oförnöjd tjuf.

Den beryktade stortjufven P. R. undergick uppenbar kyrkoplikt, sedan han för andra eller tredje resan stöld blifvit afstraffad med endast ett par spö, enär det stulnas värde uppgick till några skillingar blott. Då presten såsom vanligt sporde: »Erkänner du, att du genom ditt brott mot sjunde budet syndat emot Gud och i denna församling stor förargelse åstadkommit?» svarade tjufven: »Ja, herr komminister, nog var det förargelse, men icke var den stor, ty jag fick endast ett par spö, och det kan hvem som helst tåla vid.»

Oförnöjsamhet.

En liten gosse, som varit med sina föräldrar på ett bröllop, började bittert gråta då kvarlevorna af den läckra supén borttogos af bordet.

»Hvarföre gråter du, mitt barn?» frågade en äldre herre honom.

»Derföre, att jag ser så mycket namnam och goda saker här.»

»Nå så ät då så mycket du förmår, här har du en half krokan.»

»Jag orkar icke mera», förklarade den lilla och tårarne stodo honom i ögonen.

»Stoppa då i fickorna, min gosse!»

»Det har jag gjort», skrek det oförnöjda barnet, »men det går ej mer uti dem!»

Oförskämdhet.

I poliskammaren uti Stockholm hände sig att polis-

mästaren med barsk stämma tillfrågade en anklagad när han var född. »Hur så?» svarade denne, »kanske lagman vill ge mig någon present på min födelsedag?»

Olika begrepp.

Under ett instruktionsförhör vid andra lifgardet framstälde den sedan bataljerna vid Novilla och Pohlsro å Djurgården bekante löjtnant X. följande fråga till en rekryt: »Får du umgås med vanfrejdade personer?» — »Nej!» — »Vet du då hvad vanfrejdade personer äro för folk?» — »Kors, det är väl officerare, för inte får jag umgås med dem.»

Olika fysionomier.

»Hvarföre var Stockholms börs så mörk och Göteborgs så ljus vid invigningen af vestra stambanan?» frågade någon. »En bild af börsmedlemmarnes fysionomier i de begge städerna», svarade en annan.

Olika meningar.

»Menniskorna här i världen måste vara af olika mening», sade en gammal gift man. »Om alla hade haft samma som jag, skulle de ju velat ha min hustru.» — »Ganska riktigt», invände den till hvilken detta yttrande földes», men om alla varit af min mening, skulle ingen velat ha henne.»

Olika tungomål.

En fransyska, som bosatt sig i Sverige, klagade för någon bekant, att hon fått en ohjelpigt stursk piga, som till alla hennes befallningar svarade: (Ack, det är fasligt!) *Ah! c'est affreux!* Väninnan ansåg det omöjligt, och vid närmare undersökning upplystes, att hon alltid mycket tjenstvilligt svarat. »Ja, söta fru.»

Olyckan af att kunna spela fiol.

En far, som var emot att hans son ville egna sig åt den musikaliska banan, sökte på allt sätt att afråda honom derifrån. En dag promenerade de båda förbi en tiggare, som spelade fiol. — »Der ser du nu, min gosse, hade inte den der stackarn lärt sig att spela fiol, så hade han icke nu behöft gå och tigga», yttrade fadern.

Olycklig räknemästare.

En skomakarepojke satt en qväll lugnt i en vrå, åt sin qvällsvard och räknade på fingrarne. Hans mästare märkte detta och sade: »Hvad räknar du?» Pojken svarade: »Jag räknar huru många elaka käringar finnas i huset.» — »Nå, hur många äro de?» — »Med matmor är det 7.» — »Din spetsbof», utropade den förargade mästaren, tog sin spannrem och piskade upp gossen. »Säg nu också, hur många elaka käringar det fins i huset!» — Tjutande svarade pojken: »Sex utom matmor.»

Olyckligt uttryck.

En furstlig dam komplimenterade en ung poet för hans arbeten. Förtjust häröfver, utbrast han, utan att betänka den ledsamma dubbelmeningen i hans ord: »Jag känner mig stolt öfver att höra mig prisas af en så stor mun.»

Olägenheten af en kort växt.

En äldre handlande i Stockholm, som var ovanligt liten till växten, skulle bege sig till sitt kontor, då han råkade tappa en rulle dokumenter, som han hade under armen. En piga, som såg huru rullen föll, ropade efter honom: »Lilla herrn tappade sin skrifbok.» — Då han en annan gång under starkt regn kom till en bred rännsten och dröjde att våga sig i vattnet, kom en piga bakefter honom, fattade honom om lifvet med ena armen och bar

honom så öfver rännstenen, under yttrade: »Jag skall nog hjälpa lilla herrn öfver.»

Omaka par.

En betjent hade en gång sönderslagit den ena af ett par oljeflaskor. Hans herre befalde honom att återköpa en dylik. Han återkom — men de båda flaskorna liknade icke hvarandra. Under det att herrn i huset svär och dundrar öfver det grofva misstaget, vänder betjenten flaskorna fram och tillbaka, betraktar dem noga mot dagen och skärskådar dem på det nogaste. »Nå! inser du din dumhet?» ropade herrn. »Åhja!» svarade betjenten, »men det är åtminstone bara en som är omaka.»

Omaskerad sanning.

Fröken Ö . . . var på en gång ovanligt väl växt och ovanligt ful, vanställd af kopporna. Också var hon utan alla anspråk i detta afseende. En gång förföljdes hon på en maskerad, af en ung elegant, hvilken, intagen af hennes sköna växt, samt qvicka och behagliga umgänge, förklarade sig färdig att dö, om han ej finge se hennes ansigte. Hon nekade dock att demaskera sig, och försäkrade, att den goda tanke, han nu påstode sig hysa om henne, då ofelbart skulle gå förlorad, emedan hennes utseende vore tillräckligt att bortaga hvarje villa, skingra all förtjusning. Mannen stod dock fast uti sin begäran, och då hon försäkrade, att hon vore det fulaste fruntimmer i Stockholm, inföll han: »nu gör ni bestämdt er sjelf orätt, ty om ni är opartisk, måste ni medge, att det knappt är möjligt att vara fulare än fröken Ö . . .» — Damen var nog fördomsfri att sjelf skratta åt denna kompliment, sagd utan afsigt att förolämpa, af en man, som mycket umgicks i hennes föräldrars hus.

Omtänksam mor.

»Nå, jag gratulerar; jag har hört, att din dotter är

förlofva med kryddkrämaren X.» sade ett fruntimmer till en sin väninna. — »Ja, det är nog sant», svarade denna, »han är en mycket hygglig ung man. Någon förmögenhet har han visst icke, men herre Gud — hva' gör det! Båda ha god tid på sig, och om de hvar för sig, innan de bli gifta, kunna göra ett bättre parti, så kan ju allting bli mycket bra.»

Omvänt förhållande.

En israelitisk läkare hade erhållit en orden, till belöning för sin nitiska tjänstgöring vid ett militär-hospital. En skämtare, som såg honom bära den, frågade: »Huru kan en jude bära ett kors?» — »Jo, ser ni, min herre», svarade läkaren, »tiderna hafva förändrat sig, fordom bar korset juden, men nu bär juden korset.»

Omöjligt att hjälpa.

Sedermera prosten H. var en tid collega scholæ vid ett af undervisningsverken i Stockholm. Bland hans dervarande disciplar var en fosterson till bryggaren W., i hvars hus H. ofta umgicks. Denne fosterson, vid namn Per, väntade att få flytta till högre klass, men som Per var ovanligt klen i sina stycken, så blef han, då flyttningen skedde, kvar i den klass han var. Då H. några dagar derefter kom till W:s hus, började frun: »Hur kom det till att Per icke fick flytta? Jag hade väntat större vänskapsprof af bror, som ständigt umgås i vårt hus, då vi väl med skäl kunde förmoda, att bror skulle hjälpa Per.» — »Kära syster», svarade H. »Jag ville visst hjälpa honom allt hvad jag kunde, och uppförde honom äfven bland dem som skulle flytta, men hvad hände? Rektorn kom sjelf och framstälde några frågor till Per, hvarembland denna: hvaraf skapade Gud qvinnan? och då Per derpå svarade: »af ett rifjern», var det slut med all förhoppning, ty rektorskan var närvarande vid examen.»

Fru W. tystnade och gick bort, men herr W. skakade med mycken förnöjelse magistraterns hand och sade: »Tack för ordet; i morgon skall du hafva ett fat öl för din examen.»

Omöjligt att uthärda i nio månader.

En Stockholms-jungfru, som flyttat ifrån ett ställe, der frun var beryktad för sin elakhet, mötte en dag sin efterträderska, hvilken omtalade att familjen nyligen fått en tillökning. »Det var naturligtvis en gosse», inföll der vid den förra. — »Ja, det slår verkligen in; hvarföre tror du just det?» — »Derföre, att ingen flicka kan uthärda nio månader hos *den* frun.»

Onödigt besvär.

En resande från Malmö, som hade eget åkdon, annonserade i Stockholms Dagblad att han önskade ressällskap till dagen derpå, då han landvägen ämnade företaga återfärden. Ingen hördes dock af. Den resande, som bodde i ett hotell vid Norra Smedjegatan, väcktes af ett förfärligt bultande på dörren kl. 5 om morgonen, några timmar före den tid han bestämt för sin afresa. I hast kastar han nattrocken på sig och öppnar dörren. — »Är det herrn som önskar ressällskap till Malmö?» — frågade den inträdande, en lång herre i grå rock och med glasögen. — »Ja.» — »Herrn har annonserat i Dagbladet för i går... jag har då gått rätt!» — »Jaha! var god och sitt ner så få vi språkas vid...» — »Nej, jag tackar! Jag ville bara underrätta herrn att *jag* icke kan följa med.»

Opartiskhet.

Till en domare kom en bonde att insinuera sin sak, under det denne var omgifven af några sina bekanta. Bonden beledsagade sin insinuation med dessa ord: »Jag lernade en lax deruppe i köket.» — »Det är godt», svarade domaren och vände sig derefter till sina bekanta med föl-

jande förklaring: »I tycken väl, att jag tar mutor, men derutinnan bedrager utseendet, ty I skolen veta, att jag tar litet på ömse sidor.»

Opinionens magt.

Med mycken uppmärksamhet stod en ung man vid sin utvaldas sida i brudstolen och afhörde de förmanande anmärkningar, som den första bönen i vigselformuläret innehåller. Då presten derefter frågade honom, om han ville hafva henne till sin äkta hustru, sade han, efter något besinnande: »Är det någon annan af herrarne, som vill ha henne?» Alla blefvo bestörta öfver denna oväntade fråga, och ingen kom sig före att svara något. Brudgummen, som annorlunda uppfattat meningen med denna tystnad, återtog nu ordet och sade till presten: »Nej; ty inte behöfver jag ta det ingen vill ha.»

Ord för gerningar.

Vid en måltid sutto en gammal prestman af pedantiskt utseende och en ung officer midtemot hvarandra. Officeren samtalande spefullt med sina grannar om den trumpna figuren midtemot, och detta så högt, att det hördes öfver bordet. Prestmannen råkade deröfver i tillbörlig vrede, och utropade: »Om jag sutte bredvid er, ni unga spefogel, så vore en örfil det rätta svar jag skulle gifva er; emellertid kan ni taga den till godo, och anse såsom hade ni fått den.» — »Och om jag», inföll officeren genast, »sutte bredvid er, så droge jag genast min värja och genomborrade er; emellertid kan ni anse er såsom vore ni dödad.» Presten ville vidare fortsätta ordvexlingen, men officeren påstod, att som han en gång vore dödad, så hade han intet vidare att säga.

Ordens olika förstånd.

Vid en beväringmönstring frågade mönsterherren en framträdande yngling af lång och ståtlig växt: »Är du

mätt?» — »Ja gu är jag så, jag åt en god frukost innan jag gick hit», svarade ynglingen, i det han förnöjd strök sig på magen. — »Åh, nej», fortfor mönsterherren småskrattande åt svaret, »jag menar om du är målad?» — »Nej, det måtte jag väl i alla dar inte vara», sade ynglingen och strök sig med händerna om de friska kinderna.

Ordets egentliga bemärkelse.

En ung, mer är försvarligt smalbent Martisson inträdde på ett värdshus och drog par plaisanteri uppapperskan ned på sitt knä. Hon fann likväl betänkligt att öfverlemnna sig åt detta skrala stöd, och visade derföre stor otålighet att åter komma på fri fot. — »Mitt barn, du måste ha brådtom?» frågade krigaren. — »Åh nej, min herre!» — »Är du rädd då?» — »Ja», utbrast flickan otåligt, »Gud skall veta att jag sitter som på nålar.»

Ordnars nytta.

En gammal, allvarlig och hushållsam embetsman, som fick en Nordstjerna, sade: »Nu kan jag nöta mina kläder litet längre, ty folk ser på bandstumpen att jag skall lätas vara vara litet bättre, om också fracken är litet luggsliten.»

Ordspråket realiseradt.

Att sedan konungen förfogat sig till hvila, plundra lampetter och kronor på de ännu icke utbrunna vaxljusstumparne, ansågs af hofbetjeningen fordomdags för en af deras rikligaste och lofligaste inkomstkällor. Konungarne hade också då, och hafva väl ännu annat att göra än att hålla räkning på dylika småsaker. Gustaf III hade en af ton nyss begifvit sig till sina soffrum, och betjeningen trodde sig derför i allsköns säkerhet kunna skrida till sin vanliga skörd. En man, hvilken sedan på annan väg vunnit välförtjent ryktbarhet och utmärkelse, var då — ännu yngling — anställd bland hofbetjeningen. Just då han som bäst höll på att nedtaga en vaxljusstump, öfverraskades

han af konungen, som hade något att befalla, och derföre öppnat dörren till salongen. »Hvad är på färde?» frågade konungen hastigt. — »Åh, bara en tjuf på ljuset, Ers Majestät!» svarade den fintlige ynglingen.

Oren Rehtunga.

En person inkom i en hökarbod för att köpa rehtunga. En sådan framlades. »Skall det här vara *rentunga*?» sporde köparen. — »Ja, den är mycket delikat.» — »Det är väl möjligt; men inte ser den ut att göra skäl för namnet.»

Originalitet.

Ett småstads-fruntimmer, som gjorde anspråk på att vara särdeles vittert, gaf en gång i ett större sällskap, der samtalet rörde sig kring poesi o. d. ett vackert prof på sin boksynthet uti följande omdöme öfver skalden Brn: »Denne författare», sade hon, »imiterar Bellman verkligen så lyckligt, att han öfverträffar honom i originalitet.»

Originell peninggömma.

En husar gömde alltid sin aflöning i sin sabelskida och sade till en kamrat, som förundrade sig deröfver: »Ser du det är den bästa sparbössa, man kan ha.» — »Hur så?» frågade denne. — »Jag vill förklara saken för dig. När nu folk kommer, som jag är skyldig pengar, och kräfver mig, så säger jag: den saken ska vi genast göra upp — och hugger så tag i sabelfästet; men innan jag får ut klingan, är björnen på väg undan, allt hvad springas kan, och denne kommer af förskräckelse aldrig mer igen.»

Origtig benämning på kyrka.

Läseriet i allmänhet och »Evangeliska fosterlandsstiftelsen» i synnerhet, har troligen ingen mera afsvuren fiende än literatören H—r, för hvilken kyrkans många afvita

dogmer dessutom äro en styggelse. En afton förde hans steg honom händelsevis till den s. k. Betlehemskyrkan, hvilken han fann uppfylld af en stor mängd *får*, som enfaldigt lyssnade till de ord, hvilka utgingo ifrån den »älskelige» herden lektor E—ds mun. Sedan H. några minuter, under allt mera stegrad harm åhört det svafvelångande radoteriet, gick han ut ur kyrkan, under det att han för sig yttrade: »fy tusan!» Kyrkvaktaren, som råkat ha sin plats nära intill, och var begåfvad med fin hörsel, (likasom hela sällskapet har en ovanligt stark förmåga att vädra upp hvar penningar finnas), hade hört de uttalade orden och kom efter H. ut i förstugan.

»Herrn svor i Guds hus», sade han.

»Guds hus?» genmälte H. »hvad menar ni med det?»

»Kyrkan vet jag, *den här kyrkan.*»

»Kallar ni det här stället för Guds hus! Af Gud är *sanning* och *ljus*, men sådant förkunnas ej här, utan idel lögn och mörker. Vet ni hvem som kallas *lögnens* och *mörkets furste*, då har ni ock klart för er hvars hus denna bygnad är», svarade H.

»Herrn är full!» sade då kyrkvaktaren.

»Mycket riktigt, ja! Jag är verkligen full, men ej, såsom ni menar, af starka drycker, utan af harm öfver den anrättning, som här inne tillagas och utdelas åt de stackars enfaldiga *fåren*.

Origtig moitié.

På en bal i Wenersborg dansade tvenne bröder, ett par fänrikar V. vis-à-vis mot hvarandra. Den ene, med förnamnet Court, som var litet *distrait*, tog, när det blåstes upp till dans, en dam, hvilken han ej bjudit upp, försummande den uppjudna. Då han intog sin plats i quadrillen, märkte brodern hans misstag, och ropade tvärt öfver rummet: »Court, Court! du har fått en galen mamsell.»

Orsak och följd.

»Hvad är orsaken att mamsell X. magrat så på en tid?» frågade herr Z. en person af mamsellens bekanta, »Kriget i Amerika», svarade denne. »Hur så?» — »Vet du inte, att i följd af detsamma, ha bomullsprisen blifvit stegrade?»

Oskuldens naivitet.

Den glada och lifliga *Laura* ** hade i sällskap med en familj, i hvars hus hon var inackorderad, fått göra en resa till Dalarna. Som egna hästar begagnades, kunde hvarjehanda afvägar utan olägenhet uppsökas, och händelsen gjorde, att den resande familjen derigenom undvikit alla nattqvarter på gästgifvaregårdarne, äfvensom att de vänner, hvilkas gästfrihet de begagnat, voro allesammans ogifta personer, ehuru försedda med hushåll. Tillfrågad af en vän, om hon haft roligt på resan, svarade *Laura*, som hade en synnerlig fasa för allt hvad gästgifvaregårdar heter, helt lifligt: »O, alldeles gudomligt, kom ihåg, det har icke varit någon enda natt, som vi inte legat hos ungar!»

Oskyldig och inte oskyldig.

»Nå, bror, tänker du inte gifta dig snart?» frågade en vän en annan. — »Ack nej, min vän, jag tror inte att jag med mitt humör kan göra en hustru lycklig, och jag vill icke sätta en oskyldig flickas lycka på spel.» — »Nå så tag en som inte är oskyldig då!» svarade den rådkloke vännen.

Oskyldig önskan.

En fru på landet, som önskade få sig en mantilj, skref till en bekant i staden: »Söta Fia, var god och skaffa mig en man till.»

Rådman ** satt med sina båda söner till bords en

dag, då der var främmande. När då den ena gossen kände sig mätt, men ogerna ville försaka någon af de mera sällsynta rättarna, utropade han helt lifligt: »Ack, den som nu hade kusin Ullas mage!»

Osnugg tidningsskrifvare.

Vid det tillfälle då prinsessan Theresia, nu hertiginan af Dalarne, anlände till Stockholm sjöledes, ville en viss medarbetare uti en s. k. skandaltidning ackordera med ett stadsbud, att få sitta på dennes axlar, för att kunna bättre se och bekika grannlåten. »Kan inte, om jag också ville», svarade stadsbudet, »ty vårt reglemente förbjuder oss att bära annat än saker af snygg beskaffenhet.»

Osten är bäst.

En far använde vid sin sons uppfostran en egen metod. Han lät honom lära flera fabler utantill och själf söka moralen i dem. En gång berättade han för gossen den bekanta fabeln om räfven, som berömde korpens röst så mycket och så länge till dess denne, förtjust deraf, släppte den ost han höll i näbben och började att skrika, under det att räfven sprang bort med osten. — »Hvad är nu det bästa i denna fabel?» frågade fadern. »Det bästa» svarade gossen, »det är osten.»

Osviktigt skyddsvärn.

Kotzebue's Gustaf Wasa gafs för flera år sedan under Fastings marknad i Christinehamn af en resande trupp. I staden fans då ännu intet teaterhus, utan truppen begagnade i stället en för tillfället till teater inredd större lada. Vid det ställe i sista akten, då det för Christiern rapporteras, att Svenskarne storma, och berättaren utbrister: »hur skola vi hindra dem att komma in» (eller något dylikt), ljud en röst (doktor H—r) från parterren: »åh, jo: tag bort stegen ifrån ladudörren, så kommer ingen käft in!»

Otidig omtänksamhet.

Några af hofkapellet klagade öfver att så många stämmor kommo bort, hvarigenom man hade både besvär och kostnad att skrifva om dem flera gånger. Den välvise direktören lät då binda alla stämmorna till hvarje pjes i ett band, och presenterade dem åt kapellmästaren, med förklaring att han nu sökt förekomma deras förskingring.

O tempora! o mores!

Under Jenny Linds uppträdande i Stockholm vintern 1848 var det en synnerlig trängsel vid biljettkontoren och ofta uppkommo dervid hvarjehanda smärre krakel. Detta gaf riksdagsmannen *Liss Lars Olsson* från Leksand anledning att i bondeståndets plenum afgifva det klassiska yttrandet: »Mina bröder, de strider på lif och död, som vid köerna till biljettkontoren hafva uppstått, utgöra ett slående bevis på hufvudstadens och *menschlighetens* öfverhandtagande moraliska förslappning.»

Otur.

Herr X. blef af en vän presenterad i en landskapsmålarens hus, för att formera bekantskap med målarens vackra fru. Efter åtta dagar förnyade han visiten och fann mannen hemma, och efter ännu en förfluten vecka återkom han för tredje gången, men mannen var äfven då hemma. »För fan!» utropade den förre, »för att vara landskapsmålare är ni bra litet på landet!»

Otur i termin.

»Nu ha vi dig äntligen!» — ropade en stadsbetjent till en tjuf. »Ja, tyvärr» — svarade denne — »och just i dag börjar marknaden, då det kunde vara något att förtjena!»

Otäck mat, som en annan haft i mun!

På en källare sutto några bekanta för att intaga en

»frukostrisp.» Matsedeln framlemnades af kyparen och de fleste af sällskapet bestämde sig för oxtunga. — »Nå», sade en af vännerna till en annan, som ännu ej requirerat något, »skall du också ha oxtunga?» — »Nej, min bror, jag för min del äter aldrig det som en annan haft i sin mun!» svarade den tillfrågade.

Ovana.

Fru L. hade en beskedlig och medgörlig man, som sällan nekade något af hvad hon begärde, men fick till tacksamhet ökade pretentioner och kapriser. En gång gingo likväl hennes pretentioner alltför långt, så att mannen förlorade tålmodet, och utropade: »du är i sanning den otacksammaste varelse jag sett.» — »Huru», utbrast hustrun särdeles förtörnad, »skäms du icke att säga mig sådant?» — »Kors!» återtog mannen förundrad, »huru kan du bli ond öfver så litet, du som så ofta sagt mig hvad som varit tusen gånger värre!» — »Ja det är helt annat», svarade hustrun, »ty du är redan van vid mina nycker, men jag inte vid dina.»

Ovanlig artighet.

En länsman hade lyckats gripa en person, som, flera gånger straffad och insatt i fängelse, alltid lyckats rymma derifrån. »Nå, huru länge tänker Carlsson nu stanna kvar?» frågade länsmannen när fången väl kommit in i häktet. »Jag ville gerna göra en liten titt hem till påsk», svarade Carlsson. »Det tror jag nog, men vi ska allt försöka om vi inte kunna få behålla dig hos oss ändå», svarade länsmannen, och fången insattes på det säkraste stället. Påsken kom och länsmannen satt om aftonen till bords med de sina, spisande gröt och ägg i allsköns ro. Då hördes en knackning på fönsterrutan. »Hvem är der?» ropade länsmannen. »Det är jag, Carlsson, jag ville bara säga adjö åt länsman, ty nu ger jag mig af», hördes en röst utifrån.

Ovanliga projektiler.

Under de vidtutseende Marsoroligheterna i Stockholm 1848 gafs äfven ordres om artilleriets begagnande mot de upproriska. En piga, som gick öfver Artillerigården och hörde, att kartescher skulle utdelas, begaf sig i firsprång hem till matmodern och berättade, att soldaterna fått befallning att skjuta på folket med katkeser. »Herre Gud, så gudlöst!» suckade genast den fromma frun.

Ovett mot ovett.

Oppassande nog, kallas Köpingsboarne *svin*, liksom Arbogaboarne *hundar*. En Köpingsbo gick en dag tidigt på morgonen framåt en gata i Arboga, då en af denna stads invånare stack ut hufvudet genom en vindskupa och yttrade: »Kors för fan, är inte ett svin ute så tidigt på morgonen!» — Den förbigående, som kändes vid benämningen, såg upp åt vindskupan, och genmålde: »Nej, aldrig har jag sett något så besynnerligt förr: man har ju satt hundkojan på taket!»

Oväntad besinning.

Kammarrådet ***, en gammal ungarl, var bjuden på en större middag och fick till bordsgranne en kusin, m:ll *Christine* **, äfvenledes något bedagad. Det pokulerades flitigt, så att kammarrådet fick sig en liten florshufva; de ömmare känslorna vaknade hos honom och han gjorde för sin kusin ett slags kärleksföklaring. Likasom den drunknande griper efter ett halmstrå, var denna visserligen långt ifrån hugad att svara nej, men utbad sig likväl i all blygsamhet en dags betänketid. Påföljande dagen, då de åter sammanträffade, hade m:ll *Christine* utstyrt sig på det fördelaktigaste och var fullt beredd att uttala det ljufva »ja»-ordet. Men se, då var kammarrådet nykter. Han nalkades sin kusin . . . denna rodnade . . . hennes hjerta klappade . . . kanske för sista gången. Hon lutade sitt

öra mot kammarådet för att höra förklaringen förnyas, men denna hade nu detta förändrade innehåll: »Hör du, *Christine*, det der andra, som vi talte om i går . . . det blir ingenting af med det.»

Oväntad invändning.

Då den fanatiska skraddare-gesällen Blomberg vid en af sina i Mora socken hållna andakts-sammankomster yttrade till sina åhörare, att han vore af Gud befullmäktigad och kallad till prediko-embetet, framträdde en äldre man och med särdeles lugn och allvar begärde få se fullmagten; hvilken begäran hade till följd, att Blomberg, liksom salig Dumbom, vid ingången kom af sig.

Oväntad språkkunskap.

En resande engelsman anlände till Stockholm, och tog in på Höteln Garni. Sedan han intagit sina rum, föll lustan på vår gode Britt att få sig ett glas ur en medhafd butelj. Han började söka efter sin patenterade korkskruf från Sheffield; men hur han vände upp och ned på sitt bagage, stod det icke till att finna den: antingen var den förlagd eller bortkommen. I sitt betryck ringde han, för att få låna en annan. Men nu uppstod nytt bryderi; Engelsen kunde icke ett ord svenska och viste således icke huru korkskruf hette. Han gaf sig således till att teckna för den uppkomne gossen. Dock, vare sig nu att gossen var dum af naturen, eller att Engelsen icke tecknade nog begripligt, gossen förstod ej hvad som åstundades. En Engelsk-Svensk parlör framlades, men han kunde ändå ej få tag i det rätta uttrycket. Slutligen var herrns tålmod alldeles slut och han utropade på ren engelska! »*Give my a corkscrew!*» — »Herre Gud, det kunde ju herrn sagt strax», svarade gossen och ilade ned efter det begärda.

Oväntadt skäl.

Professor M—n kom en gång till auditör —é

och yttrade sig med mycken bitterhet om gamla direktör B***, kanske mest derföre, att B. länge varit Wasa-ridhare, en utmärkelse, som professorn först efter mycket sträfvande erhöU. »Ser herr auditörn», slutade, professorn sitt tal, »B*** är ett gammalt få.» — »Ja, det är icke att undra på, herr professor», svarade —é; »han är Wasa-ridhare.»

Oxen garfvare.

På ett stycke sulläder, hvilket var inlemnadt på en industri-exposition, hade garfvaren L. hos hvilken det blifvit beredt, fäst en lapp med påskrift: »Detta sulläder är beredt af en svensk ox.»

Parallax och Halmstadlax.

Vid de vetenskapliga föreläsningar, som på senare tider blifvit så moderna i Stockholm, utgöres vanligen auditoriet af en stor mängd unga damer, hvilkas egentliga afsigt torde vara att försöka fånga något lätt antändligt löjtnantshjerta. För att på samma gång synas vetgiriga och husliga, pläga de derför medhafva ett virkarbete, och det är en glädje att se huru flitigt de små händerna röra sig, huru de räkna maskorna och ändock kunna följa med vid ett djupsinnigt vetenskapligt föredrag. Vid ett dylikt, som professor Selander höU å stora börssalen öfver astronomien, och hvarvid han talade om omöjligheten att uträkna fixstjernornas afstånd ifrån jorden, emedan man ej kan finna deras *parallax*, hade ett sådant der snällt, ungt fruntimmer råkat att så sysselsätta sina tankar med sin virkning och uträknandet af dess maskor, att hon helt och hållet gått miste om professorns yttrande, hvaraf hon endast uppfångade ordet *parallax*. Hon vände sig nu till en bredvid sittande väninna och frågade: »Hvad var det för *lax*, han talade om?» hvarvid den på andra sidan stående literatören H—r, med löjet kring sina läppar, artigt bugande sade: »Det var *Halmstadlax*, min nådiga!»

Pastejer på vers.

En fattig poet hade skrivit några verser till en pastejbagare. Denne bjöd honom till sig på middag. Först åt vår skald med stor aptit, men snart förlorade han den, ty han märkte att papperet, på hvilket pastejen var bakad, var manuskriptet till hans verser. Han kunde icke dölja sin förtrytelse och besvärade sig deröfver hos värden. »Åh», svarade denne, »det kan ni väl ej upptaga illa! Nu först äro vi qvitt, ni har gjort verser på mina pastejer, och jag pastejer på edra verser.»

Patronen gödoxe.

En särdeles välfödd patron satt vid vid middagsbordet, då en piga inträdde och sade:

- »Herr patron, slagtarn är här och vill se gödoxen.»
 »Jag kommer strax», svarade patronen.

Pauli epistel till de Epheser.

Parfymfabrikören Pauli, hvars välkända fabriker hafva en »strykande afsättning» öfver hela riket, kom en dag med några bönder upp på bondeståndets klubb, der det luktade så illa, att P. ej längre kunde qvardröja. Några dagar derefter ankom till klubben en bundt väluktande s. k. rök-kort, inslagne i ett äfvenledes parfymradt konvolut, men utan någon skrifvelse. Bönderna vände papperet på alla sidor, men som ingenting der var att läsa, kunde de ej lösa gåtan. De rådfrågade sig då hos ståndets sekreterare, som, efter att hafva luktat på papperet, leende yttrade: »Jag kan ej förstå annat, än att det här är Pauli epistel till de Epheser.»

Paul är inte Per.

Under representationen af »Orleanska jungfrun» hade, vid kröningsscenen uti 4:de akten en af kungliga teaterns mera framstående artister, tvärtemot förste regissörens anordningar, kommit med bland pairerna i processionen. Förgrymmad rusar då den regissören fram till en af sina

underordnade och utbrister, i det han pekar på sin lista och rifver sig i håret: »Hvad in i h — — vill det här säga! Paul är väl inte Pair!»

Perukmakaren går igen!

En fröken B. i Stockholm var mycket fallen för distraktioner. Såsom barn hade hon till lekkamrater en perukmakare H—s barn, hvilka en längre tid bodde i samma gård som hon — Emellertid flyttade de på olika ställen; fröken B. uppväxte och blef stor, och fick en vacker dag notifikation att perukmakaren afgått med döden. — Ett par år derefter mötte hon i portgången till ett hus, der hon skulle göra ett besök, en person, som hade särdeles likhet med perukmakaren H. Hon helsade. Mannen studsade äfven, villrådig om det var någon bekant person. »Förlåt mig», frågade fröken B., »är det inte perukmakaren H.», — här hejdade hon sig och tillade: — »som dog för några år sedan?»

Perukmakaren gör falska turer.

En perukmakare var på en bal, men begick så många fel under dansen, att en af deltagarne förargad häröfver sade till honom: »Herre, om ni vill dansa med här, så skall ni inte tänka på ert yrke, och göra så många falska turer.»

Pig-genie.

En tjenstflicka, som af nyfikenhet bevistat en missionspredikan, tillfrågades af sin matmor hvad presten sagt. — »Åh», svarade hon, »han pratade om sig sjelf, för han sa, att den, som står, skall se till att han icke faller; men det var bara han sjelf, som stod, för vi andra fick plats att sitta allihop.»

Planchett framför allt!

En liten trasvarg inträdde på ett café, yttrande till de församlade gästerna:

Anekdoter. 6:te häft.

»Söta herrar, skänk mig en liten slant!»
 »Hvad skall du med pengar å göra?» frågade en af dessa.

»Jo, jag skulle köpa en planchett åt mamma», svarade den lille.

Plats för alla.

I staden — ping gåfvo några ungherrar en serenad för en flicka, hvilken för tillfället var på besök hos cellfångelse-direktören, hennes släkting. I ett af de stycken, som sjöngos, förekom: »Till den boning, der du dväljes, längtar jag från världens hvimmel.» Man berättar att direktören efter sången öppnat ett fönster och tillropat ungherrarne:

»Gud förb . . . mig har jag inte plats för er allihop!»

Poetisk gardist.

Det berättas att Tegnér vid hemgåendet från ett gladt sällskap, i ett muntert lynne tillfrågat posten på Carl XIII:s torg:

»Säg, väktare, hvad lider tiden?
 Männ' midnattstimmen inne är?»

och att denne, en gardist af bättre härkomst, helt oförmodadt svarat:

»Det tviflar jag; ty vid den tiden
 En biskop hemma vara plär.»

Point d'honneur.

En konstförvandt, som för en tid sedan engagerades af en parson, hvilken då ämnade utgifva en ny tidning, tillsporde denne, huruvida tidningen skulle blifva servil eller liberal. Underrättad om tidningens liberala syftning, utropade han i förtjusning: »Gud vare lof för det! Det finnes ingenting på jorden så tråkigt, som att

nödgas sätta (här gjorde han en gæste med handen) och trycka (åter en gæste) de der servila kråkfötterna, som ingen menniska läser eller frågar efter.»

* * *

Stadsmajor Nordlander hade en mycket rask och tap-
per hushållerska. En dag under den rike mannens från-
varo kommer en kunglig lakej och tillsäger hushållerskan,
att stadsmajoren den och den dagen är befald till middag
hos Hans Majestät. Helt förvånad svarade pigan:

»Åh, helsa han tillbaka och säg, att min husbonde
icke låter befalla sig!»

Svaret lär ha blifvit framburet och väckt synnerligt
nöje hos vederbörande.

Pojken är gosse.

En liten pojke tillfrågades huru många barn hans
föräldrar hade.

»Vi äro tre syskon», svarade han, »en gosse och två
flickor; det är jag, som är gossen.»

Pojken ser det ändå från rätta sidan.

»Nå, Erik, hvad tycker du om det här rocktyget,
som jag köpt till julklapp åt Janne?» frågade en far sin
yngre son.

»Åhjo, det blir nog bra det», svarade denne.

»Men du ser ju bara på avfigsidan!»

»Ja, för jag lär väl i alla fall inte få det, förr'n det
blir vändt.»

Polisen slogs med deux-battanger.

En dag under de sorgligt ryktbara Marsdagarne 1864
yttrade herr G. till en bekant, att polisen slogs med deux-
battanger. Han menade, förstås, batonger.

Poliskommissariernas göra.

En dag frågade en lösdrivvare, som instüldes i polis-kammaren, en närstående yrkesbroder: »Kan du säga mig hvad alla de der 8 poliskommissarierna göra?» — »Jo, de göra ingenting och dricka toddy till», svarade den tillfrågade.

Politik.

»Nä, Calle, hvad säger du om Polen och Ryssland?» — frågade en viss politisk handtverkare sin tioårige son. — »Jo», blef gossens svar — »jag säger, att om ryssen hade min lexa till i morgon, finge han bestämdt stryk.»

Pomern, ett välsignadt dumt land.

Då svenska soldaterna år 1813 kommo till Pomern; funno de det främmande folket derstädes ganska besynnerligt. En Nerikes-soldat hade i synnerhet gjort sig egna åsikter om Pommerinkarne. »Nä bror!» frågade honom en gammal krigskamrat, som hade öfverkommit till Tyskland några månader senare: »Hvad tycker du väl om att vara här i Pomern?» — »Pomern, min bror!» svarade den förre, »är ett välsignadt land; ty en sup kostar 1 skilling; men folket härstädes är så dumt, (nu tog han en sked från bordet), att detta kallas här en *Löffel*, fast hela världen kan se och vet, att det är en sked.»

Possessionaten bland svinen.

En landtman skref en dag till en passessionat, som i orten infört en ny och särdeles god svinsort: »Jag var för ett par dagar sedan på kreatursutställningen vid landtbruksmötet och såg der flera präktiga svin af ert slag. De voro högst utmärkta, och det var stor skada att inte ni sjelf var der med.»

Praktiskt bondförstånd.

Källarmästaren M. i H—d, hvilken hade (kanske än-

nu har) ett litet treffigt »utvårdshus», Tivoli (äfvén Kat- tens kalladt), hade fått en ny kypare, en bondgosse, i sin tjenst. När våren kom, tillsade han gossen att bära ut alla säten och gungbräden, hvilka under vintern stått i en uthusbod. Gossen lydde, men eften en stund, då M. sjelf gick genom parken, fick han höra honom ropa: »Hör nu harrn! hur ska' vi bära oss åt med brädan här? Ho ä' ju alldeles för kurt te buckarna!» (Han hade stält boc- karna för långt ifrån hvarandra och begrep icke att flytta ihop dem.)

Praktiskt ådagalagda principer.

Fältmarskalksämnet X., som vid 1844 års riksdag trodde sig spela en politisk roll, men i sjelfva verket endast var att betrakta såsom ett litet fastklibbadt kryp på det Hartmansdroff-—Palmstjernska kottariets limsticka, kom att uti ett mindre redigt tillstånd tilldela sin betjent några kraftyttringar af sin näfve. Drängen, som viste sig ej hafva gjort något ondt, frågade af hvad anledning han bekom den godtyckliga agan, och erhöll då följande lakoniska svar: »*Jo, din sakramenskade lymmel, jag skall dj — i mitt hjerteblod, visa dig att jag hatar personlighets-principen.*»

Pratmakaren och författaren.

En stor pratmakare sade en gång till en utmärkt författare, sedan han en lång stund talat med honom utan att erhålla något svar: »Jag stör er kan hända och hindrar er i viktigare göromål?» — »Åh nej, fortfar i Guds namn», svarade denne, »jag hör inte på er.»

Presence d'esprit.

En herr P., som mycket fruktade för en visit af ett par exekutionsbetjenter, mötte dessa i sin trappa just som han var på utgående. Som de icke kände P. frågade de honom om herr P. bodde der i huset. — »Det gör han

visst, men han gick just nu ut», svarade P. och fortsatte sin väg helt lugnt.

Presterna i Roslagen.

«Hvilka prester har ni här i socknen?» ropade en resande och lät hästarne stanna, då han under en resa i Roslagen en söndagseftermiddag på vägen råkade en stor samling kyrkfolk. »Vår pastor äter halm och vår komminister äter ägg», svarade en bonde med aflyftad hatt. — »Det var väl ej det jag ville veta», sade en resande för sig själf, i det han körde vidare, »men», yttrade han till sin reskamrat, »efter de upplysningar vi nu fått, synes det vara långt bättre att vara komminister än pastor här i socknen.» — Vi, som äro närmare invigde i hemligheter-na, än nyssnämde resande, meddela läsaren, att uti Roslagen, liksom i *södra* delen af Stockholms län, bönderna i tal lägga *h* till i början af de ord, som egentligen börja med vokal, och utelemna *h* i de ord, som rätteligen börja med *h*. Då man känner detta, får man ett annat resultat af bondens underrättelse, än de resande.

Procentaren blef lurad.

En person i Stockholm bad en procentare att få låna 200 r:dr. »Jag vill se till», var svaret, »men jag måste ha skuldsedel på 300.» Efter någon tvekan biföll låntagaren, och satte sig ned att skriva. När det var färdigt, räckte han sedeln till genomläsning åt juden, hvilken nickade bifall, och lade den tillbaka på bordet. Men under det juden gick för att räkna fram pengarne, tog låntagaren hastigt sedeln och skref på baksidan: Afbetalt 100 r:dr. När betalningsdagen kom, blef juden ej litet öfverraskad.

Professorn och himmelriket.

Då Professor M—n låg på sitt yttersta, fick han besök af kaptten K., hvilken, såsom gammal bekant, ansåg

för en skyldighet att taga afsked af den döende. K. var icke i allmänhet älskad, och ännu mindre af professor M., som mycket besvärades af detta besök. Icke desto mindre uppehöll han sig temligen länge hos den sjuke och höll hvarjehanda uppbyggligt tal, så att professors otålighet steg till sin höjd; och när han slutade med dessa ord: »Men jag ser nog att jag inte blir länge qvar här på jorden efter herr professorn; vi träffas då snart i himmelriket», utropade den sjuke, med all ansträngning af sin röst: »Gud bevare mig för det!»

Promenad på Fäderneslandet.

En bonde kom en dag in på postkontoret i Kalmar och bad att få »promenera» på »Fäderneslandet». — »Åh, inte är det möjligt», inföll en åhörare; »du menar väl inte att du vill ut och gå i tidningen.»

Punschen N:o 1 och N:o 2.

På en källare inkom ett kotteri och begärde punsch. Källarmästaren satt vid disken. »Tag in n:o 2», sade han till kyparen. Sällskapet fann punschen dålig. En person, som hört yttrandet till kyparen, inviterade källarmästaren att dricka ett glas med och fylde oupphörligt på hans glas, för att låta honom erfara huru usel vara han serverade; de öfriga drucko blott obetydligt. Källarmästaren blef småningom litet rusig. Omsider requirerade sällskapet en ny butelj. Källarmästaren, som började känna sig litet matt, steg upp och sade till kyparen: »Tag nu in n:o 1.» Källarmästaren var borta en stund, men när han kom tillbaka, fann han ej sitt glas, ty detta hade någon af sällskapet satt undan. »Hvar är mitt glas?» frågade han. »Får man inte vara med?» — »Nej, tack, den här punschen är så god, så den dricka vi sjelfva», svarade en af sällskapet, och källarmästaren fick sitta der flat.

Punsch för vatten.

En person, som drack kaffe, begärde ett glas vatten, men fick af missförstånd ett glas punsch. »Nå det var hederligt», sade han till mamsellen, som lemnat honom det, »på andra ställen är det tvärtom.»

På en maskerad i Göteborg.

En af stadens eleganter (omaskerad) hade bjudit armen åt en dam (maskerad, men likväl känd), hvilken, eljest bosatt i Stockholm, befann sig på genomresa i staden. Konversationen fördes, så godt sig göra lät, på fransyska. Fruntimret, som observerade att hennes kavaljer helsades med vänliga nickningar etc. af de flesta förbigående, utbrast slutligen: »Hela världen tycks känna er, min herre, men jag, er dam, känner er inte.» — »Åh bevars», svarade kavaljeren, »ni öfverdrifver, min nådiga, och är själf bästa beviset derpå: halfva världen (le demi-monde) känner mig *inte!*»

* * *

Samma dam råkade på samma maskeradbal i en något omild beröring med puckeln på en polichinell eller dylikt, hvarvid hon snäsigt utbrast: »Se upp, kamel!» — Puckelns egare, en framstående »faralst», som igenkände den eleganta damen, svarade genast hviskande: »Se ned, kamelia!»

På galen ångbåt.

Kommandanten major K., hade en gång, på en af de Köpenhamn trafikerande ångbåtarna, tagit så mycket till bästa, att han insomnade, och vakna 'e först vid framkomsten till Danmarks hufvudstad. Med dunkelt medvetande om att han på något sätt försummat sina tjensteåligganden, rusade K. upp, och utbrast vid åsynen af den främmande omgifningen: »Ih! jag har min själ kommit på en galen ångbåt.»

På klena fötter.

»Han måste stå sig godt, grosshandlaren X., ty man ser honom alltid åka», yttrade någon till en bekant. — »Det tycker jag tvärtom bevisar att han står på klena fötter, ty annars kunde han väl gå ibland», blef svaret.

På kulan.

En mr Burgess i »Circus Salamonsky» var en riktig »öfverdängare» i konsten att slå volt på ett rullande klot. Vid åsynen häraf utbrast skådespelaren Broman: »Det var en fans karl, som kan göra så'na konster, fast han är »på kulan!»

Qvistig fråga.

En skånsk baronessa om hvilken förtälet hviskade att hon stod i ömmare förhållande till en baron *Essen*, blef i ett sällskap, under det hon en gång klappade sin lilla ljuslockiga dotter på hufvudet, af en förnäm ansk, resande, som icke anade tvetydigheten af sina egna ord tillfrågad: »Är det söde Börnet Baronessens?»

Qvistigt nog!

En beväringssyngling af det ljusa slaget, som har svårt att skilja mellan höger och venster, befann sig på mötesplatsen. Det var omöjligt att få i hufvudet på honom att begynna marschen med *venstra* foten, han började vanligtvis med den *högra*. Vid ett dylikt tillfälle röt den exacererande korporalen till honom: »Byt om fötter, din tusan djefvul!» — Beväringssynglingen blef nu i sin ordning förargad och utbrast: »Hur fan i helvete ska' jag då bära mej åt? Jag har väl inte mer än ett par heller?»

Qvittens.

En enka, i hvars hus några soldater en natt varit inqvarterade, lemnade dem följande morgon, då de aftågade,

ett så lydande bevis, att de liqviderat sitt logis: »Hos mig hafva 7 man legat i natt, och allt hvad de tagit hafva de betalt för.»

Rabatt vid partihandel.

En äldre herre, som gerna ville låta veta att han egde något, yttrade på en bal till en ung man, hvilken han gerna önskade få till måg: »Som mina döttrar nu stå uti sina eleganta drägter, äro de värda minst sina 500 banko hvardera.» — »Nåja», inföll denne, »men om man tager alla tre, så får man dem väl för bättre?»

Raskt beslutadt.

Löjtnant P. behöfde, i likhet med många andra arméens barn, en rik fästmö för att reglera sina klena affärer. I följd deraf vände han sig till en rik, men särdeles ful fröken L. en liten guldtunna om sina 50,000 r:dr. P. visade sig dödligt förälskad, och flickan var hardt nära redo att nappa på kroken. Men då tog hennes fader vår kära P. afsides och sade helt förtroligt: »Min bästa löjtnant, sluta nu vackert med den der kurtisen. Den tjenar till ingenting, och jag inser nog, att den endast syftar på de der 50,000, som ni tror flickan ha.» — »Lika mycket då — svarade P. som var van att taga sakerna kallt — gif mig bara 50, så skall jag strax rymma fältet.»

Recett-anmälan.

Aktören R. skulle en gång efter en representations slut på en småstadsteater anmäla för publiken sin recett, men, fastän han alltid väl kunde sina inlästa roller, var han deremot särdeles olycklig då han nödgades extempore-ra, hvarföre hans anmälan blef sålunda: »Jag får för den respektiva publiken tillkännagifva, att nästkommande tisdag gifves till förmån för mig »Gubben i bergsbygden», skådespel i, nej komedi — eller — hvad fan det är för något

— och derefter gifves — blifver — ta' vi oss: »*En glad afton*», komedi — eller — något tåcke der!« hvarefter han bugade sig och ridån föll under publikens högljudda applåder.

Rekommenderande.

En tjenstflicka sökte kondition hos ett herrskap. — »Men, min kära du», sade patronen till sin hustru, »hon har ju tjenat på fyra ställen förut och på intet längre än några få månader.» — »Kära du», sade frun, »hon har haft den oturen, att alla hennes matmödrar dött kort efter hennes inträde i tjensten.» — »Nå så tag henne då!» sade mannen.

Reparerad oartighet.

Den för sin stupidité beryktade grefve B., berättade en gång för sin guvernör, att han nyligen träffat den vackra fröken A., och att hon mycket tyckte om en blomma, som han burit i knapphålet. »Då borde grefven hafva offererat fröken blomman», svarade guvernören. B. beslöt att reparera sitt fel, och då han nästa gång träffade samma fröken, frågade han henne, om hon inte tyckte, att hans permissioner voro bra vackra. Då fröken af artighet bejakat frågan, yttrade B. med allt det behag, som stod honom till buds: »får jag inte lof att offerera dem åt min nådiga!»

Repressalier.

»Pappa får inte vara med på mitt bröllop», sade en liten flicka. — »Och hvarför inte det?» — »Jo, jag fick inte vara med på pappas och mammans.»

Resande stockfisk.

En handlexpedit från Stockholm, hvilken kom till Baden, frågade om man der fångade stockfiskar. »Nej»,

svarade den tillfrågade värdshusvärden, »de komma hitresande under brunnsterminerna.»

Respekt för uniformen.

En dillströmmare och en buse stodo en gång och hedrade hvarandra med hvarjehanda glåpord: »Ja», utbrast slutligen dillströmmaren i högst vredgad ton, »hade jag inte uniformen på mig, så skulle jag ge dig!»

Respekt för åkare.

Det händer ej så sällan att Stockholms åkaredrängar begå våldsbragder emot personer, som anlita dem; man har hört, att de blifvit både slagne och bestulne. En dag år 1870 omringade åkarne på Jerntorget en herre som utkom från banken, och erbjödo sig att skjutsa honom. — »Nej, jag tackar så mycket, jag har inte råd . . . jag har för mycket pengar på mig», blef svaret.

Restauration.

En dag blef det ibland stadsfullmäktige i staden H. väckt fråga om kyrkans reparation. Källarmästaren M., som äfven befann sig bland fullmäktiges antal, reste sig då i hela sin imponerande längd och utropade: »Jag, mina herrar, röstar för min del på *restauration*».

Retroaktiv verkan.

Gymnasii-adjunkten Z. satt en gång på en källare i L. vid samma bord, hvarest tvenne hederliga landtjunkare nyss slagit sig ned vid hvar sin toddy, språkande om hvarjehanda landtmannaämnen. Händelsevis föll talet på hägnadsdelning och gärdesgårdar.

»Ja, vet bror», sade den ena mannen, »ingenting är förargligare än att hafva en granne, som ej fullgör sin stängselskyldighet. Kan bror tro, att min granne hela tiden huttlat med mig och ej rest upp gärdesgården emellau

mitt sädesgärde och sina trädesåkrar, ehuru jag ofta påmimt honom derom.»

»Nå, hvad blef följden?»

»Jo, hans svin — gutår kära bror! — marcherade här om dagen in och började snaska i mina rågåkrar. Men vet kära bror hvad jag gjorde? Jo, jag tog min bössa, vandrade ut, lade an, det största svinet föll, och så när som på ett hår hade jag skjutit två i samma skott.»

»Det var fan hvad bössan då mätte ha stött», yttrade Z., som åhört samtalet.

Revanche.

Sedan jag kom hit till teatern får jag inte göra annat än sitta i sufförluckan; hos direktör R. spelade jag med i hvar pjes», yttrade en aktör förtrytsamt till sina kamrater. »Ja, den tiden vände publiken ryggen åt herrn, nu tar herrn revanche och gör detsamma åt publiken», inföll skådespelaren M.

Riddarhuset.

Under en af de senare ständsriksdagarne talades i ett sällskap mycket om hvad som under riksdagen utträttats i de särskilda stånden. Om rikets första stånd yttrade sig härvid biskop * * sålunda: »ja det Ridderskapet och Adeln! har icke det höglofliga ståndet nu nära ett helt år suttit på huset, och ännu har inte blifvit annat än bara väder!»

Riksdagsmannens oduglighet enligt Bibelns intyg.

Det var i Kalmar år 1834. Borgerskapet var deladt i tvenne partier, och frågan gälde ingenting mindre, än hvilketdera skulle segra vid det stundande riksdagsmannavalet. Det ena partiets kandidat var, tro vi, en köpman, och det andras en krukamakare. En vacker dag lästes i ett utkommande nr af stadens tidning, följande: »I anledning af det förestående riksdagsmannavalet för härvaran-

de borgerskap, se Syrachs Bok, 38 Cap., 32—37 vers.»
 — Man blef naturligtvis nyfiken att se hvad det anförda
 bibelstället kunde innehålla; något hvar nedtog sin farfars-
 bibel ifrån hyllan, och läste som följer: 32 v. »Alltså en
 krukomakare — — — 36 v. Man kan icke umbära them
 i stadenom: 37 v. Men man kan ingen vägh sända them;
 the kunna ock icke hafva någon befallning, eller regera i
 menighetene.» Krukomakaren blef icke vald.

Riksdagsresultat.

Ett par karingar, hörande till den s. k. »entreprenörs-
 närs-staten» i Stockholm, stodo en morgon, nyss sedan
 riksdagen var afbläst, och sågo, stödda mot sin tunna, huru
 en mängd riksdagsmän afreste. »Kan du väl säga mig,
 hvad di der gjort hela långa tiden?» frågade den ena.
 »Hvad de ha gjort!» inföll kamraten; »hur kan du fråga
 så rasande skrälldumt? det måtte *vi* väl veta.»

Riksdagstälaren.

En ledamot i ett riksstånd kom en gång under ferier-
 na hem, och hans bönder frågade honom: »hvarföre läser
 man aldrig i tidningen att äfven ni talat något?» —
 »Barn», sade han, »det förstår ni ej; läser ni ej ofta i
 tidningarna: »allmänt mummel?» Nå, ser ni, der är jag
 med.»

Riktigt svinaktigt.

Källarmästaren B—m hade en dag varit uppe i po-
 lisen och der blifvit pliktfäld, emedan poliskonstaplarne
 anmärkt det gatan och trottoaren ej voro i det skick, som
de ansågo dem böra vara, ehuru dervid ingenting var att
 anmärka. Vid utgåendet från källaren samma afton yttra-
 de i anledning häraf litteratören H—r till ett par polis-
 konstaplar: »Nå, nu har den beskedlige B—m fått plikta
 igen, oaktadt intet fins att anmärka om gatan eller trot-
 toaren, det är då riktigt svinaktigt.»

Rimmande på oxen.

Uti ett sällskap tillfrågade någon litteratören H—r om han kunde rimma på oxen. Stillatigande tog H—r en nypa salt ur saltkaret och strödde på den frågandes hufvud.

Ringa, men ändock stor förlust.

En karl med särdeles klen förstånd blef halshuggen, men befans sedan oskyldig. — »Hans hufvud var visserligen icke värdt mycket, men det var i alla fall en kännbar förlust för honom», anmärkte någon.

Rolig misskrifning.

Den bekante, nu mera aflidne, rike garfvaren Vestin i Stockholm skref en gång till sin kommissionär i Amerika, att de ne skulle skicka honom hudar af största slag och till största belopp, som kunde åtkommas, men kom olyckligtvis att sätta hundar *) i stället för hudar. Man kan tänka sig, hvilka stora ögon requirenten fick, då skeppskaptenen en vacker dag kom till honom och bad honom »för sjutton talgade d—r» afhemta sina sakramenskade bestar, som gjort honom ett faders besvär under resan och ätit opp allt hvad som fans ombord. Berättaren af denna anekdot hade sjelf sett den egna laddningen, som lär ha uppgått till hundratal, och påstod, som orden föllo, att »de sågo ut som sjelfva fan».

Romanläserskan.

En kökspiga läste en afton en roman, då hennes matmoder kom in i köket. Fruen frågade henne, hvem som

*) Möjligen hade han också i stället för buffelhudar skrivit buffelhundar. Denna hundrace brukas nemligen der till hetsning på de vilda buffarne, hvadan den ock på engelska kallas *Bulldogg*, egentligen tjurhund.

skrifvit den bok hon läste, hvartill pigan svarade: »Frun bara gör narr af mig; nog kan frun se att den är tryckt.»

Romfararen.

Adjunkten X. i Lund, mera inbilsk än lärdd, såsom det påstods, ehuru han ville vara det senare i hög grad, hade fri resa till södra länderna och Rom såsom guvernör för en rik, men sjuklig yngling vid namn Geist. Denne dog under resan, och då X. kom ensam hem, yttrade doktor * * * följande qvicka impromptu:

»Mit krankem Geist nach Rom er fuhr,
Und Geistlos kam er wieder».

Ro till evig tid.

Ett par madammer, som under sommaren haft förtjenst genom att ro emellan Skeppsbron och Skeppsholmen, kommo, sedan trafiken upphört, på den idén att slå sig på läseri, emedan de hört att detta skulle löna sig bra. De träffade också på en värdig »andlig», som tog dem om hand och förmanade dem att lefva som han, ty då skulle de (som hans ord föllo) »få ro till evig tid». Men madammerna, som missförstodo detta goda löfte, svarade: »nej, det nöjet betacka vi oss för, deraf ha vi haft tillräckligt här i tiden», och slog allt läseri ur hägen.

Ryssen i Dalarne.

Ryske ministern B * * reste i Dalarne och fick på ett håll till skjutsbonde en handfast dalkarl, som ej ville lemna tömmarna ifrån sig till den medföljande ryske kusken, som satt vid hans sida på kuskbocken. Litet emellan stack ministern hufvudet genom vagusfönstret och ropade utåt kusksätet, att det skulle köras raskare. Men dalkarlen satt lügn och brydde sig ej om de anmningar, som af kusken upprepades. Slutligen, då ministerns otålighet stigit till sin höjd, ropade han till kusken: »Säg karlen

hvem jag är, så lyder han väl». — Men då dalkarlen fick veta det, ropade han: »Ptro!» hoppade med tömmarna i hand ned af kuskbocken, steg upp på vagnssteget och ropade in i vagnen: »Ä de så, att du ä e ryssracka, så ska jag köra fot om fot me dej».

Råhet fattas inte.

Till garfvaren H—n inkom en karl, som utbjöd filt-skor till salu. H., som icke var känd att hafva varit med när krutet fans upp, och för öfrigt var mycket ostädad till sitt väsende, ville icke inlåta sig i någon skobandel. — »Men patron, som har så god råd» — fortfor den enträgne säljaren — »kunde väl köpa ett par». . . »Ja», svarade H, »hvad råheten beträffar, så fins den nog hos mig».

Räkningen quitterad.

Häradshöfding B. hade en vacker raphönshund, hvilken brukade bita folk i benen. En dag kom en vän upp till B. och frågade: »Om en hund biter sönder dina kläder, kan du då fordra ersättning af hans husbonde?» — »Ganska säkert». — »Ge mig då tio kronor, ty din hund har nyss slitit sönder mina byxor». — Häradshöfdingen bad sin vän sitta ned medan han gick in i sitt arbetsrum efter pengar. Då han kom ut igen presenterade han en räkning, sägande: »Jag tar alltid tio kronor för en konsultation. Räkningen är quitterad, vi äro således quitta».

Ränta i förskott.

Två lånesökande gingo till en procentare för att skaffa sig pengar. Då de kommo in sade den ene: »Låna mig 20 kronor på tre månader och jag ger er 20 kronor i ränta och den här rocken som pant». — Procentaren betänkte sig en stund, tog sedan rocken och sade: »Jag har för princip att ta ut räntan i förskott och behåller därför de 20 kronorna. Ni är således skyldig mig 20

kronor, och tills jag får dem, behåller jag rocken». — Den lånesökande stod en stund förbluffad, men vände sig sedan till kamraten och sade: »Ja, nu är jag verkligen skyldig honom 20 kronor och är utan både pengar och rock, men rätt har han i alla fall».

Rätta egaren.

En patron på landet, som fick se svin uti sitt sädesgårde, ropade åt en af drängarne: »Det var väl fan, att de släppt in svin uti mitt gårde; hvad är det för en slyngel, som rör om dem?» — »Jo, herrn sjelf», svarade drängen.

Rätta orsaken till likheten.

En viss grefve P. hade en så påfallande likhet med källarmästaren K., att hvarjehanda gissningar voro i omlopp. Grefven, som hört detta, träffade en dag källarmästaren och kom dervid, bland annat, att säga: »Ja, man har rätt: ni är verkligen bra lik mig. Sannerligen tror jag icke att vi äro slägt! Om jag ej missminner mig, så var *er mor* kammarjungfru hos *min mor*, och nog kan man förstå... — far min...» — »Nej, herr grefve», svarade källarmästaren, bugande, »så var ej förhållandet, men min *far* var kusk hos *herr grefvens föräldrar*.

Rätteligen intygadt.

Två stadvakter blefvo skickade att arrestera en fattig satan, men denne var på sin vakt, riglade dörren, och öfverhopade derefter griphumrarne med en störtflod af ovett. Utom sig öfver den lidna skymfen, gingo de till en lagkarl, som åt dem uppsatte följande dokument: »Herr N. N. har från sitt fönster ropat till oss de mest gemena skällsord och sagt, att vi äro skurkar, slynglar, spetsbofvar och kanaljer, hvilket allt vi härmedelst, sanningen likmätigt, med våra underskrifter intyga.»

Rättfram vetaran.

Under lägret på Axevall 1849 var, efter slutadt korum, en af prinsarne utgången i lägret för att samspråka med befäl och mauskap. Dervid stötte han på en gammal kringsbuss till kapten, som satt utanför sitt tält och rökte sin aftonpipa. Efter vanligheten tilltalade honom prinsen flere gånger med det förtroliga »du». Gubben, som icke kände igen furstesonen, sade slutligen: »Ja, kära bror, inte kan jag påminna mig, när vi drucko brorskål, men det måste väl vara så ändå. Men efter jag är så många år äldre än du, vore det väl inte för mycket, om du kallade mig *farbror*.»

Rätt medicin.

En läkare, som länge skött en patient utan att någon förbättring af hans helsa förmärktes, mottogs en dag med en misslynt min af den sjuke, hvilken yttrade: »Nu har ni hållit på med mitt kurerande en lång tid, utan att något af hvad ni föreskrifvit gjort verkan; jag ber er därför gå kraftigare till väga och söka bortskaffa det onda med ett enda slag». — »Skall ske», svarade läkaren, i det han lyfte sin käpp, och »med ett enda slag» krossade en butelj med konjak, som stod i den sjukas rum.

Rätt resoneradt.

Tvenne gatpojkar samspråkade i Humlegården. »Hörr'u, Kalle du, hva' ä far din för sla'?» frågade den ene. — »Han ä flintskallig», svarade den andre. — »Åh, inte lefver han af de'!» — »Ja, inte dör han af'et heller!»

Rätt så!

En lutheran frågade en mormonqvinna hvarföre qvinnerna i Utah hyllade månggiftet. »Emedan de veta att männerna sällan äro belättna med blott en hustru», svarade hon.

Rättvisans skipare.

Ett gammalt nu mera affidet hofrättsråd i Göta hof-rätt, var, ehuru för öfrigt en ganska skicklig embetsman, bekant för sin tankspriddhet. Vid en session midt under uppläsandet af handlingarna i ett civilt mål, hvaruti trenne fröknar v. S. voro käreande, afbröt han den läsande notarien med följande exklamation: »mine herrar! vi måste göra allt i verlden för att hjälpa de der fröknarna.» — »Hvarföre just dem framför alla andra?» frågade en annan af de äldre ledamöterna. »Jo», svarade den förre, »de äro, vid Gud, de sötaste unga flickor jag någonsin sett; I kunnen ej göra er begrepp om hvilka gudomliga ögon de hafva, hvilka rosenknoppar till munnar och hvilka halsar sen, ack, mina herrar!» — »När såg bror fröknarna v. S. sist?» frågade den andre ledamoten. »För — för — ack min Gud! — för 30 år sedan — — läs, läs notarie», svarade med djup suck den gamle mannen.

Röstberäkning.

Då magister P. . . , återkommen till sin födelseort, gjorde ett besök hos domprosten L. . . , yttrade denne, bland annat, sin ledsnad öfver de ledsamheter P:s far (kontraktsprost) hade i anledning af något prestval i hans kontrakt, och tillade: »församlingsboarne i * * måste ej ha röstat efter samvete». — »Nej, herr doktor och domprost!» inföll P. . . , »i min hemort röstar man icke efter samvete, utan efter hemmantal».

Sak på bak.

När tidningarne efter den Suberska katastrofen omtalade med hvilka S. egentligen spelat, stod bland andra äfven en viss grosshandlare L—n uppgifven. En gammal skämtare träffade kort derefter L—n och sade till honom: »Det är ändå bra nedrigt af tidningarne att sätta ut namn så der

och skymfa folk!» — »Det var fan!» sade den store grosshandlaren, »kan jag inte få vara i fred?» — »Jaså», inföll den andre, »du tror jag menade *dig*, men jag ville bara säga, att jag tycker, det är gement inblanda den hederlige gubben *L—ns* namn i sådana *der saker*».

Samvetsgrann uppgift.

På en källare i Upsala inkommo några studenter för att äta frukost och begärde att få se matsedeln. Kyparen tillkännagaf då att matsedeln förkommit, men försäkrade att han kunde den utantill och erbjöd sig att räkna upp allt hvad den innehållit. Han började derföre: »Holländsk sill, Anjovis» etc. etc. — »Nå är detta alltsammans?» frågade en af gästerna. — »Nej, det var sant det! det stod också kräftor på matsedeln, men de ä slut.»

Sanningen kröp fram.

»Den här champagnen är inte kall, utan snarare ljum» yttrade en källargäst till den uppassande kyparen. »Kors, det var då högst besynnerligt, och jag tog honom nu ur isskåpet», svarade kyparen. — »Kan väl vara, men han är ändå, som jag säger, varm och inte kall; tag hit litet is, att afkyla honom med», sade gästen. — »Is! Nej, si någon sådan ha vi inte kvar», svarade kyparen, glömsk af sin roll.

Sanningsülskaren.

Dåvarande rector scholæ Åkerman och conrector Lyth kommo en gång, under en morgonbön i hela skolungdomens närvaro, i en ganska häftig disput, huruvida det på svenska borde heta Jerúsalem eller Jerusalem. Disputen stegrades till träta och slöts dermed att conrector. L. helt sonika gaf rector Å. ett par brinnande örfilar. Å. angaf saken för biskop Lütkekan, hvilken uppkallade parterna till förhör. Å. tillsades att först berätta förloppet. Å. »Vår ordvexling börjades först angående rätta tonvigten på or-

det Jerusalem, derpå blef conrectorn allt otidigare och gick sluttigen så långt i vanvördnad emot mig, sin förman, att han gaf mig en örfil, och det i alla våra disciplars présence. L. »Du ljuger!» Å. »Hvad! ljuger jag! hela skolungdomen kan dock intyga att så förhåller sig.» L. »Tala sanning karl! jag gaf dig två!»

Sant nog!

»Gu' bevars, hvad herrns hund är mager!» sade en person åt en hundegare. — »Jaså, tycker herrn det?» sade hundens husbonde. — »Ja, man kan ju räkna benen på honom.» — »Nåja, det måtte man väl kunna på alla hundar.»

Sarkastisk jemförelse.

En person fick en gång en något sötsur påminnelse att uppfylla ett gifvet löfte att författa ett och annat. Han hade föreburit såsom skäl för sitt manquement, att han vore plågad af en svår hufvudvärk, som ej tillät honom arbeta. Nu frågades han bland annat, om den olyckliga hufvudvärken ej gifvit med sig, så att han vore i stånd att uppfylla sin förbindelse. I den biljett han sände såsom svar härfpå, yttrade han bland annat: »Om min hufvudvärk är ej värdt att här nämna. Det lönar lika litet mödan att tala med Tit. om hufvudvärk, som att tala om liktornar med en som har träben.»

Satiriska gatpojkar.

Tvenne pojkar bemärkte på gatan en ung dam, utstyrd enligt senaste mod-galenskap, med chignon och långa, utefter ryggen hängande lockar.

»Åh, hör du, Olle, titta du! Hon har ett tvåskilningsbröd och en saffransfläta bak i nacken!» sade den ene.

»Hva' ä' de' för't skräp mot de tyska ärtmjöls-

korfvarne, som hänger ner på ryggen!» genmålde den andre.

Satirisk tiggare.

En jernkramhandlare i W—a, hvilken alltid visat sig morsk, gjorde konkurs. Några dagar efter auktionen på hans varulager och öfriga effekter blef han anropad af en tiggare, som bad honom om en slant.

»Nej, men stryk ska du få!» hotade f. d. jernkrämaren.

»Åh, det menar herrn nog inte!» genmålde tiggaren, »de ha ju tagit ifrån herrn alla strykjernen.»

Scener från ett embetsverk i Stockholm.

En högre embetsman uti ett verk i Stockholm brukade vissa kuriosas i sina uppsatser, som voro tillräckliga nog att förvärfva honom en viss odödlighet. En gång hade han bland annat i ett memorial skrivit ungefär följande:

»Till bekvämlighet för lotsar, vid deras besök å fartyg, fordras i främsta handen en båt.» — Skrifvaren, som skulle renskrifva konceptet, satte på skämt »venstra handen» i stället. Embetsmannen genomläste det färdigskrifna, och, när han kom till den ändrade punkten, ropade han med en viss förnöjelse öfver sin skarpsinnighet:

»Hr sekter, hr sekter, hvad är det för slag? — icke velstrå handen, utan främsta handen skall det vara — förstår hr sektern? För en lots fordras i främsta handen en båt — så skall det vara — ja —»

En annan gång hade samma höge embetsman i sitt koncept skrivit, att personer, som i den eller den saken hade något att anmärka eller anmäla, icke derom skulle vända sig till någon annan, utan »medelbart till honom allena.» — Skrifvaren förmodade icke annat, än att det

der medelbart vore ett skriffel, som borde rättas till omedelbart, hvilket han också gjorde.

Den hüge förmannen genomläser renskriften och stannar återigen vid det ändrade stället.

»Hr sekter, hr sekter, hvad vill det säga? Hvarför har herrn satt hit omedelbart i stället för medelbart, som står i mitt koncept? Inte går det an, hr sekter!»

»Jag ber om förlåtelse! Det är ju omedelbart, när någon vänder sig direkte till en person, och medelbart när det sker genom någon annan.»

»Nej, nej, hr sekreterare! Omedelbart, det är då någon — det är då — ja, förstår inte hr sekreteraren? — Men omedelbart — si, det är något helt annat det — det är då någon — ack, det är ju så klart det der — ty medelbart det vill säga då något sker medelbart, då något icke — — icke kan vara eller ske omedelbart — då deremot det der omedelbart, hvarmed förstås något — som — som — — ja det der är så tydligt så — för all del, låt det vara medelbart, hr sekreterare.»

»Men, men —»

»Hva sa? Har inte sekreteraren förstått mig ännu? Medelbart, ja! — Omedelbart, ja-a — det är så — kan så vara — medelbart och omedelbart — ja-a man kan så säga — man kan bruka den promiuscue, hr sekter — d. v. s. ömsom, ömsom, allt som det faller sig, hr sekter, ganska riktigt ja —»

»Får jag sätta omedelbart då?»

»Nej — ånej — låt det vara som jag skrifvit, hr sekter — — man kan, som jag nyss ganska riktigt anmärkte, bruka de der orden promiuscue, ja visserligen ja — var därför god tag bort det der o — — medelbart — så ja.»

Schweizaren lurad.

På ett af hufvudstadens schweizerier slog sig en upp-
tågsmakare lös och begärde en halfbutelj punsch, som han
äfvén erhöil. Men efter en stunds besinnande frågade
han, om det icke kunde gå an att få utbyta punschen
mot konfekt. Konditorn var genast villig och uppvägdde
 $\frac{2}{3}$ skålp. konfekt, som skulle motsvara den rekvirerade
halfbuteljen. Den främmande anammade konfektspåsen och
tog i dörren för att gå sin väg.

»Skall herrn inte betala konfekten, som han tog?»
frågade konditorn.

»Jag lemnade ju punschen i utbyte», svarade denne.

»Men herrn har ju inte betalt någon punsch?»

»Men jag har ju inte förtärt någon punsch; buteljen
står ju der orörd för er räkning!»

»Ja, det är sant, ursäkta mig!» bad konditorn och
skalken gick sina färde.

Det påstås likväl, att den förre aldrig fick liqviden
riktigt i sitt hufvud och att han ännu i dag tror sig vara
lurad på konfekten.

Seglifvad fluga.

Vid ett middagsbord på en källare yttrade en gäst:

»Kypare, gif mig en butelj riktigt gammalt port-
vin!»

»Var så god», sade kyparen och framsatte en butelj.

»Hur gammalt är det här vinet?» frågade gästen.

»Det är tio à elfva år sedan det tappades», skyndade
källarmästaren att svara.

»Ja, der ser man hur seglifvade flugorna äro — der
ligger minsann ännu en och sprattlar inne i buteljen!»
invände gästen.

Sergeanten planet.

En sergeant vid ett gardesregemente var i sällskap

med tvenne hökare, som talade om planeterna. Då den ene yttrade att en planet vore en kropp, som får sitt ljus af en annan, invände sergeanten med mycken sjelvelåtenhet öfver sin qvickhet:

»Ja, då är jag också en planet, ty jag får mina ljus af kaserninspektoren.»

Signalementet.

En gammal Bacchi-broder ansåg sig böra hos polismästaren anmäla att hans hustru icke var honom riktigt trogen och att hon valt sig en Ceïadon bland sjelfva polisbetjeningen. Polismästaren frågade då hur förförerskan såg ut, och fick till svar: »Åh, hon är ful som fan!»

Silfverbröllopet.

En rådman L—g i Lund, som länge lefvat i oenighet med sin hustru, tilltalades en gång af henne sålunda:

»Ack L—g lilla, i nästa vecka borde vi fira vårt silfverbröllop, om du vill som jag!»

»Huru länge ha vi då varit gifta?» frågade han.

»Jo, jemnt fem och tjugu år.»

»Jaså», svarade han, »ja, då tycker jag vi ska vänta i fem år till, så fira vi det trettioåriga kriget.»

Silkesnäsduken, som var af bomull.

En person, som innehar högsta graden bland dum-bommarne, hade borttappat en silkesnäsduk, hvarom han på Dagbladskontoret inlemnade en annons. På vägen från kontoret berättade han för en mötande bekant sitt missöde och att han inlemnade en annons om den förlorade näsduken, »men ser du», sade han, »jag går och funderar på att jag visst får lof att vända om till Dagbladskontoret för att ändra annonsen, ty får den som hittat näsduken af annonsen se att den är af *siden*, så får jag visst inte igen den; jag måste därför sätta en *bomullsnäsduk* af den och den färgen borttappades etc.» och så skedde äfven.

Simpla lånare.

Uti en cigarrbod kom en dag en herre in och begärde att få låna en tändsticka.

»Nej, det får herrn visst icke», svarade bodens egare.

»Inte? Nå det var högst eget och temligen ohöfligt.»

Sinnrikt grifftal.

Vid en begrafning hände att en gammal kamrat till den döde steg fram till den öppna grafven och stod der en stund, liksom ville han säga något. Till sist framstammade han: »Adjö, gamle kamrat!... må väl!»

Sjelfkänedom.

En sorundabonde hade på landsvägen tappat sin bränvinskutting. Vid den sorgliga upptäckten vände han om till staden, men träffade på vägen före ankomsten dit en gardist, hvilken han frågade, i det han vidrörde hatten till helsning:

»Herr milanktärn har väl inte sett en bränvinskutting på landsvägen?»

Rätande upp sig och med begge händerna i sidorna, svarade gardisten, under det han spände ögonen i bonden:

»Din dumma f—n, hade jag de' gjort, så kunde du varit säker å fått se mej full på ena sidan och kuttingen tom på andra sidan om landsvägen.»

Sjukbären portschäs.

I början af kolera-tiden 1834 öfverfölls en persøn af ett hastigt illamående under promenaden öfver Norrbro. Mannen hade kauske druckit några glas och blifvit kall; allt nog, han måste stödja sig mot sidomuren och fick der vomera. I detsamma kommo några bärare med en sjukbår. Mannen ansågs för en kolera-sjuk och lyftes

utan gensägelse eller motstånd på sjukbären, der han tåligt blef kvar. Tåget gick till Kungsholmen, men då bärarne på vägen bunnit till Klaratrakten, öfverraskades de af ett hopp, som kolerapatienten tog från bären. Han hade hvilat ut och återhemtat sig, samt tog nu ett kort afsked med de orden: »Tack ska' ni ha, go' vänner; men nu är jag strax hemma.»

Sjukhusföreståndaren.

En kirurgie magister, hvilken det ålåg att på sin ort inrätta ett kolerasjukhus, hade en dag besök af en hög embetsman, anländ i afsigt att taga inrättningen i nådigt ögonsigte.

»Detta är ju rätt bra», yttrade denne, »sjuksalarne äro höga och rymliga, men hvar har ni rum för konvalescenter?»

»Konvalescenter? — sådane brukar icke jag», svarade magistrern.

Sjuklingen.

En herre, hvars helsa genom oordentliga nöjen var mycket försvagad, blef äntligen tvungen att hålla sig vid sängen. En utaf hans vänner, som kom för att helsa på honom, blef vid ingången varse en liten ung Vestal, af det slaget som gör visiter om morgnarne, och som i det samma kom ut ifrån den sjuka.

»Hur mår du, min hjertans bror?» frågade den främmande.

»Skäligen bra», svarade den sjuke, »jag slapp nu på stunden min frossa.»

»Jag kunde väl tänka det», inföll den andre, »jag råkade henne i förstugan, i det samma hon gick ut ifrån dig.»

Skada att gubben dog!

En person, som gift sig med en enka, fick som of

tast höra huruledes hon prisade sin »salig man». Trött åt detta ständiga beprisande, utbrast han en gång: »Ja, hvad det var för en hyggelig karl! Jag önskar innerligen att han aldrig hade dött!»

Skadade inte!

En hökare, som köpt ett parti smör, fann att detta vid vägningen vida understeg den uppgifna vigten och förebrådde säljaren för detta försök att lura honom. »Det är ert eget fel», svarade denne, »jag vägde smöret på er egen våg medan ni var ute.»

Skicklig anekdotberättare.

Kapten V., en af Sveriges mångtaliga svärdsriddare, sällskapslik samt mer än vanligt enfaldig och beskedlig, skulle i ett sällskap berätta en anekdot efter professor F. och gjorde det på följande vis:

»Åh, vet herrarne, jag var häromdagen hos X:s och der voro också professorerna F. och S. och då sade F. någonting till S., som var så hel—vites qvickt, och det kommer jag nu för tillfället inte ihåg, men när då S. hade svarat någonting — ja, nu mins jag inte hvad det var heller — se då svarade F. någonting, som var så *utmärkt* qvickt och roligt, så det var alldeles förbannadt.»

»Nå, hvad var det då?» frågade åhörarne.

»Ja, så ta mig fan har jag inte glömt det också!» svarade berättaren.

Skicklig språklärare.

En i tyska språket mycket klen person, som dock åtagit sig att mot »kontant erkänsla» gifva undervisning i detsamma, tillfrågades en dag af en sin discipel, hvilken såg »magisterns» hustru rensa lingon, hvad dessa bär heta på tyska. »Magistern», som ej viste detta, fann sig genast och svarade: »Det växer inga lingon i Tyskland.»

Särskilda begrepp om rätta tiden.

Det hände en dag att rektor Lyth i Visby först kl. half 12 en förmiddag i sakta mak lunkade af till skolan förbi biskopens hus, då han likväl bort vara i sin klass redan kl. 10. Biskopen, som fick se honom, öppnade vredgad fönstret och ropade:

»Tycker rektorn att det *nu* är tid att gå till skolan?!»

•L. vände hufvudet under gåendet ganska trankilt mot fönstret och svarade:

»Ja, är det *nu* inte, så blir det väl aldrig; jag tycker det är *hög* tid, herr biskop.»

Skjutshästarne.

En häradshöfding fick en gång tröga skjutskampar, och då han förebrådde bonden: »Du har ena satans fän till kampar», svarade denne: »Ja, de äro ena stora jurister.»

Skräddare-åsiqt.

En liten enögd, snedbent, puckelryggig, i allt missbildad person, brukade mycket ofta begagna termen »Gud bättre mig». Under ett gräl med en hyrkusk, använde han denna term. »Bättra!» inföll hyrkusken, »då hade han hälften mindre arbete om han gjorde er alldeles ny.»

Skräddare äro ej hyggliga personer.

En ung flicka hade infört en annons, hvori hon sökte plats som sömmerska hos någon hygglig person, eller i brist deraf, hos någon skräddare.

Skulle klockan vara så mötet?

En dräng, hvars största njutning var att sofva, blef ofta af sin kamrat uppväckt med de orden: »Vakna, din syndiga människa!» — Samme person somnade en dag i kyrkan, midt under den bekante läsarepresten Halléns förfärliga svafvelpredikan, uti hvilken yttrades bland annat:

»Vaknen då, syndiga själar, det lider mot aftonen!» — Dessa ord, utsagda med allt möjligt eftertryck, kommo den sofvande att spritta till och vakna. Han gnuggade sig i ögonen och utbrast högt: »Hvad säger du, Anders, skulle klockan vara så mötet!»

Skälen äro de samma.

En skådespelare, som uti tidningarne blifvit skarpt tillrättavisad för åtskilliga olater, såsom felaktig deklamation och bristande smak i aktionen, yttrade med högdragen ton: »Jag vet icke hvarför tidningsskrifvarne sysselsätta sig med skådespelarne, skådespelarne sysselsätta sig icke med tidningsskrifvarne». — »Hm», sade en sådan, som var närvarande, »af samma skäl, som naturforskarne sysselsätta sig med djuren och som djuren icke sysselsätta sig med naturforskarne.»

Skälet duger.

Prosten i Skattunges, *Magnus Isæus*, efterlemnade en enka, *Margareta Norenius*, som var känd för sin karlavulnhet och derföre i förtroligare sällskap vauligen kallades »*Bror Isæa*. Efter sin mans död bodde hon på en egendom, för hvilken hon var skyldig att hålla dragonhingst. Vid en mönstring förklarades hingsten vara för gammal och oduglig, men fru Isæa var ej sen att genmäla: »Nej, nej, mina herrar, jag vet att han är duglig, ty jag har sjelf proberat honom». — »Ja så». — förklarade mönsterherrn — »har prostinnan sjelf proberat och funnit honom duglig, så får han väl stå kvar.»

Skön härklädsel.

»Ska' de' vara ringar?» frågade en dalkulla, framräkande sådana åt ett fruntimmer. — »Nej; men om du kan skaffa mig en lösfläta, så skall jag köpa den», svarade fruntimret. Efter några dagar kom dalkullan åter, då hon

yttrade: »Någon lösfläta kan frun inte få, för ett sådant hår som fruns fins hvarken på fattighuset eller i bårhuset.»

Slagtare-artighet.

En slagtare infann sig hos en landtbrukare, för att uppgöra handel af några svin. — I det han kom in på gården mötte kan landtmannens dotter, som var särdeles vacker. — Slagtaren ville göra henne en riktigt utsökt kompliment för hennes skönhet, tog all sin belevnenhet till hjälp och sade, uppfylld af beundran: »Nådig fröken! Om er herr fars svin äro lika vackra som ni, kunna de icke betalas för dyrt.»

Slagtaren Oxe.

Slagtaren A. i Göteborg, som ifrån bonddräng arbetat sig upp till en rik och mächtig patron, kunde, såsom ofta är fallet med dylika personer, icke ens skriva så mycket som sitt eget namn, ej heller läsa skrifvet. En afton då han deltog i ett spelparti hos sin svåger möbelhandlaren P. och de båda herrarne vid spelbordet som bäst höllo på att dricka sin toddy, inkom en karl och lemnade en biljett till A. Denne, som ej ville låtsa om sin okunnighet ögnade på biljetten och svarade: »Helsa och säg att jag skall komma». En af de närvarande, som mindre grannlaga genomögnade den bredvid på bordet lagda biljetter fann den innehålla följande: »Bäste Broder! Enligt löfte hoppas jag att du i afton sänder mig den begärda oxen.»

Slagtaren saknas.

I en viss stad hade en slagtare, som tillika var officer vid borgerskapet, tagit afsked från sin militära befattning. En spefogel, som hörde detta omtalas, yttrade: »Så finnes nu ibland borgerskapets befäl ingen mera kvar, som varit med i någon slagtning!»

Slag utan bjudning.

Under en auktion, på hvilken en mängd gamla saker försålades, råkade en jude i häftig ordstrid med en kläd-mäklerska. Han kallade henne »satkärning», »trollpacka» o. s. v., samt belönades för titlarne med en kraftig örfil af hennes hand, hvilket förorsakade stor uppståndelse. »Var tyst der borta!» ropade flere röster; juden ämnade gå och anklaga henne inför polisen, då hans gode vän auktionskommisarien bad honom stanna kvar, emedan det förekomme en hel hop goda saker. »Nå, kör!» ropade juden, »jag ger kärningen fan; men bra sällsamt är det, att man står till på en auktion, innan man bjudit.»

Slut med bitas!

Ett fruntimmer, bekant för sitt »bitande» tal, gick en dag på en promenadplats, försedd med respirator. En pojke, som kände till henne, yttrade då vid hennes åsyn till en sin kamrat: »Ser du på henne, du! Nu kan hon inte bitas mer, hon har fått munkorg!»

Slut med friden!

En prest trodde sig skola göra väl och sade derföre till en församlingsbo, som blifvit enkling: »Trösta er öfver eder förlust! er hustru är nu bland de saliga i himmelen, i den eviga fridsboningen». — »Ähja, jag skall bjuda till, herr pastor», svarade enklingen; »men det är jag viss på, att hvarhelst hustru min än må befinna sig, så nog är det slut med friden der.»

Slående inkast.

Ett par gubbar sutto och räsonerade öfver den bedröfliga koleratiden och möjligheten att koleran kunde komma tillbaka. Den ene var oförskräckt och sade: »Bror skall veta, att jag ingalunda fruktar för smittan. Jag lefde rätt friskt och frimodigt, när hon var här, så att mig

tar hon inte, det kan bror lita på». — »Jag skall säga bror», svarade den andre: »det der är förmätet sagt, för ser bror, det är just icke gifvet, att koleran angriper samma menniskor, som hon tog förra gången!»

Slägtkärlek.

Litteratören H—r satt en dag å en källare i sällskap med en bekant, hvilken spisade gås. »Tycker du om gås?» frågade H—r. — »Ja det gör jag visst det, jag tycker mycket om sådan», svarade den tillfrågade. »Hå, det är roligt finna, att du har slägtkärlek», invände H—r.

Smaklig måltid!

Två personer åto middag på en restauration. De medhade sina hundar, som äfven fingo hvar sin portion. Vid liquidens uppgörande tillkännagaf värdinnan, att hon aldrig tog betalning för hundmat. — »Kors!» — utropade den ene af de begge gästerna — »här skall vi äta alla dagar.»

Smakligt!

På en källare observerade en gäst, att kyparen torkade en tallrik med näsduken. »Hvad i all verlden gör du? Du torkar ju tallriken med din näsduk!» utbrast gästen. »Åh, det gör ingenting, han skall ändå i tvätten i morgon» svarade kyparen lugt.

Smakodlaren.

En äldre man hade »fått tag i» en finare s. k. »går-an-dam», den han flitigt trakterade inne i Berns' salong, såväl med mat som dryck, icke förgätande sig sjelf. »Har du märkt att det der herrskapet äter och dricker hela aftonen?» sade en innevarande gäst till en annan. — »Begriper du inte», svarade denne, »att de ä' här för att odla *marken*.»

Smickrande likhet.

En gumma i Stockholm betalade sina kronoutskylder, och erhöll i stället det vanliga qvittot med Stockholms vapen, nemligen S:t Eriks bild: vindögd, sotig och platt. Gumman ville vara säker på sin sak, jemförde alltså noga bilden med uppördskommissarien, som räckte henne den, och utbrast slutligen: »Nå kors, hvad det var likt!»

Smickrande slutledning.

Baronerna M— och St—, den förre en femtio års man, den senare endast några och tjugu år gammal, bodde samma tid i B—, der de, som båda gerna spelade kort, ofta stötte tillsammans i ett vira- eller whistparti. Baron St— var en skicklig spelare och utfor ofta emot baron M—, derfore att han begått fauter. Denne blef en gång högeligen förbittrad öfver tillrättavisningarna och ytttrade, bland annat: »Herr baron skall icke lära mig spela, ty jag spelade verkligen kort, innan herr baron blef född.» — »Det bevisar, att herr baron måtte ha bra svårt att lära någonting», svarade baron St—.

Smutskastare af våda.

Under det att tvenne personer spisade frukost på en kallare kom den ene att titta på en illa beryktad tidning, som utgifves i Stockholm; men då han helt kort ögnat derpå och troligen påträffat någon »skandel-artikel», kastade han tidningen vredgad och föraktfullt ifrån sig, hvarvid den af våda kom att snudda mot ansigtet på hans bordsgranne. — »Min bästa bror», utbrast härvid denne, »jag hade aldrig trott dig vara någon smutskastare.»

Småaktig anmärkning.

En garfware, som till börden var finne, hade af handlanden Gazelius till låns bekommit 100 R:dr B:ko, och lernade sin revers derå. Dagen derpå bad Gazelius honom

komma in till sig och sade: »Bror har begått en bra stor oförsigtighet, ty när jag såg närmare på brors revers, så fann jag att bror har skrivit 1000 i stället för 100 R:dr B:ko; och sådant skall bror akta sig för en annan gång!»
 »Åh, hvad gör tä', en nolla mer eller mintre koa krannar emellan, betyder ju ingenting!»

»Små grytor ha också öron.

En liten mycket spårksam flicka plägade ofta förorsaka modern bryderi genom sina anmärkningar öfver personer, som kommo på besök i hemmet. En dag då en herre väntades, hvars näsa genom någon olyckshändelse hade blifvit tillplattad, varnade modern särskildt den lilla flickan att icke göra någon anmärkning om hans näsa, när hon finge se honom. Man föreställe sig hennes bestörtning, när flickan kort efter den främmandes ankomst utropade: »Mamma, du sa' åt mig att inte säga någonting om herr Smitts näsa, men han har ju ingen!»

Små körsbär se stora ut.

En jude köpte sig på torget ett kvarter ganska små körsbär, emedan de fingos för godt pris. Då han kom hem tömde han ut dem på en tallrik, satte glasögonen på sig och började spisa med stor aptit. En annan trosförvandt öfverraskade honom under denna angenäma sysselsättning och sade förvånad: »Hvarföre sätter du glasögonen på näsan när du äter körsbär?» Småleende svarade den tillfrågade: »Jo, ser du, då se bären så stora ut.»

Snabba kommunikationer.

En ung dandy, herr H., gjorde en utrikes resa till Hamburg. Under vägen studerade han både guides och resebeskrifningar, för att vid hemkomsten kunna uppvakta med en mängd sköna fantasier om främmande länder. Men H. kom hem lika klen i geografin, som när

han reste, ehuru en ny människa till hela sin utvertes varelse.

»Ack, hvilken gudomlig frack!» utropade en af hans bekanta, en spefogel, »du kommer då från Paris, min bror?»

»Naturligtvis».

»Du for då dit öfver Hamburg?»

»Naturligtvis».

»Hvad tog du då för väg derifrån?»

»Naturligtvis med ångbåt till . . . hvad fan till . . .»

»Ah, jag förstår: till Stavanger».

»Naturligtvis».

»Och derifrån direkte jernvägen till Paris och det gick på 8 timmar.»

»Det är knäfveln ändå hvad de ha lätta kommunikationer utrikes!» utropade spefogeln.

Snart borta, men snart åter.

En god tjenare fordrade sitt afsked af sin husbonde. »Hvarföre? hvarföre?» frågade denne förargad. Tjenaren dröjde med svaret, slutligen stammade han: »Jo, för det att herrn är så häftig!» — »Nå-nå», svarade herrn; »så alldeles orätt har du inte, men du vet också, att det alltid går snart öfver». — »Ja, det är nog sant», svarade tjenaren, »men det kommer också alltid mycket snart igen.»

Snillrik rebus.

En person, som ansåg sig för ett mycket stort snille, satt en afton tillsammans med några vänner vid ett glas punsch och räsonerade om Söndags-Nisses rebusafdelning. »Det är bara skräp med den; tacka vill jag då mina rebus», yttrade han öfverlägset och blickade utmanande på sällskapet. »Nå, låt oss se någon då, som är bättre än Nisses!» sade en person af sällskapet. — »Om jag går ut och smyger mig utanför fönstret, blir det *fönstersmyg*,

svarade den förre. »Åh fan!» utbrast den senare, »jag skulle förr tro att det blefve *vägghyra*.»

Snillrik teaterbesökande.

Till mindre teaterns biljettlucka kom en dag en person då man gaf: »En trappa upp och på nedra botten», begärande att få köpa en biljett för halfva priset. »Hvarför det? Sådana säljas ej!» svarade försäljerskan. »Jo», si jag bryr mig inte om »En trappa upp», jag vill bara se »På nedra botten!» blef svaret.

Snillrikt förordnande.

Uti en af våra småstäder var man som bäst sysselsatt att å torget profva stadens sprutor, då en resande närmade sig en af herrar slangförare och mycket oskyldigt frågade: »Väntas här eldsvåda snart?» — »Hur så?» ljöd svaret. — »Jo», inföll den resande, »jag vill minnas, att det var här i staden som magistraten förordnade, att sprutorna skulle profvas minst 8 dagar *före* hvarje eldsvåda». (Att ett sådant förordnande utgick från magistraten i en af Sveriges småstäder, och det endast för få år sedan, är ett faktum.)

Snygg skräddare.

Hr A. rekommenderade sin skräddare åt hr B. Några dagar derefter kom hr B. till A. och utropade: »Hur kan du rekommendera en sådan skräddare? Han har ju pantsatt min öfverrock!» — »Ja, det var för att lösa ut min frack», svarade A. — »Nu behöfver du bara rekommendera honom till en annan, så får du din rock tillbaka.»

Snäsning.

En riksdagsman förebrädde en kamrat att han aldrig öppnade sin mun i ständets plena. »Jo, lika ofta som du», blef svaret. — »När och hur, om jag får fråga?» — »Jo, hvarje gång du talade gäspade jag».

Sofvande tidningsläsare.

På ett kafé satt en sofvande gäst med en tidning i handen. En annan ryckte bladet till sig, hvarvid den sofvande vaknade. »Ursäkta, min herre», sade denne, »det var jag som hade tidningen!» — »Kors, ni satt ju och sof!» — »Ja; men, min herre, jag hade ännu icke sofvit ut.»

Soldaten kände icke Kristus.

Erkebiskop v. Rosenstein, en tid biskop i Linköping, bevistade vid ett tillfälle husförhör i en landsförsamling. Han fann församlingsborne så der temligen klena i sin kristendom, och sedan han förgäfves gjort flera försök, vände han sig omsider till en gammal soldat, som han kände: »Nå, min käre Tapper, du kan väl åtminstone säga mig när vår herre Kristus dog?» (Soldaten för handen till pannan och gör ställningssteg): »Nej, högvördigaste hr doktor och biskop, dj—n i min själ ja det vet; jag har inte sport att han varit sjuk en gång.»

Soldatens trenne pligter.

En underofficer tillrättavisade en rekryt, som talat i ledet: »Din sakramenskade bulvan, har jag inte sagt dig att en soldat har trenne pligter: att inte tala, att tåga, och att hålla munnen på sig.

Solen dansar påskmorgonen.

Bland en stor del af allmogen eger den tron rum, att solen dansar vid sin uppgång om påskmorgonen. En grosshandlare S., som »ej var med när krutet fans upp», befann sig en påskafton i sällskap med ett par litteratörer H—r och M—m på en källare i Stockholm, hvarvid den förre yttrade: »Nå, i morgon bror S. skall du väl stiga upp så tidigt, att du får se solen dansa?» — »Ja, jag har hört talas derom, att hon dansar på påskmorgonen. Det

är för märkvärdigt! En naturkunnig skulle nog kunna förklara orsaken», sade S. »Kors, det behöfs ej att vara naturkunnig i detta fall», sade H—r »det är, kan du väl förstå, af glädje öfver Jesu uppståndelse ur grafven, som solen dansar». — »Ja det är för gruffigt vackert», suckade S. och tårarne stodo honom i ögonen.

Som man är klädd, så blir man hädd.

På en auktion såldes ibland annat, en tafsa som förestälde Adams och Evas utdrifvande ur paradiset. Vår Herre föreställes som en vördig gubbe med långt skägg och klädd som skolmästare, med ett mäktigt stort ris i handen, jagande framför sig det första människoparet, som, klädt i sin lätta paradisiska kostym, kilade undan af alla krafter. En »klädståndsfru» betraktade länge tafsan uppmärksamt, och sade slutligen: »Ja, här sannas ordspråket: som man är klädd, så blir man hädd.»

Soupé på middagen.

En middag spatserade G. i kungsträdgården, klädd i svart frack och hvit halsduk. En vän, som mötte honom, frågade hvart han ämnade sig så elegant klädd. — »Jag är bjuden på soupé — svarade G. stolt, men jag vet, fördömma mig inte om det är till middag eller qväll, förr än jag träffat någon af de andra gästerna.»

Spanska flugan.

Ett par studenter hade af en fiskare i skärgården till sommarnöje hyrt en liten stuga, hvilken de för trefnadens skull läto måla helt och hållet grön. En dag, då några kamrater voro på besök hos dem och det gick gladeliga till, blef äfven fiskaren inbjuden, hvilken då bland annat yttrade: »Ja, här har ju herrarna ett riktigt himmelrike!» — »Åhja, far, bara inte vår stuga fått ett så elakt namn af våra vänner här; den kallas af dem spanska flugan.» — »Ja, det är för herrarne gjort den så grön, det.» —

»Nej, för här drar så fördömdt!» — blef det för värden obehagliga svaret.

Sparrisätare.

En familj var borta på middag, der det serverades sparris. Värdinnan bjöd barnen, men de nekade att taga för sig. — »Brukar ni inte äta sparris?» frågade hon. — »Jo, men pappa ska' först bita af hufv'ena», svarade det yngsta af barnen.

Spisa och äta.

Sedan en öfverste W—ad flere gånger förgäfves ringt efter sin betjent, råkade han i vredesmod, och då syndaren slutligen inträdde, frågade han häftigt: »Hvar håller du hus?» Betjenten förklarade rädd och ödmjukt, att han spisade. »Vet hut, lymmel», ropade öfversten; »kungen spisar, jag äter och du slukar.»

Sprattet.

Major B. var en modig krigsbuss, men därför ej fri från fruktan för spöken och dylikt, om hvars tillvaro han var fullt öfvertygad. Under fälttåget i Pomern 1807 blef han en gång inquarterad i ett gammalt dystert hus, der han fick ett mindre rum innanför en stor sal, hvarest spökerier sades höra till ordningen för natten. För att ej vara ensam, bjöd till sig en hop officerare, som förnötte qvällen med spel och drickande i den ödsliga salen. Vid midnatten åtskildes laget, och B. gick till sängs; men han hade ej väl lagt sig, förr än ett förfärligt oväsen hördes från yttre rummet: spelborden knuffades fram och åter, och tärningarne, som begagnats under qvällen, ramlade oupphörligt. B. låg en stund och hörde förfärad härpå, men slutligen vaknade hans mod, och ehuru han var öfvertygad att ingen annan person än Beelzebub sjelf störde hans nattro (putset spelades honom af några officerare), gick han ut i salen, trefvade reda på tärningarne och tog dem med

sig till sitt rum under utrop: »vill du spela, f—n, så kan du bestå dig tärningar sjelf!»

Springande lik.

Under koleratiden hade en likkörare i Stockholm en gång packat en mängd kistor på en vagn, men bäst han körde, reste sig ett af liken, som endast var skendödt upp ur kistan. Likköraren sökte qvarhålla den återuppväckta gumman, som han ansåg för sin ovillkorliga tillhörighet; då hon derföre började springa, för att rädda sig undan den obeveklige, utropade denne till de kringstående: »tag fast liket, tag fast liket, go' vänner!»

Sprit i bevärningen.

En destillator L. i Stockholm berättade en dag om sommaren 1874 att han varit ute på Ladugårdsgärdet och dervid funnit att det var mera »sprit» i beväringssynglingarne än fordom, hvartill han ansåg orsaken vara den, att så många bättre mans söner nu deltog i öfningarne, sedan rättigheten att lega för sig upphört. (Mannen menade *esprit*).

Spånorna.

I staden A. byggde den rike sockerbagaren * * * ett nytt hus, hvarvid, efter vanligheten, en hel hop människor infunno sig för att plocka stickor och annat affall vid timringen. Äfven fru — — g, en gammal adelsdam stadd i klena omständigheter, skickade sin piga till stället för att hemta hem litet »kokved»; men sockerbagaren, som märkte henne, föste henne dädan med hårda ord, förklarande att han ville häfva sina spånor sjelf. När pigan kom hem och berättade detta för sin matmor, utropade denna: »Ja så! han skall väl sylta dem då, kan jag först.»

Stadsgadt rykte.

Den välbekante, numera aflidne grosshandlaren S.

hade en afton mött en af sina unga kontorister arm i arm med en af hufvudstadens finaste »cameliör». Antingen den guld omkring sig ströende Jupiter var afundsjuk öfver kontoristens eröfring, eller ville förehålla honom det orätta deruti att på qvällarne gå med sköna hetärer, nog af: hr grosshandlaren sade: »Hör på, herrn är ung och bör akta sig för att gå i sällskap med sådana damer, som jag såg herrn med här om qvällen». — »Ja, men», menade kontoristen, »jag trodde inte att det gjorde något, och Dessutom har jag ofta sett herr grosshandlaren själf med. . .» — »Jag förstår hvad herrn vill säga», afbröt herr S. honom, »men det är något helt annat, ty, ser herrn, *mitt rykte är redan stadgådt.*»

Sten faller från hjertat.

Om den humoristiske X. berättar man följande anekdot. Han och hans intime vän Y. gjorde intet annat än galenskaper och sökte hitta på något nytt, ju tokigare desto bättre, men på inkomsterna tänkte de aldrig. En gång måste Y. resa bort. På vägen skickade han till X. en depesch, som af denne skulle betalas vid framkomsten. Depeschen innehöll blott de orden: »Ännu mår jag ganska bra.» Knappt hade Y. kommit fram till sin bestämmelseort, förr än han fick från posten emottaga ett stort, tungt paket, hvarför han måste erlägga fyra riksdaler i porto. Han öppnar det, men finner intet annat än en gråsten och en papperslapp, hvarpå stod: »Vid underrättelsen om ditt välbefinnande föll inneliggande sten från mitt hjerta.»

Vännen X.

Stjernan lyser, men värmer inte.

En prost och ledamot af Nordstjerne-orden befann sig i ett sällskap, der en af gästerna yttrade till honom: »När jag ser bror sitta så der, då vet jag hvar jag har nord.» — »Ja, så, tycker du att det kyler?» genmälte

prelaten. »Ja, inte kan jag säga att det värmer», inföll den andre.

Stockholmsdamerna i skumrasket.

Sällan få ensamman fruntimmer gå fredade på Stockholms gator under de mörka vinterqvällarne; men det finnes många exempel på, att de vetat gifva de näsvisse karlarne rätt goda svar på deras otidiga skämt, stundom affattade i samma ogenerade anda som tilltalet. Vi skola härpå anföra följande exempel: Då en ungherre på Norrbro, sent en afton mötte ett fruntimmer, som endast hade en hund med sig, och yttrade: »Ah, se lilla Constance!» svarade hon: »Nej, så heter inte jag, men min mops, i fall ni har något otaldt med den.»

Stockholms-lycksalighet.

En karl, som bar en korg på armen, nödgades, i anseende till en mängd på gatan hastigt framilande åkdon, taga sin tillflykt upp på trottoaren, der han några steg fortsatte sin väg. Genast fann sig en poliskonstapel förelåten antyda mannen att gå ned derifrån med sin börda. Lydande tillsägelsen, utropade han dock: »Det står ändå bra illa till med den personliga säkerheten här i Stockholm: går man på gatan, riskerar man att bli öfverkörd; går man in i en port, blir man utkörd, och från trottoarerna blir man nedkörd. Gud hjelpe den som inte kan flyga!»

Stor besparing på litet.

Tvenne handelsexpediter träffade hvarandra en afton på ett värdshus och samtalet föll på deras principals betydliga affärer. Den ene, som gerna ville höja sitt hus på det andras bekostnad, berättade många utomordentliga exempel och påstod slutligen, att ensamt för korrespondensen kostade artikeln bläck huset 2000 R:dr b:ko. Härtill svarade den andre: »Och det anför ni såsom ett bevis på

ert hus' större affärer?» — »Ja visst!» — »Då måste jag säga er, att vi på vårt kontor årligen inbespara den summan, derigenom att vi inte göra några punkter på i och inga streck öfver t.»

Stor fångst.

Till de naturförmåner, som utmärka det vackra säteriet R*boda, hörer förnämligast en springkälla med det förträffligaste vatten. Hvarje resande, som tager vägen härigenom, stannar vid källan och uppfriskar sig, innan han far vidare. Herregårdens hushållerska förstod äfven att uppskatta värdet af detta vatten, hvarföre hon använde det i stora kvantiteter i alla soppor och vällingar. Huruvida herregårdsfolkets tycke i detta fall var med hennes öfverensstämmande, är svårt att säga; men visst är, att följande en gång tilldrog sig på herregården. Folket hade redan förtärt hvar sin portion salt strömming, då en skål inbars och ställdes på bordet. På den gula färgen tycktes dess innehåll vara ärter. Men för att riktigt förvissa sig derom, reste sig en ung bondräng upp och lutade sig på armarna fram öfver skålen. Hastigt skrek han till ett högt »ah!» kastade benen öfver bänken, ryckte rocken af sig och slängde den i en vrå, samt började med mycken ifver uppdraga skjortärmarne ända till axlarna, då hushållerskan plötsligen rusade emot honom och fattade honom med begge händerna om armen, i det hon skrek; »Hvad i herrans namn tar du dig före, Pelle?» — »Jo!» utropade han, »jag fick se en ärt flyta i skålen, och om jag skall våga lifvet för'n, så skall jag ha'n.»

Stor garderob.

Bellman säges ofta ha fått pengar af Gustaf III. En gång hade dock konungen nödgats neka honom sådana, och då Bellman följande dagen gick upp till konungen, var han klädd i silkesstrumpor och skor, ehuru det var midt i vintern. »Kors, hvad i all världen tänker ni på, som går så tunn-

klädd!» ropade kungen. — »Nej», svarade B., »jag är tvärtom mycket väl klädd, ty jag har hela min garderob på mig.» Han vann derigenom sitt ändamål, att åter få något penningeunderstöd.

Stormväder.

Framlidne amiralen *von Stedingk* syntes på sin ålderdom högst sällan vid hofvet. Då han derföre en gång infann sig der på en stor fête, ansågs detta så ovanligt, att en förveten hofherre genast vid hans inträde i salongen sprang emot honom, utropande: »Nå, hvad i Guds namn blåser det nu för väder, efter vi få se herr amiralen här?» — »Jag vet just inte hvad vind det är» — svarade gubben — »men jag ser, att här är storm, efter så många vrak drifvit ihop.»

Stort nog för en person.

En girig ungarl köpte sig en utomordentligt liten ljuksax. »Den der kan ni inte begagna», sade en person till honom, »den är ju mycket för liten.» — »Åh», svarade han, »för en person är den stor nog.»

Stor pretention.

En person, som åt middag på en kallare requirerade bland annat en portion buljong. Den framsattes, men när gästen började förtära densamma, fann han en linnelapp deri. Förargad häröfver utropade han: »Hör nu, herr kallarmästare, det är nedrigt att lägga linnelappar i maten!» — »Herrn måtte väl inte kunna begära att man skall lägga sidenlappar i en portion som kostar 25 öre?» svarade kallarmästaren helt lugnt.

Stor toilette.

Två nobisgubbar inkommo en söndagsmiddag på »Op-ris», för att taga sig den sedvanliga outhärliga »salta biten.» Den ene, som hört talas om de s. k. »toilette-su-

parne», begärde två sådana. Men då den andre fann dem allt för små (det är nämligen »halfvor» i likörglas), stötte han på sin kamrat och sade: »Hör du bror, jag tror att vi göra stor toilette i dag!»

Stor tvätt.

En badgäst rådgjorde med sin värdinna om hvarest han för bästa pris kunde få sin tvätt ombesörjd. »Är det stor tvätt, som herrn har?» frågade värdinnan. »Åh nej, det är några par löskragar — men di ä stora», svarade hyresgästen.

Straff för kritik.

På ett spisqvarter i U. begärde magister *** en portion graflox, men när den blifvit framsatt befans den skämd. Kyparen tillsades om annan mat, men återkom med den helsningen från frun, stadens yppersta matlagerska, att hon, ehuru magister *** var villig att betala ifrågavarande graflox, ej kunde lemna någon mat åt folk »som kritiserade».

Styrman får vara nykter.!

En sjökaptén, som ständigt gick i sus och ds, fick en styrman, som hade samma smak att bli »kapte » som kaptenen. Då den gamle Bacchi- och Neptuni-sonen märkte detta, sade han till styrmannen: »När jag super skall styrman vara nykter och när jag är nykter får styrman sup.» — »Åh, herre Gud!» utropade styrmannen, »när skall jag då få ta mig en sup?»

Stöld af åtta skäl.

Man frågade en tjuf hvarföre han stulit. »Af åtta skäl», svarade han »jag har hustru, sex barn och inte bröd.»

Större olycka.

Under en reparation å Linköpings domkyrkotorn skulle

en murare taga sig en sup ur en butelj, men råkade i och med det samma halka baklänges ned på kyrkogården. De öfriga arbetarne samlade sig omkring honom, frågade om han stött sig, och beklagade hans olycka. »Åh, med mig går det nog an», svarade han, »men värre är att buteljen gått i kras; och bränvinet, det är borta, det.»

Stört omöjligt.

I ett sällskap talade en herre om fruntimrens känslöshet och förklarade, att högst få män begrätas af sina enkor. Ett äldre fruntimmer, som var närvarande, utropade härvid: »Liksom det skulle finnas flera enkor, som begrätas af sina män!»

Sund reflexion.

En drinkare hade vid hemgåendet från nobis sent en afton tappat sin hatt på gatan. Han stod en stund och såg på den, vägande hit och dit. Slutligen hördes han mumla: »Om jag nu skulle taga upp dig, så ramlade jag omkull, och då kunde du inte hjälpa upp mig; därför får du ligga der du ligger», och han aflägsnade sig ifrån stället utan hatt.

Svartsoppa.

Litteratören H—r befann sig en dag i ett sällskap der fruntimren voro sysselsatta med sömnad. En af damerna råkade dervid att sticka sig i fingret så att blod temligen ymnigt utgöts. »Se så jag blöder!» sade hon, visande sitt finger. »Ja, jag ser visst det, och så mycket se'n, att man kunde koka svartsoppa deraf!» svarade H—r. (Damen var nära beslägtad med familjen Gås.)

Svinaktigt å ömse sidor.

En judehatare yttrade spefullt till en jude: — »Japån måtte vara ett lyckligt land, der finnes hvarken judar

eller svin.» — »Åh kors, låt oss då resa dit tillsammans och visa oss för pengar», svarade juden.

Svår frestelse.

Uti en af våra småstäder fanns för några år sedan en källarmästare, vestgöte, och en krukmakare, skåning. Denne sistnämnde inkom en afton i källarmästarens etablissement, då ett samtal uppstod dem emellan, hvarvid krukmakaren bröt och bräkte på sin skånska dialekt, hvilket gaf källarmästaren anledning att säga: »Om herrn kan säga rent, utan att skorra: risgrynsgröt med krukrussin, så bjuder jag på toddy.» Detta var naturligtvis omöjligt för skåningen, som likväl fann sig och förklarade till de innevarandes förlustelse: »Nej, det kan jag inte säga, men *knalle* kan jag säga!»

Svår hämd.

En man tillfrågades hvarföre han gifte bort sin dotter med sin värsta fiende. Han svarade härtill: »Det är bara af hämd; något större straff kunde han aldrig få.»

Svårslitet tyg.

En gårdfarihandlande utbjöd till salu ett tyg, hvars godhet någon vågade sätta i fråga. Förargad häröfver, utbrast vestgöten: »Tyget ä gödt, dä måtte la ja vetta hä, för min egen svägerska ha väfvat det. Det håller i evighet, å se'n kan man göra faurklä'n af'et.»

Svårt att gå in på.

En plåtslagare nedföll från ett kyrktorn utan att skada sig; men han föll på en karl, som satt invid kyrkan, och krossade i hjäl honom. Den dödes son stämde plåtslagaren inför rätta, med påstående att han skulle straffas för det han dödat hans fader. Plåtslagaren invände deremot: »Jag kan ej gifva dig någon annan upprättelse än den, att jag sätter mig der din far satt och du stiger upp på tornet

der jag var. Kasta dig sedan utföre och krossa mig, om du kan; jag underkastar mig det.»

Svårt att hitta tillbaka hem.

En dräng i Skåne, som skulle föra hästar från Beckaskog till Kalmar, fick af sin husbonde en fullständig marchroute. Då han genomläst den, och derjemte fått flera muntliga förklaringar, sade han: »Ja, nog går det an att hitta dit, ty då får man följa den här beskrifna vägen åt, men hem blir värre.»

Svårt att veta.

En i Sverige bosatt tysk, som uttalade s som seh, och g såsom j, skulle anföra det gamla svenska ordspråket: »Det är ingen som vet hvar haren har sin gång», hvilket på hans brutna mål uttalades sålunda: »Det är ingen som vet hvar haren har schinjång.»

Synnerlig nåd.

I bibliska historien läste någon: »Gud främtog Job allt, så när som hans elaka hustru, och återgaf honom sedan allt i dubbelt mått.» — »Då var det lycka, att Gud icke tog hustrun!» — ropade en, som åhörde läsningen.

Sysselsättning för olika militära värdigheter.

För ett par decennier sedan hade professor T., major X och några studenter ackorderat in sig på Urbergs spisqvarter i Upsala. De åto sin middag vid samma bord, och hvarjehanda diskurser fördes under måltiden af professorn och majoren. Den senare brukade omtala mycket historier, merendels osannolika, och den förre låtsade af artighet icke betvifla dem. Men omsider blef professorn förargad öfver att majoren kunde tro att professorn trodde på majorens historier. Professorn beslöt derföre att passa på tillfälle att göra majoren flat. »Det är rätt kuriöst»

— yttrade en dag majoren — »med Stockholms borgare och deras militära värdigheter. Der har jag fått gå till en skraddare och säga: hvad tar herr fänriken i arbetslön för ett par byxor? Der har jag fått gå till en skomakare och säga: vill herr löjtnanten vara så god och halfsåla mina stöflar? Ja, der har jag fått gå till en hattmakare och säga: har herr kaptenen några moderna hattar till salu?» Här slöt majoren och professorn fortsatte sålunda: — »Någonting dylikt och ännu värre hände mig också, då jag sista gången vistades i Stockholm. Jag fick gå till en krukmakare och säga: Jag bestälde ju krukor här för fjorton dagar sedan och fick löfte att erhålla dem dagen derpå, men ännu har jag ej fått dem; det är tusan djeflar hvad herr majoren ljuger!»

Sådana kunna fruarna vara.

I ett sällskap klagade man öfver tjenstfolks opålitlighet. »I det fallet är jag ganska lycklig», sade en fru, »ty jag har en piga, som kunde gå i elden för mig.» — »Det kan min hustru icke skryta af», inföll en närvarande äkta man, men ett par pigor som hon har haft, ha gått i vattnet för henne.»

Sådant händer stundom.

En ung man gifte sig och redan i femte månaden derefter blef hans hustru förlossad med en välskapad son. Förundrad frågade den unge mannen barnmorskan huru detta vore möjligt. — »Jo», svarade hon, »det händer ofta första gången — sedan går nog allt i sin ordning.»

Så går det när man tror.

En morgon bultade det ihärdigt på en kunglig sekters dörr. Då bultningen ej ville upphöra, ropade han slutligen: »Hvem f-n är det som bultar?!»

»Jo, mästaren bad helsa och trodde . . .»

»Nå hvad trodde han?»

»Han trodde att kunglig sekteren skulle betala stöf-larue.»

»Drag för tusan, det är bara vantrol!»

Så kan punschen verka.

»Hur kommer det sig, att det är 20 minuters uppehåll emellan tredje och fjerde akterna i Fregattkaptenen?» frågade en logevaktmästare vid kungl. teatern.

»Bogriper du inte», svarade maskinisten, »att publiken behöfver denna tid på sig för att hinna med så många glas, att den inbillar sig att fregatten gungar på vågorna.»

Sårad fåfänga.

Vid en af de vanliga pigflyttningarna hade en, till det yttre ganska dräglig köksa, hvilken länge varit anföraktad af en brinnande rangfeber, beslutit att, följande många af sina kamraters exempel, med ens afkläda sig det tryckande oket af en pigtjenst, och i sådan afsigt hyrt sig en kammarare i en af stadens smätrefliga gränder. En riksdagsman kom händelsevis upp i huset, sökande en bekant, råkade vår uppstufvade mamsell, och tilltalade henne. »Kun hon säga mig, lilla jungfru», började han, »huruvida herrn som bor i rummet här bredvid, är utgången?» — »Ur-säkta, min herre», inföll ex-kokerskan med en föraktlig knyck på hufvudet, »här finnes ingen jungfru, — ty jag har varit jungfru så mycket jag ämnar bli», — hvarpå dörren slogs igen midt för den öfverraskade riksdagsmannens näsa.

Så var det.

»Hvar håle är ändan?» frågade en bonde otåligt, i det han drog i ett långt sammantrassladt rep. — »Jo, den har Hans skurit af i går», svarade drängpojken, som hjälpte husbonden att reda ut repet.

Säkerhetsmått.

På torget i en af de Skånska städerna stodo under 1848 års krigsrustningar flera krutvagnar bevakade af en granadör, då plötsligen ett starkt åskväder uppkom. — »Gud låte ej någon blixtnärs slå ner der!» — sade en borgare till sin granne. »Hå!» — genmålte denne — »hur kan man frukta något sådant! Det står ju en skiltvakt der bredvid!»

Sättaren recensent.

En literatör i Upsala, bekant för sitt mångskrifveri, samt sin ytterst fina och svårlästa handstil, lät trycka Marlowe's Faust. Sättaren yrkade hos boktryckaren en förhöjd betalning både för mängden af noter under texten, och för manuskriptets svårläslighet, men blef tillsagd att härom hålla sig till författaren själf. Följande Söndagseftermiddag infaun han sig också vederbörligen förplågad, hos L., som för tillfället hade några vänner hos sig, och utbröt, till sällskapets stora förvåning, med en barsk ton sålunda: »Jag kommer till herr magistern för att begära satisfaction. Magistern lofvar poesi, men hvar fan kommer då prosan ifrån? Magistern vet kanske inte att magistern är en plågarare för alla sättare i Svea land. I Örebro stå två fattiga satar och svära öfver magistern både natt och dag.»

Sätt att få gå ensam.

»Hvarföre går du ständigt med en så ruskig hatt?» sade en person till en vän, som han mötte på gatan i det vackraste väder. — »Det har allt sina goda skäl det», svarade den tillfrågade, »min hustru har bestämdt förklarar att hon inte sällskapar med mig så länge jag begagnar den här hatten.»

Sätt att pröfva.

»Vacker är flickan, pengar har hon också, men jag

kan inte komma på det klara med om hon är qvick eller dum», beklagade sig notarien X. för en vän. — »Det är lätt att komma under fund med», svarade vännen. »Fria till henne bara och tar hon dig, kan du vara säker om att hon är dum.»

Söt pojke.

»Bevara oss väl, hvad du skriker! Hvad har händt dig, lilla Carl?» sade en mor till sin hemkommande älskling. — »Jo, jag föll och slog mej på Carl den trettondes torg, så rysligt, så ...» — »Och du har gått genom hela stan hit till Nygatan och skrikit så der?» — »Nej, jag börja' här nere i porten! Aj, aj, aj», sade den söta pojken.

Tacksamhet.

Vid en soupé i Stockholm, der en vacker flicka från Upsala, mamsell X. var närvarande, föreslog en af gästerna en skål för »Upsalas prydnad», hvarvid han läste talande blickar på mamsell X. utan att likväl med tydliga ord utmärka hvem han menade. Mamsell X. som var den enda närvarande Upsalabo, reste sig härvid helt blygsamt upp och tackade för skålen »på domkyrkans vägnar.»

Talande abborre.

Bokhandlaren Brudin, en skicklig och passionerad fiskare, berättade i ett gladt sällskap, på skämt, hurusom han en gång metat upp en abborre om 10 markers vikt. En och annan tycktes vilja draga denna berättelses sanningsenlighet i tvivel, men B. försäkrade, att förhållandet var så som han sagt.

Någon i sällskapet inföll då: »Det är mycket möjligt, men inte är det något att tala om; ty jag har sjelf sett en abborre, som vägdde sina femton marker,» — »Omöjligt!» — inföll sällskapet och B. med. — »Nej, jag försäkrar» — återtog berättaren — »att jag inte öfverdrifver det minsta! Saken var den, ser ni, att jag satt och metade,

och då fick jag ett napp, det kände jag tydligt. Jag drog upp, mycket försiktigt förstås, abborren kommer i vattenbrynet — och hvad händer? Jo, han tittar på mig en stund och så säger han: »ursäkta, jag trodde att det var herr Brudin!» — och dyker ned igen!» — Sällskapet utbrast i ett skallande skratt, i hvilket B. icke minst deltog.

Talande exempel.

För några år sedan stod en fyllhund för femte resan fylleri tilltalad vid Göinge häradsrätt. Domaren frågade honom: »Hvad är du?» — »Jo, jag är allt medlem af Wieselgrenska nykterheta», svarade den anklagade, »under idkeliga hickningar. — «Gud bevare mig, karl», inföll domaren, »du är just en värdig medlem, du, som är så full!» — »Jo, det är på det lilla viset, nådig lagman», hickade den fulle, »att bror min, som är så nykter, att han inte smakar vatten en gång, larfvar förut i gårdarne och predikar emot bränvinssuperiet, och efter kommer jag, blixtnfull som en kaja, och ger det afskräckande exemplet.»

Talande oxtunga.

En gäst begärde på en källare att få se matsedeln. Bland andra rätter stod der äfven *Oxtunga*. »Hur dann är tungan?» frågade han kyparen. »Tungan ... den talar för, sig sjelf den», svarade kyparen.

Talangen föder sin man.

En positivspelare, som vandrade från hus till hus med sitt positiv, blef en gång tillfrågad huru han befann sig. »Icke rätt bra!» svarade han, »men om jag icke kunde musik, så måste jag helt och hållet hungra i hjäl.»

Tarflig soupé.

Efter slutadt landtbruksmöte i en viss landsortsstap

gafs af landshöfdingen, (som äfven var ordförande i länets hushållningssällskap), en soupé, der så väl mat som dryck voro knappt tilltagne. Efter soupéns slut tackade en närvarande högt uppsatt gäst, men tillade efter tacksägelsetalets slut, mera privatim: »Ja, min kära **», efter den här soupén, skulle du egentligen tackas såsom ordförande i hushållningssällskapet.»

Teaterdirektören.

Operan Iphigenie i Auliden var under inöfning. Vid en repetition, då baron H. var närvarande, anmärkte han att den der stora processionen ej gick bra. — »Det duger inte, barn», yttrade han till eleverna i processionen. »Följ bara med, så skall jag visa!» Lydga, följde alla efter H., som började rondan omkring scenen. Men under promenerandet glömde H. att han skulle gå i procession, och, i stället att föregå med goda exempel, gick han ut genom lilla dörren och passerade den smala gången, som närmast derifrån går till direktörens våning. »Följ bara med!» hviskade Deland åt dem som gingo främst, och tåget följde dit H. föregick. H. märkte ej den stora processionen förr än han öppnade dörren till sitt rum, då han, vid det han vände sig om, fick se gången alldeles full af folk. Han hade glömt sin tillsägelse, och utbrast med hetta: »Hvad tusan d—r vill ni alla här?» — »Jo» fick han till svar — »herr baron befalde oss följa med, för att visa hur vi skulle gå i procession» — »Ah, de' va' ju på teatern det», yttrade H. smått misslynt.

2) Det är nogsam bekant huru Napoleon hade många entusiastiske anhängare här i Sverige, just under det Gustaf IV Adolf som bäst var sysselsatt med tanken på hans störtande. Sådane anhängare funnos af alla åldrar i alla kretsar: det är alltså naturligt, att de ej skulle saknas bland kungl teaterns persönal. Också gjorde hvarje hans seger der mycken effekt. Nu hade en vacker dag underrättelse ankommit, huru han tillfångatagit Mack och

Österrikiska arméén vid Ulm, och denna underrättelse emottogs kanske med lika lifligt nöje på kungl. teatern, som i franska kabinettet. Det var spektakeldag, och några af artisterna förenade sig nu att efter slutadt spektakel anställa en glädjefest på sjelfva scenen, och der, i trots af hofsympatierna, äta och dricka för Napoleons välgång. Och det skedde så. Knappt hade åskådarne aflägsnat sig och bullret i teatersalongen tystnat, förr än det började bli rätt lifligt på scenen. Men ridån skulle uppdragas, och ett par af sällskapets medlemmar började hissa af alla krafter. Der nere ropades från flerfaldiga håll till dem, men de hörde ej, och voro i allmänhet ej böjda att lyssna till konservativa förmaningar. Då hördes ett, tu, tre, ett starkt dån och det befans att en kontrabas, som stått lutad mot ridån, kommit att följa med ett stycke åt höjden, blott för att falla så mycket farligare. Ett hörn var urslaget. Emellertid förgick snart den ögonblickliga ledsnad, som detta olycksfall förorsakade. Man beslöt att tidigt följande morgon skicka instrumentet till Kraft med tillsägelse att så påskynda lagpingen, att kontrabasen kunde begagnas vid repetitionen fill en sångpje ssamma afton. Detta gick väl ock för sig, men, då instrumentet återsändes helt, lät K. helsa, att ett obehagligt skorrande ej kunde undvikas innan det lagade stället hunnit riktigt torka. I förlägenheten måste man vidtala den af orkestern, som spelade kontrabasen, vi tro att det var Utini. Denne lofvade tiga, och repetitionen begynte. Hæffner, som ej var med om hemligheten, blef otålig då han hörde kontrabasens skorrande ljud, trodde Utinis vårdslöshet vara orsaken, rättade flere gånger och svor då ingen rättelse följde. Baron H—., som ej förstod hvarom frågan var, helst han med sin fransyska uppfostran, knappt förstod något språk utom franskan, kunde likväl märka att något var i olag. Från sin loge ropade han gång efter annan: »Spela opp, spelemän!» (Orkesterns ledamöter hette på hans språk alltid spelemän). Men då han, det oaktadt, hörde Hæffner gorma, Utini förklara att han gjorde sitt bästa,

samt en och annan af de spelande utbrista i ett halft dämpadt skratt, frågade han häftigt: »Hvad är det spelemännen ha för konster för sig?» — »Åh, svarade en af dem, det är kontrabasen, som fått snufva!» — H., som ej rätt förstod svaret, utbrast då häftigt: »Jag skall sätta honom på högvaktan i morgon!»

Temlig skilnad!

En person köpte på ett landsortsapotek, der man äfven dref handel med hvarjehanda varor, ett parti cigarrer, hvaraf han antände en. Strax efter sedan detta var gjordt och han dragit några bloss, yttrade apotekaren: »Min herre, ni får ej röka här!» — »Det var besynnerligt, ni säljer cigarrer, men tillåter ej att man röker i er lokal». — »Det är icke alls besynnerligt, efter hvad jag kan finna», svarade apotekaren, »jag säljer äfven kräkmedel, men betackar mig för att någon begagnar dem här inne».

* * *

— »Du bör sannerligen inte förundra dig öfver, att din hustru är svartsjuk, när hon i din rockficka funnit ett bref från en vänin a till dig», sade en vän till en äkta man. — »Prat!» svarade denne, »jag har hundratals gånger funnit bref hos min hustru från hennes väninnor, och inte är jag det ringaste svartsjuk för det!»

Testamentet.

En gammal landtman lät en advokat uppsätta hans testamente, hvaruti han bestämde en summa af 1000 riksdaler årligen åt sin hustru. »Men hon är icke gammal, och skall kanske efter er död gifta om sig», invände advokaten, »vill ni inte i så fall ha någon ändring i testamentet, det plär vara vanligt.» — »Jaså! Nå så skrif då, att hon i händelse så sker, får 2000 årligen.» — »Hw, ni ger ju dubbelt den summa hon skulle få, om hon förblefve ogift. I allmänhet brukas det tvärtom.» — »Kan så vara», svarade den äkta mannen, »men jag skall säga

er, att den som tar henne, väl kan behöfva några styfver öfver att trösta sig med.»

Tiderna förändra sig.

Madam *Nyström* ville tillrättavisa sin dotter, som var något lätt på foten af sig, och sade bland annat: »Jag mins, när du var barn; fick du då se en karl, sprang du genast för hin i våld.» — »Kära mamma», inföll flickan, »det var då, det, men se'n jag blifvit äldre, så stannar jag.»

Tiggaren får sätta till.

En tiggare anlidade de förbigående om en allmosa. En äldre man, som gaf sig i samtal med honom, frågade slutligen: »Nå kan du lifnära dig med hvad du här tigger dig till?» — »Ack, nej, kära herre», svarade tiggaren, »blir det inte bättre snart, så får jag allt sätta till.»

Tillförlitlig tjänsteman.

En expeditionsfogde, som skulle afge den vanliga femårsberättelsen, upptog de inom socknen befintliga tjärstubbbar till ett antal af 1,797,899 stycken. En vän, som helsade på honom just som han nedskref dessa siffror, frågade huru han kunde ha så noga reda på alla sådana stubbar. »Inte må du tro, att jag har sett mer än en tjugu stycken, men lät höga vederbörande först leta rätt på alla dessa uppgifna, sedan få de antasta mig för origingiga uppgifter», blef svaret.

Tio riksdaler för tolf öre.

En enfaldig dräng från landet skickades af sin husbonde till posten för att afhemta ett rekommenderadt bref, som skulle innehålla 20 rdr. Ankommen till ort och ställe sade han till postexpeditören: »Jag skulle helsa så mycket ifrån patron *Trindlund* och be att få ett bref med 20 rdr uti.» — Posttjänstemannen: »Se här är det!... kostar 24 öre». — »Inte mera?» sade drängen, förundrad.

»Här är 12 öre till om jag får lof att få ett för mig sjelf också, med 10 rdr i.»

Tio tum är ingenting.

Efter den senaste förändringen af benämningar på mått, mål och vikt, sammanträffade på Hötorget tvenne madamer, som man tydligen kunde se icke föraktade den så kallade »svenska nektarn», hvarvid den ena yttrade: »Det är ju rysligt, madam Andersson, hvad allting försämraras nu för tiden! Förr kunde jag vara beläten med ett kvarter, men nu tycker jag tio tum är ingenting.»

Tjenstfärdighet.

En repslapare bad en färgare att till torkning få upphänga tvättkläder å dennes vind. »Gerna skulle jag bevilja din önskan», svarade färgaren, »om jag inte tänkte sjelf hänga der.» »Skall ni hänga der sjelf?» invände repslagaren, »då kanske jag kan få sälja ett stycke rep åt er?»

Tjenst och återtjenst.

»Huru», sade någon, »hertigen af *** nedlåter sig till den grad, att han sjelf hjälper sina aktriser att kläda på sig?» — »Ja, det är en känd sak», svarades, »men derföre hjelpas de också åt att kläda af honom.»

Tolf elfvor.

Då operan Oberon en gång uppfördes, yttrade en person, (herr G.) om de uti densamma dansande elfvorna: »Om jag begriper, hvarföre de kallas för *elfvor*, när de äro *tolf*, som dansa!»

Tolf på dussin.

På en källare inkom en herre och begärde ett dussin ostron. Då han var serverad ropade han häftigt: »Det här är nu andra gången jag får bara elfva ostron!» — »Jaså, herrn har märkt», yttrade kyparen småleende, hvarpå han

ropade inåt köket: »Ett dussin ostron, med tolf på dusinet!»

Tolf öre för att tiga.

Ett stadsbud gick och hvisslade bakom en herre: Denne tyckte ej om oljudet, utan vände sig om och sade: »Håll mun på dig!» Stadsbudet svarade helt torrt: »Ja ha, men då skall jag ha tolf öre för'et.»

Tre barn, som nyss.

»Huru många barn har ni?» frågade en furste en fattig bönfallande enka. »Tre», svarade hon. Efter en liten stunds fortsatt samtal frågade han åter: »Huru många barn har ni då?» — »Nädigaste herre», svarade enkan, inte har jag fått något sedan ni sist frågade mig.»

Treflig anställning.

En person blef uppkallad inför en af hufvudstadens rätter, för att svara i en sak.

Ordföranden: »Hvar är ni engagerad?»

Den tillfrågade: »I bankodiskonten.»

Ordföranden (artigare): »Ja så, är min herre i bankodiskonten. — Hvad slags tjänst innehar min herre der?»

Den tillfrågade: »En dubbel tjen-tebefattning: både såsom läntagare och borgensman.»

Treflig julafton.

»Hör, Johanna, nu ska' du skynda dig och göra upp eld i kakelugnen och se'n ska' du kasta in paketerna, som ligga här i korgen», sade en fru julafton till sin piga. Elden gjordes upp i kakelugnen och då frun en halftimme derefter kom in i rummet, gick pigan emot henne, sägande: »Frun lilla! Här är ett paket, som det är hål på, det är ett klädningstyg, ser jag — skall jag kasta in det med i kakelugnen? Det är ju synd det.» — Pigan hade, som

läsaren inser, bränt upp alla julklappspaketen utom detta enda. Fruns bestörtning kan inses, men ej beskrivas.

Trefligt.

Vid en ransakning med en anklagad i staden G — tillfrågades mannen: »Är ni gift?» — »Ja», svarade han. »Har ni barn?» — »Min hustru har.» — »Godt!»

Trefligt fiskvatten.

»Den här sjön ser mig ut som om fisk skulle trifvas der», sade en vandrare till en pojke, som stod vid en liten sjö och metade. »Det måtte visst vara så», svarade gossen, »ty här har jag nu stått i flere timmar med mitt spö, utan att en enda fisk velat följa med upp.»

Trefligt göra.

Någon begärde af en vän att få låna en postilla. »Jag lånar ogera ut den», svarade vännen, »men vill du komma till mig, så skall du få läsa i den hela dagen.» Någon tid derefter skickade postillans egare till den andre och begärde att få låna en pust. »Jag lånar ogera ut den», svarade han budet, »men bed din herre komma till mig, så skall han få pusta hela dagen.»

Trefligt hem.

»Är herrn hemma?» frågade en fränmande, då pigan öppnade dörren.

— Ja, nog är herrn hemma, men han är sysselsatt.

— Och hvad gör han då? frågade den fränmande.

— Han slår frun, svarade pigan.

Trefligt äktenskap.

Ett något till åren kommet fruntimmer, som egentligen för den stora hemgiftens skull fått knyta Hymens band, skyndade en afton då hennes »lilla gubbe» kom hem, glad emot honom och trakterade med en passionerad kyss.

Mannen blef emellertid ond, (smekmånaden var förbi) och lät henne halft förstå att han var lika nöjd om hennes karesser och att hennes uppförande var mindre passande. — »Nå då», svarade hon, »tag för all del inte den saken så häftigt. . . . Jag viste inte att det var du.»

Treflig önskan.

En person hade gått om bord på ett fartyg för att begifva sig till Australien. »Farväl», sade en af hans vänner och tryckte vänskapsfullt hans hand, »måtte du bekomma den kannibal väl, som skall äta upp dig!»

Tre obegripliga ting.

En qvinna som tillhörde qvåkarnes religionsbekännelse, predikade en gång för en uppmärksamt lyssnande åhörarskara, hvarvid hon bland annat uppbyggligt äfven yttrade: »Trenne ting begriper jag ej: hvarföre okynniga ungar slå ned frukt af träden, då den, om den finge vara i fredskulle falla ned af sig sjelf; — hvarföre människorna arbeta så sträfsamt, då det är så lätt att vara sysslolös; — och hvarföre karlarne springa så efter qvinfolk, då likvisst, om de ej så gjorde, qvinfolken skulle löpa efter dem.»

Trohet.

En köpman, som reste en längre väg, och hvars kusk, efter resans slut förklarade sin stora belåtenhet att han fått vara ute och se så mycket, frågade den sistnämnde: »Du skulle kanske vilja göra än flera resor med mig?» — »Ja vasserra,» svarade kusen. — »Du skulle kanske vilja följa mig, om det också bure utaf till helvetet?» frågade herrn skämtande. — »Ja vasserra!» svarade kusken utan betänkande, »jag sitter qvar på kuskbocken jag, när herrn stiger ur vagnen och går in i sitt nya logis.»

Tryckfrihet.

En arbetskarl, som bar en säck åt en handlande i

Stockholm, tyckte att den betalning, han erhöll för sitt besvär, var allt för ringa, och yttrade, för att tillkännagifva sitt missnöje deröfver, bland annat: »om det vore tryckfrihet, så skulle jag sätta herrn i blåna, men nu är det så dyrt att annonsera; di här penningarna hinna inte te de en gång.»

Trädgårdsmästaren.

Under de första vackra vårdagarne behagade en förnäm herre träda ut i sin trädgård, för att glädja världen med hans åsyn. Han kastade ögonen omkring sig, för att söka sin trädgårdsmästare, som i all maklighet gått till hvila under ett träd. Herremannen väckte honom med tordönsstämma, i dessa hårda uttryck: »Skurk! är det på detta sätt du arbetar? Du förtjenar icke bara brödet, du är icke värd att solen skiner på dig.» — »Det är det jag vet, nådig herre!» svarade trädgårdsmästaren: »och just därför har jag lagt mig i skuggan.»

Träffadt!

En medicinc kandidat, känd för sina svaga nerver med thy åtföljande darrning om morgnarne, hvilket förmädde honom att före ronden på sjukhuset taga en å två små »styrkare», hade en gång att i professors närvaro undersöka en gardist, som var behäftad med delirium. Efter några minuters förlopp frågade professorn: »Nå, luktar han bränvin?» — »Ja», svarade gardisten.

Trög betalare.

Löjtnant S, känd som trög betalare, fick en morgon då han ännu låg, besök af sin skraddare, som, för att fordra en skuld, hade infunnit sig. »Det är ruskigt väder i dag, herr löjtnant, det blåser och snöar förfärligt», började skraddaren att inleda samtalet. »Nå hvem fan har bedt herrn gå ut då?» röt S. — En stund derefter vågade sig skraddaren fram med: »Tror löjtnanten att jag får några

pengar i dag?» — »Jag är ingen spåman!» svarade S. och vände sig åt väggen.

Tröst.

Ett fruntimmer, som nyligen blifvit enka, sörjde jemerligen sin man, och det så, att hennes grannkvinnor hade mycket göra att trösta henne. När hon länge hade hört deras tröstande tal, utbrast hon slutligen: »Qvinnors tröst gör allsintet, manfolks tröst måste det vara.»

Tröstegrunder.

Major N. i Norrland var käckare krigsbuss än uppmärksam och klok husbonde, hvaraf ett hans yttrande kan förklaras, då hans dräng, som varit bortskickad att mälta en tuana korn, kom hem med endast en halftunna: »Det var rätt väl att jag icke skickade en halftunna, ty då hade jag ej fått något alls tillbaka.»

Tröstligt svar.

Lagman Sandelin i Vermland skulle i embetsärenden göra en resa uppåt Finnskogarne för att anställa en qvarnundersökning. Dervid passerades en af Finnarnes gräsliga getstigar, der hästen mera styres medelst skjutsbondens hand i svansen än af ryttarens betsel. Helt förfärad utbrast då den åldrige embetsmannen: »Men här för ni ju en menniska till vägar på hvilka man kan bryta halsen af sig.» — »Ja visst — svarade qvarnegaren — »men derför är du också betald.»

Trötthet af sympati.

Professor ** vid Carlberg kom en middag in till sin matvärdinna, der han satte sig flämtande och pustande. »Hvad fattas nu professorn?» frågade frun, »professorn har väl varit åt stan och gått sig trött? Inte är det så noga med att precis passa på mattimmen!» — »Å nej», gaf professorn

till svar; »men jag såg min granne flytta, och så snart jag märker sådant bråk, blir jag alldeles utpajad.»

Tvenne gånger begrafven hustru.

En enkling följde sin afidna hustru till grafven. Det var vintertiden och mycket halt på gatan. Vid afvikningen i ett hörn halkade bärarena omkull, så att kistan med en våldsam stöt sattes i gatan, hvarvid hustrun, som endast var skendöd, väcktes till lif och sedermera lefde i tio år. Då hon nu slutligen dog för andra gången och likprocessionen (det var äfven denna gång vinter och mycket halt ute) skulle passera samma väg som för tio år sedan, varnade enklingen bärarena: »Kära go' vänner gå försigtigt då I viken om hörnet!»

Tvenne gånger brandskadad.

En äldre man kom en gång i en köpmansbod och klagade öfver att han var brandskadad, samt begärde en allmosa. Köpmannen gaf honom något, men hvilket icke syntes honom nog. Han stannade derföre qvar, och då köpmannen frågade om orsaken härtill, samt sade att han ju redan fått pengar en gång, svarade mannen: »Ja, men det har brunnit två gånger för mig.»

Tvenne mistningar.

En officer, som uti en batalj haft olyckan att förlora sin näsa, tillfrågades många år derefter af den höge militärsperson, som vid sagde tillfälle på ett mindre lysande sätt fört öfverbefälet: »Hvar fan har ni gjort af er näsa?» — »Jag förlorade den just i samma affär, uti hvilken ni tappade hufvudet», svarade den i dubbelt afseende sårade officeren.

Tvenne stjernkikare.

Tveune lärda personer stodo en vacker, stjernklar qväll och betraktade himmelen. »Kan du säga mig, hvar karlavagnen är?» frågade den ene. »Nej, verkligen jag det vet»,

svarade den andre, »ty att säga sanningen, är jag mycket litet hemma i mytologien.»

Tvetydig ära.

På en ångbåt ifrån Stockholm yttrade en resande till en annan af passagerarne: »Det var roligt att få göra min herres bekantskap; jag har haft den äran att hänga bredvid min herre.» — »Hm! Det var mig obekant; när och hvar då?» frågade den tilltalade. — »Kors, på expositionen i konstföreningen, vet jag.»

Tvetydigt namn.

Infallsmakaren Lampa kom en gång till en gästgifvaregård, der han fann en splitter ny gästgifvare, hvilken han frågade: »Hvad heter herrn?» — Svar: »Horneman.» — »Är herrn gift?» — »Ja.» — »Nå, men hette herrn också Horneman innan herrn blef gift!»

Två hufvud och två magar.

Bland gästerna vid ett middagsbord befunno sig läkaren professor M. samt bröderna S., af hvilka den ene är landshöfding och den andra disponent för R. bruk och riksdagsman. När, under middagens lopp, champagnen började göra sin verkan, och särskildt M., hvilken är känd som en »glad lax» och alltid har hvad man kallar »fritt språk», blifvit »så lifvad, så lifvad», yttrade han högt, så att det hördes af alla: »Mine herrar! Här ha vi vid bordet två bröder S.; vet ni hvad det är för skilnad mellan dem? — Jo, den ene har god mage och dåligt hufvud, och den andre har dålig mage och godt hufvud». — Man skrattade, men den ene S., riksdagsmannen och bruksdisponenten, fann sig generad deraf, och för att slå bort alltsammans, vände han sig till M. med de orden: »Jag skall säga dig, min kära bror, att jag har ganska god mage.» — »Ja, hvem f— har nånsin sagt annat?» genmålde den snarfyndige och dräpande M. till de öfrigas ytterligare munterhet.

Två numrerade grisar.

Vid expositionen af kreatur under landtbruksmötet i Stockholm 1868, då, bland andra märkvärdigheter, äfven förevisades de mest oformligt feta »fyrfotingar», sade ett förbluffadt fruntimmer till en sällskapande väninna: »Se efter hvad det är för nummer på den der grisen!» men då hon i det samma blef varse en bredvid stående polis-konstapel, neg hon mycket artigt och sade: »Jag menade den, som står innanför skranket.»

Två slags gourmander.

Baron Adam Cederhjelm har, såsom flere af våra läsare torde känna, utgifvit en afhandling om hästkött, hvilken af Patriotiska sällskapet bemärktes med bifall. Äfven i sällskap och vid flera tillfällen ifrade Adam Cederhjelm emot fördomen att icke äta hästkött och rekommenderade detta födoämne. Hans samtida, Baron Jos. Cederhjelm var känd såsom skarp satiriker. Då någon i ett sällskap talade om baron Cederhjelm, frågade en annan: »menar M. H. honom som äter hästar, eller honom som äter människor?»

Två sorgliga händelser på en dag.

Literatören och »skalden» P—n omtalade i ett sällskap, att han vore född samma dag som »en annan» af våra störste skalder dog. — »Ja» — inföll dervid en åhörare — »det var på en dag två sorgliga händelser för svenska literaturen.»

Tydlig förklaring.

Framlidne borgmästare G* i Wadstena, en lärд och mycket originel man, hade en gång blifvit af Hofrätten af-fordrad förklaring i ett mål. Innan G* afsände denna, uppläste han den för en af rådmännen och frågade honom hvad han tyckte om förklaringen. »Den är visserligen

mycket bra» — svarade rådmannen — »men jag tycker att den alldeles icke rör sjelfva saken.» — »Ja, ser bror, det är just knuten» — genmälte G*: — »Det här är första delen af Rosensteins tal om upplysningen, och är Kungl. Hofrätten icke nöjd dermed, så skall den få i sig andra hälften också.»

Tyngdlagarne uppenbara sig i fickorna.

— »God dag, Bergström, jag tror du är full!» — »Hvad för slag! Hur kommer du på en sådan idé?» — »Du kan ju icke gå utan att ragla!» — »Inte annat än det! Det kommer sig deraf, att jag har portnyckeln i högra fickan, men inga pengar i den venstra och det stör jemnvigten.»

Törnena kännas.

En man gifte sig med ett mycket trätgirigt fruntimmer, sedan han blifvit blind. En af hans vänner kallade likväl hans hustru en *ros*. »Jag kan icke bedöma färgerna», sade mannen, »men ni har ganska rätt, ty törnen känner jag dagligen.»

Under bordet!

I en af våra äldre källarlokalerna såg man dagligen en gammal kund, herr P., som ibland tog sig några glas för mycket.

En afton kom en af hr P:s vänner in på källaren och frågade om herr P. vredde er.

— Ja, i inre rummet och tredje bordet till venster, svarade kyparen.

Efter en stund återkom herr P:s vän och ropade förargad till kyparen:

— Tredje bordet, sa' du, der fans ju ingen meniska!

Kyparen såg lugnt på gästen och svarade:

— Säg herrn efter under bordet också?

Underhållande lektyr.

Landshöfding C. seglade en gång mellan Böda- och Klintehamn på postjakten. Resan blef långvarigare än förmodadt var, och, som han icke hade någon lätt åtkomlig lektyr, bad han en medresande, något enfaldig student, att få låna en bok till tidsfördrif. Studenten öppnade sin koffert, tog den första bok han fick tag uti, och lemnade den till C. — Det var — Sjöbrings Hebreiska Språklära!

Undskyllan för att slippa hålla tal.

Vid en middag på värdshuset Blå Porten sutto gästerna vid tvenne bord, som sammanhängde till ett enda genom ett mellan dem stående mindre bord, som uppbar brännvins- och smörgåsbords-anrättningen. Då skälarnes tid inträffade, uppsteg en af gästerna vid öfre ändan af bordet och proponerade en skäl för den »nedre ändan».

En af de der sittande gästerna tog då till ordet och sade:

— Mine herrar! Som det vid större middagar är brukligt, att nedre ändan icke låter höra af sig, så tiger jag!

Undvikande svar.

En ung handlande från staden K—, hvars invånare, som bekant är, erhållit öknamnet svin, var en dag på besök i en närgränsande stad, och hade tagit in hos en der boende gammal faster. Mannen, som gjorde anspråk på att se utmärkt bra ut och vara en fullkomlig elegant, inträdde på aftonen till sin faster och förklarade sig högeligen förbittrad deröfver, att några bekanta — hvilkas sällskap han nyss lemnat, kallat honom för ett svin, blott för det han hade den olyckan att vara från K—. I sin ifver stälde han sig framför fastern, antog en, som han trodde, fördelaktig kroppsställning och yttrade:

»Jag vill fråga faster, om faster tycker att jag ser ut som ett svin?»

»Gud tröste mej, jag ser så fasligt illa!» svarade gumman.

Uppbygglig kyrkogång.

En fru, som hemma i sitt hus beständigt måste både dag och natt utstå mycken förtret af sin man, gick hvarje söndag i kyrkan och berömdes därför af sin själasörjare.

»Ja», inföll frun, »kära herr pastor, om jag inte finge sofva i kyrkan, så hade jag alls ingen ro här i världen.»

Upphöjd karakter.

Många af våra läsare torde ännu erinra sig det celebra åtalet inför riksrätt 1815 emot general-amiral Cederström, hvilken, såsom bekant är, först dömdes skyldig, men vid protokoll-justeringen, genom tvenne domstolens ledamöters justering af sina vota, frikändes. Den ene dog af grämlse få månader efter justeringen, den andre — Askengren — adlades efter justeringen till Edelerona, sedan hans förra ofrälseamn ej längre ansågs nog hederligt, och lefde i torftighet ända till Januari 1841. Begge domarena erhöilo i det allmänna titel af »Justeringsråd». Dagen efter Edeleronas död kom ett fruntimmer att, i trakten der han bott, uppehålla sig en kort stund för någon handel eller dylikt, och bemärkte lakanen för fönstren i likhuset.

— Hvem är död här i huset? tillfrågade hon en gumma.

— Åh, det är gamla Justeringsrådet Edelerona, berättade gumman.

— Justeringsrådet? inföll fruntimret; ni menar väl krigsrådet?

— Nej se, svarade gumman, han var väl krigsråd,

men var nog svag att begära förbättring på karaktären och blef då upphöjd till justeringsråd.

Uppllysning.

Assessorn doktorn Carlander, känd såsom en aff Sverige skickligaste läkare, vistades en längre tid i Göteborg, innan han flyttade till Stockholm. Då han en gång i församlingen nämnde stad passerade en fruktmånglerska, framräckt denna ett äpple, frågande:

»Ska' det vara äpplen, herr doktor?»

C. tog äpplet, betraktade det, luktade derpå och sade helt kort:

»Ja visst är det ett äpple, madam!»

Uppllysning utan uppllysning.

En uppför en trappa gående person törnade emot en nedgående,

»Förlåt, här är så hiskligt mörkt!» sade den förre.

»Tackar så mycket för upplysningen!» svarade den andre.

Uppriktig bekännelse.

En kapten framkallade en gång ur ledet en af soldaterna och röt till honom:

»Jo, du ser vacker ut i ansigtet, hvad är det du fått der?»

»En skråma, herr kapten.»

»Ja, det måtte jag väl se», inföll kaptanen, »men hvar har du fått den?»

»I ansigtet», svarade den oefferrättlige soldaten.

Uppriktig bekännelse.

Länsman ** fick sig en dag föreställningar af fogden, att han handlat dumt «Nej, farbror lille», svarade han, »inte är jag dum, men kan hända är jag litet enfaldig.»

Uppriktig ånger.

Magister Q— konditionerade i sin ungdom i ett greffligt hus, som satte mycket värde på sina gamla anor. I synnerhet var detta fallet med nådig grefvinnan, som var på det högsta angelägen att inplanta dessa nobla tänkesätt hos sin herr son, den sjuårige unge grefven; men denne hade icke ännu hunnit till den höga synpunkt af tingens ordning, som hans hulda och förnåma fru moder, hvarföre han icke ansåg det under sin värdighet, att på sina fristunder fördrifva tiden i lek och ras med inspektorens, rättarens och flera andra »vanbördiga» barn. Det grämde den stolta grefvinnan, att hennes son i så hög grad vanslägtades, och hon beslöt att i tid rädda honom från den hiskliga afgrund af läghet, i hvilken han var färdig att störta sig. Magistern anmodades derföre att i lämpliga ordalag hos den äreförgätne discipeln inplanta de ädla pligter, en gosse af börd är skyldig sig sjelf och sin lysande familj. Detta lofvade magistern att göra så kraftigt han nånsin förmådde. Då Axel på eftermiddagen slutat sina lektioner, frågade derföre magistern om gossen ville sälja sitt grefskap. Axel begrep ej i början så noga hvad magistern menade med sin fråga, men då han fick höra, att han för sitt grefskap skulle få sex styfver, ingick han genast på förslaget, och i sin glädje öfver den i hans tanke förmånliga handeln, skyndade han ner till sin mor för att lemna henne del af sin lycka.

»Vet mamma», utropade den förtjuste gossen, »att magistern köpt mitt grefskap och gett mig sex styfver för det. Så mycket penningar har jag aldrig haft förr!»

Dessa förfärliga ord träffade grefvinnans fina hörselorganer med åskans häftighet, och med det ädla blodet kokande i sina ådror och med ansigtet blossande af en nobel vrede, rusade hon upp på magisterns kammare. Det ena krossande ordet efter det andra slungade hon mot den stackars magistern, som stod der helt lugn och

afhörde hennes straffpredikan. Slutligen tröt greefvinnans ordförråd af den kraftfulla sorten, och något mildare frågade hon:

»Nå, men ångrar magistern sig inte?»

»Jo», svarade denne helt saktmodigt, »jag tror jag tar tillbaka fyra styfver.»

Uppriktighet.

En rättfram adelsman från Dalarne blef förälskad i fröken R—, hvars mor var känd för sin adelsshögfärd. Till denna senare vände friaren sig och anhöll om dotterns Emilis hand.

»Nå väl, min herre, hvilka anor har ni på fädernet?» frågade friherrinnan.

»Det vet ingen annan med säkerhet än morr min», svarade landtjunkaren i hastigheten.

Uppriktighetens lön.

En i staden F— okänd herre inkom en daag i ett rum, hvarest en sig så kallande bättre dam var sysselsatt med något handarbete. Då han ganska artigt frågade:

»Vet jungfrun om herr ** bor här i husett?» fick han till svar:

»Jag är alldeles ingen jungfru!»

»Det var verkligen beklagligt», genmälte den surprenerade herrn, i det han aflägsnade sig, »men jag får tillika säga, att ni var det upprigtigaste fruntimmer, jag hittills i hela min lifstid träffat.»

Uppriktigheten skadar.

Till kapten E— kom en reslig rekryt och begärde få bli inskrifven vid regementet. »Super eller spelar du, min gosse?» frågade kaptenen, under det han mönstrade honom med ögonen. — »Nej, herr kapten, ingentdera delen», svarade rekryten, utan att blinka. — »Ja, men du är väl en bra karl», återtog E—, »som ändå kan tåla vid

en kronsup?» — »Ja, vasserra, om det också vore ett helt ämbar», genmälte rekryten, belåten, och blef — icke antagen.

Upsala-fän och Stockholms-fän.

Bryggaren B. och målaren L. hade med bantåget ankommit ifrån Upsala, der det samma dag varit stor oxmarknad. De gingo in på ett schweizeri, för att intaga förfriskning, och funno der flere herrar löjtnanter, hvilka, på deras vanliga, ohyfsade sätt vräkte sig i sofforna, med fötterna dels på stolarna, dels på borden. »Hm, det var besynnerligt», sade den ene af de inkommande, »i Upsala stodo alla fäna och här *ligga de!*» — »Ja, ser du», svarade den andre, »det kommer sig deraf, att vi icke ha någon högskola i Stockholm.»

Ur askan i elden.

På en konsert sjöngo tvenne unga fruntimmer, den ena i hvit, den andra i blå klädning, en duett, hvarvid en främling, som ej fann sig rätt belåten med sången, vände sig till sin granne och sade: »Tycker inte herrn, att den der hvita damen sjunger falskt, mer än lofligt?» — »Förlåt», — svarade denne — »jag är icke fullt opartisk, ty det är min syster.» — Främlingen hostade helt förläget, och, sökande förbättra saken, återtog han: »Jag ber tusen gånger om förlåtelse, men jag menade verkligen den blåa.» — »Ja, då har ni rätt» — genmälte den tillfrågade grannen — »det har jag sagt henne många herrans gånger, ty hon är — min hustru.»

Ur positivet.

En liten gosse stannade framför ett positiv och hörde uppmärksamt på melodien som spelades. Slutligen frågade han positivspelaren: »Hvad är det der stycket utur?» — »Dumhufvud», svarade virtuoson, »hvad skulle det vara utur, om icke ur positivet?»

Urskuldande.

»Hör du, din lymmel, du lär ha sagt att jag super så att jag inte kan stå på benen», yttrade en mästare till en sin lärpojke. — »Det var rysligt så di ljuger!» svarade pojken gråtande, »jag har tvärtom sagt att mästarn kan stå på benen om han är aldrig så full.»

Ursäkt.

Den bekante skämtaren hr X. måste göra cession, i hvilken hans vän F. var utredningsman. Halft förargad halft på skämt, utbrast den senare: »Det är skam att vara utredningsman i en sådan cession! Hela summat går på några fattiga tusen riksdaler!» Med ett mildt tonfall i rösten svarade då den af bekymmer för ögonblicket något modfälde X.: »Min bäste bror, det är inte mitt fel att jag ej fått låna mera.»

Ursäktligt.

Tvenne personer hade under en hel sommar dagligen sammanträffat i Gjörckes badinrättning i Stockholm. En dag, då begge summo och plaskade sig i den stora sumpen, sade den ene af dem: »Hör på, vi begge ha nu hållit ut tillsammans här hela den regniga sommaren och träffats här hvarenda dag... Skulle vi inte kunna ligga bort titlarna och till en början här ta en kallsup, så få vi se'n inne på restaurationen...» — »Gerna för mig men ursäkt att jag *nu* inte dricker i botten!» svarade den andre.

Utmärkt talang på maskerad.

Ett fruntimmer i Stockholm var på en maskeradba klädd såsom turkinna i en så dyrbar kostym, att hon ådrog sig allmän uppmärksamhet, hvilken snart lika mycket fäste sig vid hennes enfaldiga svar, som vid kostymen. Så t. ex., då hon tillfrågades: »Huru kommer de

ill, att det är så oroligt i ert land?» svarade hon: »Ser ni inte att jag är utklädd?»

Utseendet bedrager.

Aff. landsfiskalen * * i Upsala hade rykte om sig att vara en svår bondplågare. En gång, då han stod och betraktade sitt stora hus i Fjerdingsgen, som han nyss låtit rödfärga, gick professor Åkerman förbi. »Nå, hvad tycks om mitt hus?» frågade honom * *. »Jo», svarade Åkerman, »det ser just ut som vore det öfverstruket med bondblod.»

Utskriken förmögenhet.

En dentist hade samlat en stor förmögenhet. »Den stora rikedom hade kommit hela Stockholm att skrika», påstodo bel-espriterna.

Vacker representant.

En viss prins skrattade åt en af sina hofmän, hvilken han hade använt i åtskilliga beskickningar, och sade åt honom att han liknade en uggla. »Jag vet icke», svarade hofmannen, »hvad jag liknar; men det vet jag, att jag ofta nog haft äran att föreställa ers höghets person.»

Vacker spekulation.

En herr X. hade en häst, som vid ett tillfälle skenade, då hans hustru tillsatte lifvet. En god vän till hästens egare erbjöd sig att köpa kreaturet. »Nej», svarade egaren, »jag vill inte sälja den baddaren, ty jag har gift om mig, och min hustru skall få honom till ridning.»

Vacker sång.

Någon sade om en lyrisk artist: »X:s sång låter som när en stekpanna fräser.» — »Då sjunger han åtminstone icke smaklöst», — anmärkte en annan.

Vackert dopnamn.

Vid ett barndop voro far och mor icke ense om hvad namn den nyfödde skulle hafva. Modern ville prompt att han skulle heta Jonas. Då bonden slutligen, uppbragt, frågade efter hvem pojken skulle så heta, emedan ingen i släkten bar detta namn, svarade modern: »Han skall heta Jon efter min far och as efter dig» — och dervid blef det.

Vackra engelsmän bli hemma.

På en bal i Stockholm dansade en engelsman med ett mycket vackert ungt fruntimmer, hvarvid han yttrade att han i Amerika sett många vackra fruntimmer, men få vackra karlar. »Är det god tillgång på vackra karlar i England?» frågade den unga damen. — »Ja visst, antalet är ofantligt stort», sade engelsmannen. — »Kors, att man aldrig ser någon af dem här!» sade hans dam med en mycket oskyldig min.

Vaktmästaren i presidentsstolen.

En gammal vaktmästare i det Kungl. Statskontoret, som en vinterafton hade gjort upp eld i kakelugnen uti stora sessionsrummet, tog derefter sin plats i presidentens bekväma länstol, under det han skulle efterse elden. Medan han så der satt och stirrade på brasan, slumrade han helt roligt in. Brasan brann emellertid ut och det var alldeles mörkt i den vida salen. Nu kom presidenten händelsevis upp i verket för att hemta något, och stöfvade fram till bordet, för att sätta sig i sin stoloch ringa på klockan. Förskräckt att träffa platsen upptagen, skrek han till, och den yrvakne vaktmästaren rusade upp med yttrande: »Jag ber nådig presidenten om förlåtelse, att jag sitter och sofver i herr presidentens ställe.»

Vanor gör det.

En betjent skulle stubba öronen på sin herres hund, men skar endast bort snibbarne. Då herrn frågade honom hvarföre han inte stubbade hela öronen, svarade han: »Ack, herr patron, det skulle göra för ondt: om jag i stället klipper af litet hvar dag, så blir han slutligen van dervid.»

Vanlig militär-mandat.

»Nå, när herrn nu har blifvit utnämnd till löjtnant, så skall herrn väl också ta sig en fru?» sade en öfverste till en ung löjtnant vid regementet. — »Ja gerna, bara jag viste hvems», svarade den nybakade Martissonen.

Varning för herrar Boeufs à la mode.

På en småstadsbal lät en med mycket skägg försedd kavaljer presentera sig för en dam, hvilken han uppbjöd till en blifvande dans. Flickan, som ej hörde rätt hans begäran och dessutom icke kunde förlika sig med kavaljerens allt för stora skäggutstyrsel, yttrade till en sin granne af samma kön som hon:

»Hu! den der med skägget lät presentera sig för mig!»

Grannen svarade, att presentationen troligen skett till följd af det vedertagna bruket, då man önskar dansa med ett fruntimmer, som man förut ej känner. När dansen sedermera uppspeltes, vände sig åter den uppjudna damen till sin granne, yttrande:

»Usch ya mej! nu skall jag dansa med den der med skägget; jag är riktigt rädd, han ser ju ut som en röfvare.»

Skämtande svarade hennes vän:

»Det är väl ej så farligt; han kan väl icke röfva mer än ditt lilla hjerta.»

Hoppande till vid denna tanke, genmälde den staccars flickan helt naivt och oskyldigt:

»Åh, det måtte han väl skämmas för, när så många se derpå!»

Vasco de Gama ingen trollkarl.

En af våra högmögende grosshandlare talade en dag med stor emfas öfver handeln, som han naturligtvis kände i botten, ty han hade handlat sig rik — genom snille och flit? — Ja visst! — Med hvilken noggrannhet beskref han ej Feniciernas, Carthagos och Roms sjöfart, Palmyras och Constantinopels rörelse, Egyptiernas resor på Indien, m. m.! Hela sällskapet blickar vändes beundrande på honom, ty många stora grosshandlare hafva aldrig hört talas om Palmyra. Han förklarade tydligen, huru Portugiserna upptäckte Goda Hopps-udden, och den nya vägen till Indien, huru detta skapade Venedig, och huru den tappre Albuquerque stridde med barbarerna på röda hafvet. Huru berömde han ej den store Vasco de Gama, hvilken var den förste, som seglade förbi Cap till Ostindien! — »Men — tillade han med fingret på näsan — det förundrar mig likväl, att våra goda fäder icke långt förut föllo på denna idé. Möjligheten att segla den vägen kunde de ju tydligen se utaf kartan.»

Vattnet stiger.

Herr G. gick en dag på Skeppsbron och betraktade ångbåten Transit N:o 1, som låg der olastad. Äfven följande dag passerade G. förbi fartyget, som då intagit full last, och gjorde dervid till en bekant den anmärkningen: »Det var högst märkvärdigt hvad vattnet stigit betydligt sedan i går!»

Verksam uppmaning.

Vid en kröningsceremoni i Stockholm voro, efter vanligheten, biljetter utdelade och endast till afpassadt antal, för att förekomma trängsel. Emellertid hade flere försökt att inpraktisera sig utan biljetter, och trängseln blef stark.

De sittplatser, som voro bestämda för damer, hade till en stor del blifvit upptagne af kavaljerer, hvilka, utan all respekt för könet och i trots af allt galanteri, förblefvo sittande, oakadt alla uppmaningar. Till slut kom dåvarande ceremonimästaren von Hauswolff till stället och upphof sin röst: »Alla de herrar, som veta sig icke vara damer, behagade lemna plats!» Efter denna uppmaning försiggick omflyttningen på ögonblicket.

Vestgöten och »polisisten».

Under en marknad i Vadstena kom en vestgöte, något »välplägad», vankande gatan framåt. En af stadens »polisister» mötte honom, och i det han hotade honom med kurrar, stötte han honom för bröstet, så att han (vestgöten) ramlade omkull. Qvarliggande på gatan utbrast knallen: Ä' du ordningskär, du! du ä la så i helvete heller! Pötta omkull fulk, dä kan du, men stura dem, dä kan du inte!»

Vi få roligt tillsammans.

En rådman i en af småstäderna gick helt makligt i sin öfverklädda skinnpels af och an i sitt rum, då en sotarpojke rusade emot honom in genom dörren, hvarvid den silfverbeslagna stora sjöskumspipan slogs ur hans mun. Detta skulle naturligtvis mäktas förarga den myndige magistratspersonen, som var van vid att ingen af de lägre klasserna ens vågade öppna sin mun i hans närvaro, och som nu ansåg sin värdighet på det högsta kränkt. »Din sakram— korpunge!» röt han till. Men gossens gälla stämma öfverljudade honom och anropade hans beskydd mot en person, som just nu raglade in med nästan samma häftighet som sotarpojken. Rådmanen, som fann sig smickrad af att bli anlita om beskydd, glömde genast bort förargelsen med pipan, ryckte ned en karbas från väggen, och lät den temligen kringdansa på den sistkomnes tjocka skinnpels, hvarunder den förstkomne skyndade på dörren. Just under det magnaten som ifrigast an-

strängde sina krafter, upphof den objudne gästen sin röst, efter att förut stilla som ett lam hafva emottagit slängarne, och sade: »Håll lite, herr rådman, så får jag säga ett ord: skaffa mig en så'n der tingest med, så få vi roligt tillsammans.»

Vid ändan af bekymren.

»Nu står du vid ändan af dina bekymmer», sade en vän till den andre, sedan denne blifvit vigd vid sin brud. Den unga makan, som hörde detta, kastade en ilsken blick på den som så yttrade sig. Några dagar derefter, då den unge mannen redan fått erfara hvad det vill säga att vara bunden af Hymens bojor, träffade sin vän, utbrast han i förebrående ton:

»Jag tyckte du sade att jag var vid ändan af mina bekymmer.»

»Så var det, min vän, men jag sade icke hvilkendera ändan.»

Vidt bereste mannen.

En storskrytare, som gjort några obetydliga utländska resor, påstod sig känna nästan hvarenda fläck i Europa. En af hans bekanta frågade honom derföre, om han på sina resor någon gång varit på slottet Tumen i Italien.

»Ja, der har jag visst varit! Jag var der alldeles som barn i kuset!»

»Nå, minnes ni också den lilla floden Tiris, som rinner der förbi?» fortfor den frågande.

»Skulle jag inte minnas den?» svarade vår vidtbereste man; »jag har så många gånger badat i den lilla trefliga Tiris!»

»Det är besynnerligt», anmärkte den elake examinatorn, »att om man sammansätter slottets och flodens namn, den latinska meningen *tu mentiris* (du ljuger) derigenom uppkommer!»

Vår resenär fann för godt att efter detta nederla för någon tid hålla inne med berättelser om sina resor. g

Vill ej lära springa.

En låghalt person anmälde sig att bli ledamot af en skarpskytteförening och blef utskrattad. »Hvarföre skratta herrarne?» sade han, »jag vill lära mig exercera, fäkta och skjuta, men inte att springa som ni.»

Villigt erkännande.

En hetlefrad person råkade i ordvexling med en annan, hvilken med största kallblodighet åhörde och besvarade den förres utfall. Ju ifrigare den ene blef, desto lugnare visade sig den andre.

»Herre, jag betraktar er som en åsna!» skrek slutligen brushufvudet i vresmod.

»Erkännes», blef den andres lugna svar.

Visitkortet.

För några år sedan hände sig att bland de nyårskort, som till en familj blifvit afskickade, utmärkte sig ett icke allenast för sin elegans, utan äfven och synnerligast för det namn och den derunder befintliga titel, som deruppå voro skrifna. Först stod nemligen ganska ordentligt namnet, som var en ansedd och rik borgares, och under det samma titeln: Rytmästare.

»Besynnerligt!» anmärkte värden, »Rytmästare — Ryttmästare ska det väl vara.»

»Nej, hvarföre det?» inföll en närvarande spefågel; »det ligger tvärtom mycket naivt i denna titel; mannen har nemligen dermed velat uttrycka, att han för kommando icke allenast öfver dem, som få sitta opp på hästryggen, utan äfven öfver dem, som få sin sittopp för pannan, d. v. s. mästare såväl öfver ryttare som öfver dem som ryta; ty mannen är ju slagtare till professionen.»

Visitkort på dörren.

En slösande, ung herre, som oordentligt betalte sina skulder, ansattes af en jude, som hade en fordran hos honom, och i förtrytelse häröfver skref han en afton på judens dörr: »Bedragare och Skålm.» Juden, som kände igen sin gäldenärs stil, skyndade genast till honom och sade: »Ack, kära herre, jag ser att ni varit och sökt mig, och som jag icke var hemma, har ni skrivit ert namn på min dörr. Jag kommer således för att fråga, på hvad sätt jag kan vara er till tjänst.»

Vist råd.

Uti en jernvägskupé uppstod en träta mellan tvenne bedagade matronor om huruvida ett fönster skulle vara öppet eller stängdt. Den ena påstod att hon skulle bli qväfd om fönstret hölles stängdt, den andra förklarade att hon skulle dö på fläcken om fönstret öppnades. Konduktören, till hvilken begge vädjade och som till följd deraf befann sig i en svår dilemma erhöll nu af en passagerare det kloka rådet:

»Läs upp fönstret, så dör den ena karingen — läs derpå igen det, så dör den andra, och så få vi öfriga passagerare äntligen vara i fred.»

Vådan af att taga bort fan och helvetet.

Den bekante jur. professor L— föreläste en dag om odgång och yttrade dervid till sitt auditorium såsom inledning: »Ser herrarne, nog kan jag sitta och föreläsa det här för herrarne, men det betyder ingenting; för nu, se'n de tagit bort f—n och h—te, kan ingen människa tro på hvad en bonde svär.»

Vådligt att ha stålhjerta.

»Gud, hvad jag är förskräckt för åskan!» utropade en ung dam, då åskan dundrade som värst.

»Det är ej underligt, då ni har ett hjerta af stål», framhviskade en hennes tillbedjare.

Vår Herre tycker mest om fruntimmer.

I ett sällskap, der fruntimrens antal, såsom oftast är fallet, var öfvervägande, vände sig en gammal herre till en ung flicka, yttrande:

»Kan ni säga mig hvarföre Vår Herre skapat så många flera fruntimmer än karlar?»

»Han tycker väl mest om fruntimmer», svarade hon helt naivt.

Väderkänning.

En gammal rik landtbrukare förmälde sig i andra giftet med en näringsidkerska från Stockholm, hvilken tillika med sin syster idkat sin näring i ett hus, som kallades skatboet och hvaraf systrarne erhållit öknamnet »skatorna». De gjorde också temligen skäl för namnet, i anseende dertill, att munnen sällan var på dem tillsluten. Bönderna på godset fortforo att i tysthet kalla sin matmoder för skatan. Då hon en gång gjorde besök i Stockholm, tog hon genast in hos sin syster. Bonden, som skjutsade, fortsatte färden till det vanliga kvarteret. Strax efter det han aflemnat sin matmoder, inträffade ett starkt yrväder, och värdinnan i kvarteret mötte honom med det utropet:

»Kors, min kära Petter, hvilket Herrans yrväder det blef i hast!»

»Ja», inföll Petter, »Skata' viste fälle de, ho, derfor flaxa ho i bo!»

Väg till befordran.

En gymnasist i Linköping, känd för infall och upp-tåg, ådrog sig en gång en varning af ephorus, d. v. biskop Wallenberg. Denne hotade derjemte att vid första nya anledning till anmärkning låta relegera gymnasisten.

»Jag tackar ödmjukast!» inföll den senare. »Relegation är ju första steget till biskopsembetet!»

Läsaren torde erinra sig Wallenbergs egen celebra relegation 1800 och dess följder i befordringsväg.

Vägen mätt med cigarrer.

En passionerad rökare mötte en dag på Jakobs torg i Stockholm en person, som frågade om det vore långt till Slussen.

»Det är två cigarrers väg», — svarade den tillfrågade.

Vägsynen.

Länsman ** i S—ö var något begifven på glaset, och synnerligast tog han sig mer än vanligt till bästa, när han var ute på förrättningar. En dag hade han kommit att ligga plakat utmed kanten af landsvägen, då i detsamma en resande passerade förbi och, vid åsynen af den liggande, frågade skjutsbonden:

»Hvad är det der väl för en passagerare?»

»Åh herre», — svarade denne, — »det är fälle bara länsman vår, som är ute och synar vägen.»

Vägvisaren.

En prest, som var ute på resor, hade råkat ut för en munvig skjutsbonde.

»Hvar tar vägen af till Ringelsta?» — frågade presten.

Skjutsbonden svarade:

»Jo, det få vi snart se, när vi komma till presten!»

»Hvad vill det säga?»

»Jo, vi här i socknen gifva i vår enfald en vägvisare (vägpåle) detta namn.»

»Huru så?»

»Jo, för att han visar andra vägen, men aldrig går den själf.»

Välbefinnande.

»Hur mår kungl. sektern?» frågade någon en bekant, som han träffade i ett sällskap.

»Jo, som herr A. ser», svarade den tilltalade.

»Då beklagar jag kungl. sektern», återtog A., »ty jag ser ganska dåligt.»

Väl hållet löfte.

»Hur mycket är klockan, min bror?» frågade en något ankommen professor en af sina vänner på en soupé.

»Half ett.»

»Då måste jag gå hem.»

»Hvarföre det?»

»Jo, bror, jag har gjort ett heligt löfte att alltid vara hemma hvarje afton klockan tio.»

Välkommen näsknäpp.

Herr U—p promenerade på Djurgården. Han var egentligen en högst obetydlig person, men sökte förnämt umgänge, och inbillade sig vara en utsökt kavaljer. Tvenne muntergökar, som gingo efter honom och kände hans svaga sida, slogo vad med hvarandra. Den ene erbjöd sig nemligen att knäppa herr U—p på näsan, utan att denne skulle upptaga det illa. Han smög sig sakta bakom ryggen på konom och helt oförmodadt sträckte han ut armen förbi hans öra och applicerade en dugtig knäpp på hans stolta näsa. Hr U—p vände sig bestört om och såg den oförmodade angriparen i ansigtet. Denne tog genast af sig hatten och låtsade blifva flat. »Förlåt, min herre! jag har misstagit mig på det ohöfligaste sätt i världen! Jag tog er för att vara grefve E.» Herr U—p drog de förut harmfult framskjutna läpparne till ett artigt småleende och svarade: »Mjukaste tjenare! det skadar inte!»

Välment, men tvetydigt.

»Om den här hiskliga torkan räcker länge, få vi intet foder åt kreaturen, utan de dö af svält», sade en dag en landtbrukare till sin piga.

»Åh, Gud bevara patron!» suckade hon medlid-samt.

Välvillig varning.

En landtman sade en gång till sin hustru:

»Jag måste resa in till staden för att taga kännedom om huru det förhåller sig med den gängse boskapssjukan.»

»Gör det, min gubbe lille, men akta dig att du ej blir smittad», förmanade hustrun honom välvilligt.

Vännerna.

Tvenne personer, af hvilka den ene kändes igen för att vara en f. d. kryddkrämare D—, som på senare tid åtskilliga gånger suttit på vatten och bröd för falska transaktioner med reverser, den andre okänd, sammanträffade på en gata i Stockholm, då emellan dem föreföll ett samtal, hvilket händelsevis kom att höras af en tredje, som låg i ett fönster. D—, som för sin fina rock, kollier, och i öfrigt sprättiga utstyrsel tyckte sig ega någon öfverlägsenhet öfver sin gamle bekante, hvars yttre tillkännagaf mindre goda lefnadsomständigheter, började med en något förnäm ton:

»Se, god dag, bror! Hur står det till med dig? Du ser så pauvre ut.»

»Ja, kära bror, tiderna ha förändrats; du är fin, du, och alldeles som en petit-maitre.»

»Ja, kära du, du har lefvat bon, du, i dina dar.»

»Det har du rätt uti, men jag kan icke lefva så sparsamt, att jag kan få en ny rock. Du lefver på vatten och bröd, du, bror, och det kan inte jag — adjö, bror!»

Vänskapen bör ej genera.

En herre, som gjorde en resa utåt landet, besökte der en af sina vänner, hos hvilken han hoppades vara hjertligt välkommen. Han blef det också, men vännens fru fann sig mindre belåten med sin mans gäst. Hon emottog honom med sura miner, och visade ingen håg att vara ens höffig emot honom. Om natten, då den främmande hade lagt sig, hörde han sin vän disputerade med hustrun, som häftigt utfor emot honom. Till slut förgick mannens tålmod, och han sade:

»Om jag icke fruktade att min vän skulle höra det, hade jag sannerligen lust att ge dig lite husaga.»

Då knackade vännen i väggen och ropade till honom:

»Kära bror, genera dig icke för mig!»

Vänskapligt förtroende.

Fru L. och fru Märten W. i Göteborg sutto som goda vänner tillsammans vid kaffebordet och sqvallrade smått och godt.

»Jag skall säga dig, min goda vän», yttrade fru W. hemlighetsfullt, »man har gifvit dig ett öknamn»

»Ett öknamn — och hvilket?»

»Snusdrottningen!»

»Nå, då vill jag vara lika upprigtig tillbaka, du har inte heller blifvit utan.»

»Jag? Hvad i Guds namn säger du?»

»Jo, man kallar dig för — *Märtens Gås.*»

Värden är usel och värdinnan inte bättre.

En viss yrkesmästare, känd för sitt tillgjordt gudfruktiga lefverne, likasom hans hustru är känd af gesäller och lärningar på verkstaden för sin snålhet, fick se en af sina arbetare i en efter mästarens uppfattning allt för lifvad sinnesstämning. Hopknäppande sina händer vid denna syn, yttrade den gudfruktige mannen salvelsefullt:

»Hvilken usel verld!»

»Visserligen, visserligen», instämde den »påstrukne» villigt, »men värdinnan är icke ett grand bättre — hon heller!»

Värjemålseden.

En gardist var en gång i ett skuldfordringsmål af en skänkmamsell instämmd till kämnerrätten. Mamsellen fordrade att gardisten till henne för lemnad förtäring skulle blifva ålagd betala 8 rdr b:ko, men gardisten påstod sig ej vara något skyldig. På tillfrågan af ordföranden, om käranden med ed kunde styrka sin fordran, svarade mamsellen: »ja»; hvarefter ordföranden vände sig till gardisten med förfrågan huruvida äfven han ansåge sig kunna aflägga ed derpå att han ej vore käranden något skyldig. »Nådig lagman», svarade gardisten, »här är 4 rdr b:ko, som jag sammanskrapat att ge henne, men som jag ej kunnat få ihop alla 8 riksdalrarne, så skulle jag vilja svära för de andra 4.»

Yngre än de flesta.

En äldre herre befann sig i ett lag af glada studenter. En af de unge värdarne höll ett högstämmd tal, fullt af beröm, till hedersgästens ära. Den öfver öronen förtjuste hr H. ville icke vara sämre, utan började sitt svar med följande ord: »Mine herrar! äfven jag har varit ung, kanske yngre än de flesta!»

Ypperlig klocka.

En gammal häst- och klockbytare i Westergötland, hvilken aldrig sänkades å marknaderna i orten, hade en dag inlåtit sig i en klockhandel med en bonde och glömde ej att med fagra ord prisa alla de förträffliga egenskaperna hos den vara, han utbjöd. Bonden, å sin sida, tycktes ej vilja obetingadt sätta tro dertill, och kom sålunda bland annat att yttra det djerfva påståendet: »men klockan går ju icke!» Vår affärsman fann sig naturligtvis retad af ett

så fräckt genmåle; men, van att handla än med den ena, än med den andra af de båda varorna, kom han i hettan att tillägga klockan en egenskap, som för en häst kan vara af stort värde, och utbrast sålunda med häftighet: »Går hon inte? Hon går, förbanna mej, om hvar enda en i hela sta'n.»

Yrkesafund.

En viss tidningsredaktion skröt öfver att den bland sina medarbetare hade en person med den utmärktaste talang såsom skriftställare. »Vi känna knappt någon, som med så mycken grundlighet och osökt behag förmår behandla hvilket ämne som helst.» En annan kollega, som kände förtrytelse öfver detta sjelfberöm, framstälde å sin sida den frågan, hvarföre den så utmärkte medarbetarens artiklar aldrig meddelades publiken.

Åh, herre Gud, hvad jag fäktar!

En landtpatron i Södermanland, som alltid brukade beklaga sig öfver sitt myckna arbete, satt en gång i all maklighet på logtrappan och betraktade de tröskande. En bekant, som för några dagar var hans gäst, gick dervid förbi, och patronen, med sitt gamla tema ständigt i munnen, ropade:

»Åh, herre Gud, bror, hvad jag fäktar!»

»Ja, jag ser det», svarade vännen leende, »Gud vet huru bror står ut.»

Patronen kom då ihåg sig, och blef litet flat.

Åhut i Skåne.

En landtbrukare, som hade det naturfelet att stamma och alltid säga *t* i stället för *s*, inkom på en källare i Stockholm för att spisa middag. Vid samma bord der han slog sig ned sutto tvenne stockholmare med hvilka han gaf sig i samspråk. Då den ene af dem, som

ätit »ärter med fläsk», requirerade ett glas punsch, yttrade vår landtbo:

»Tå brukat inte hot ott.»

»Hvarifrån är herrn då?»

»Åhut.»

»Åhut i helvete!»

»Nej, Åhut i Tåne.» (Åhus i Skåne).

Åkning i kaviar.

Fru X., hvilken gerna ville begagna främmande ord, som hon förvände vid uttalat eller origtigt använde, berättade en dag uti ett sällskap att hästen, som var mycket yster, lagt i väg så hiskligt, så att hon åkt i kaviar utför hela Kungsbacken. (Hon merade carrière.)

Ångbåten var inte ön.

Dagen efter det ångbåten Lidingön sjunkit, träffade grosshandlaren X. en bekant, som tilltalade honom:

»Du vet väl att Lidingön sjunkit?»

»Kars för fan!» utropade hr X., »då gick mitt sommarnöje åt h—te också!»

Återstoden.

Dansmästaren K— och fransyske språkmästaren B— befunno sig tillsammans på en resa till Skokloster. De gnabbades vanligtvis, och äfven nu gaf dansmästarens yttrande om Skokloster anledning till en replik. Han yttrade nemligen:

»Om man tar bort det gamla slottet och utsigten vid Skokloster, hvad blir då kvar?»

Språkmästaren invände:

»Om man tar benen af en dansmästare, hvad blir då kvar?»

»Äh», svarade K—, »då blir en språkmästare kvar.»

Atervunnen syn.

Då på en herregård folket fick ost och bröd, och matmodern kom in i köket, utropade en af drängarne:

»Åh, Gud ske lof att jag fått min syn igen!»

»Huru då?» frågade hon.

»Jo», svarade drängen, »i morgons kunde jag ej se smöret på brödet, men nu ser jag dagen genom osten.»

Äkta kärlek.

Ett äkta par, som tillbragt några år i Amerika, återvände till Sverige. Innan fartyget landade i Göteborg, föll mannen öfver bord. Den förtviflade hustrun ropade af alla krafter: »Rädda honom! Rädda honom! Han har alla våra pengar på sig.»

Äktenskaplig ömhet.

En menageriegare förevisade bland andra djur en stor boa constrictor, om hvilken han yttrade: »Han är så stark, att han ögonblickligen kan döda den största oxen.» En fru, som var närvarande och hörde detta, ropade, ytterst förskräckt, till sin man: »För Guds skull, Lundström lille, gå inte så nära!»

Älskare af läger.

»Hvarföre ställer du alltid till storläger alla somrar, än här, än der?» sporde en viss fröken sin höge beskyddare. »Som du vet, min engel, så är jag stor vän utaf läger», svarade beskyddaren med sin vanliga betydelsefulla blinkning med ena ögat.

Älskvärd hustru.

En sjuk tillfrågades om han icke qvaldes af den tanken att hans hustru kanske skulle gifta om sig i fall han doge. »Visst icke, ty då skulle det alltid finnas en, som beklagade min död», svarade den sjuke.

Älskvärd naiveté.

Den lilla kungliga prinsessan Eugénie hade läst i bibliska historien, huru Eva förledde sin man att äta af det förbudna trädet och huru sedermera deras son Cain mördade brodern Abel. Då hon för läraren redogjort för alla dessa tilldragelser, tillade hon:

»Men herr magister, inte tycker jag att det här just var någon hyggelig familj.»

Ämne till en man i staten.

En president tillfrågades en gång af en gammal öfverstelöjtnant, hvartill han ämnade sin son.

»Om gossen artar sig väl», svarade fadern, »så har jag tänkt att engagera honom i kansliet, men i annat fall måste jag ackordera honom till fänrik.»

Ändock någon tröst.

Vid en stor diné begick en tölpig betjent den oskickligheten att slå en tallrik soppa öfver en elegant dams klädning. Hon blef naturligtvis ganska ledsen, men betjenten sökte trösta henne och sade:

»Min fru, jag ber, tag inte så illa vid er, det fins ännu mycket soppa kvar i skålen.»

Äpplet, som fallit långt ifrån trädet.

Den på sin tid namnkunnige riksdagsmannen Joachim Joachimsson i Snytringe och kyrkoherden i S., doktor S., lågo i ständig fejd med hvarandra inför domstolarne och i samqväm, då de träffades. På ett kalas, der begge voro gäster, frågade någon efter Joachims söner, huru de mådde och togo sig fram i världen.

»Åh jo men, godt och väl med alla, Gud vare lof! — visst var Håkan en dansmästare länge — men —»

Här afbröts han af doktor S., som inföll:

»Jo, jo, af djefla ägg bli djefla-ungar!»

»Icke alltid», svarade Joachimsson, »herr doktors barn äro alla ganska hyggliga.»

Ärlighetens belöning.

En hederlig borgerzman hade af en jude vid erhållen betalning fått en 5-riksdalers-sedel för mycket. Han återlemnade densamma till juden, som blef synnerligt glad deröfver, men efter en stunds besinning frågade:

»Det var väl i Guds namn inte *två*, som jach gaf fer micket?»

Öfverdådigt körande af olika personer.

— Håll bondlymmel, tror du att bönder få fara fram så på Stockholms gator! Du kallas till polisen i morgon för öfverdådigt körande, — sade en poliskonstapel till en Sorundabonde på Gustaf Adolfs torg.

— Herre jestanäs Grälle, ska vi få plikta, som ha spatten båda två? — sade bonden.

Ett kungligt equipage kom i detsamma körande förbi i firsprång, hvarvid vaktens ropade ai!!! och gick i gevär.

— Ska den der inte plikta, *han?*

— Vet hut, bonde! — svarade konstapeln.

Efter kom en herre åkande som Jehu och körde omkull bonden. Konstapeln gjorde honnör.

— Hocken va den dera tjocka herrn, som for fram som en ryss? — frågade bonden, sedan han kommit på fötter igen.

— Jo, si det var våran polismästare.

— Åh fan, Grälle! dä ä föll han då, som ska plikt-fälla oss i morra, — sade bonden.

Öfverflödig blygsel.

En utfattig student lade hvarje afton då han gick till sängs sin tomma plånbok under hufvudkudden.

»Hvartill denna försigtighet? Du har ju ingenting att mista», sade hans kamrat, som bodde i samma rum.

»Ja, det är så», återtog den fattige studenten, »men jag vill ej att tjufvarne skola få rätt på den, ty då finge ag skämmas öfver att den är så tom.»

Öfverflödigt besvär.

Vid en marknad i Kristinehamn hade en skohandlaude gjort uppköp af ett större parti skodon och skulle resa tidigt på morgonen följande dagen. »Väck mig klockan 6, sedan du borstat mina stöflar!» sade han till uppapperskan och gick lugnt till sängs. Nästa dag blef han också väckt, men vid en blick på sitt ur upptäckte han till sin häpnad, att klockan var 12 på middagen i stället för 6 på morgonen. På det högsta förargad, utbrast han: »Tyc-ker du det är tid att komma och väcka mig nu, sex timmar senare än jag begärde?» — »Kära herre, det var mig stört omöjligt att hinna borsta öfver hundra par stöflar på kortare tid!» svarade pigan, trött och flåsande; hon hade nemligen borstat hela det inköpta skopartiet.

Öfverflödig uppmaning.

En tjenstflicka var sysselsatt med fönstertvättning utvändigt uti ett hus vid Drottninggatan, hvarvid, såsom fallet är vid dylika tillfällen, hennes behag voro synliga för de nedanföre gående. En ung elegant, som ej försummade tillfället att se uppåt, möttes dervid af en plåtslagare, hvilken på axeln bar en husränna, den han, som ock kikade uppåt, råkade stöta emot elegantens hatt, så att den föll ned på trottoaren. »Se upp då, din satans drummel!» röt eleganten. »Ja, herre, det är just det jag gör», svarade plåtslagaren.

Öfvertygande inkast.

En mycket hushållsaktig resande gaf åt en gardist, som burit hans nattsäck från ångfartyget till Norra Smedjegatan en hel två-skilling banko. »Nej», mente soldaten, vid det han lade nytt snus i munnen, »den der är allt-

för liten.» — »Di gör dem inte större», invände den resande.

Ögonbrynen ha ramlat ner.

En ung löjtnant, som hade väldiga mustacher, men alls inga ögonbryn, gick en gång förbi tvenne bönder. »Titta på'n», sade den ene bonden, »ögonbryna ha ramlat ner under näsan.»

Ögonmättet.

En man, som var af en ovanlig korpulens, måste oförmodadt företaga en resa till Wisby. Men som han först sent kunde begifva sig hemifrån, måste han köra bra på, för att hinna till tullen innan kl. 9, ty vid den tiden stängdes tullbommen, i anseende till de då existerande landt-tullarne. En half fjerdingväg nära staden mötte han en bonde, som kom utåkande i en tom höhack eller skrida. Han stannade och frågade: »Hör på, far! tror ni väl att jag kommer in genom tullen?» — »Ja' kan väl intä annä tro», svarade bonden, betraktande den resandes digra lekamen. »ja kumm jo iginum mä min häck!»

Ölkrukan.

En gammal näringsidkerska, som dref stark rörelse med ölförsäljning, var i kyrkan och somnade af under predikan. Ett, två, tre föll hennes stora, gammalmodiga, med tjocka permar försedda psalmbok i golfvet. Vid bullret, som den gjorde, spratt gumman till och ropade yrvaken: »Se så, ditt få! slog du nu sönder en kruka igen!»

Ömsesidig lättnad.

Ett mycket stort och fetlagdt fruntimmer förflyttade sig med stort besvär ut ur en fullsatt omnibus. »Det var då en riktig lättnad att jag kom ur», utbrast hon pustande. »Ja, så tycka hästarne med», invände den bak-på vagnen placerade pojken.

Ömtåliga öron.

En sockerbagare, som i sin ungdom gnomgått både skola och gymnasium, och var mycket fallen för att blanda latinska ordvändningar i sitt tal för att bevisa sina studier, fann sig mycket förargad af att icke veta något latinskt namn på karamell. För att få ett sådant, vände han sig till den bekante latinske lexikografen, domprosten Sjögren, och förklarade med något uttryck af missnöje, att han i Sjögrens lexikon förgäfvos sökt att få reda på hvad karamell hette på latin.

»Jag skall säga honom, att Romarne inga karameller hade!» svarade Sjögren kort och förtretad.

»Visserligen», återtog sockerbagaren, »men de hade ej heller något krut, och likväl finnes det upptaget. Männe det icke skulle gå an att kalla karamell för *saccharum rotundum in papyro svepitum?*»

»Åh hut, herre!» ropade latinaren, hvilkens öron våldsamt sårades af denna rotvålska, och visade honom dörren.

Ömtålig hederskänsla.

En piga, i tjänst hos bagaren Piel i Stockholm, sönderref af någon anledning sin orlofsedel, och då hon tillspordes om orsaken dertill, sade hon att det stått i orlofssedeln att hon förhållit sig *nyktert*, ett ord, som efter hennes förmenande, kunde passa för en dräng, men icke för en piga.

Önskvärd förlust.

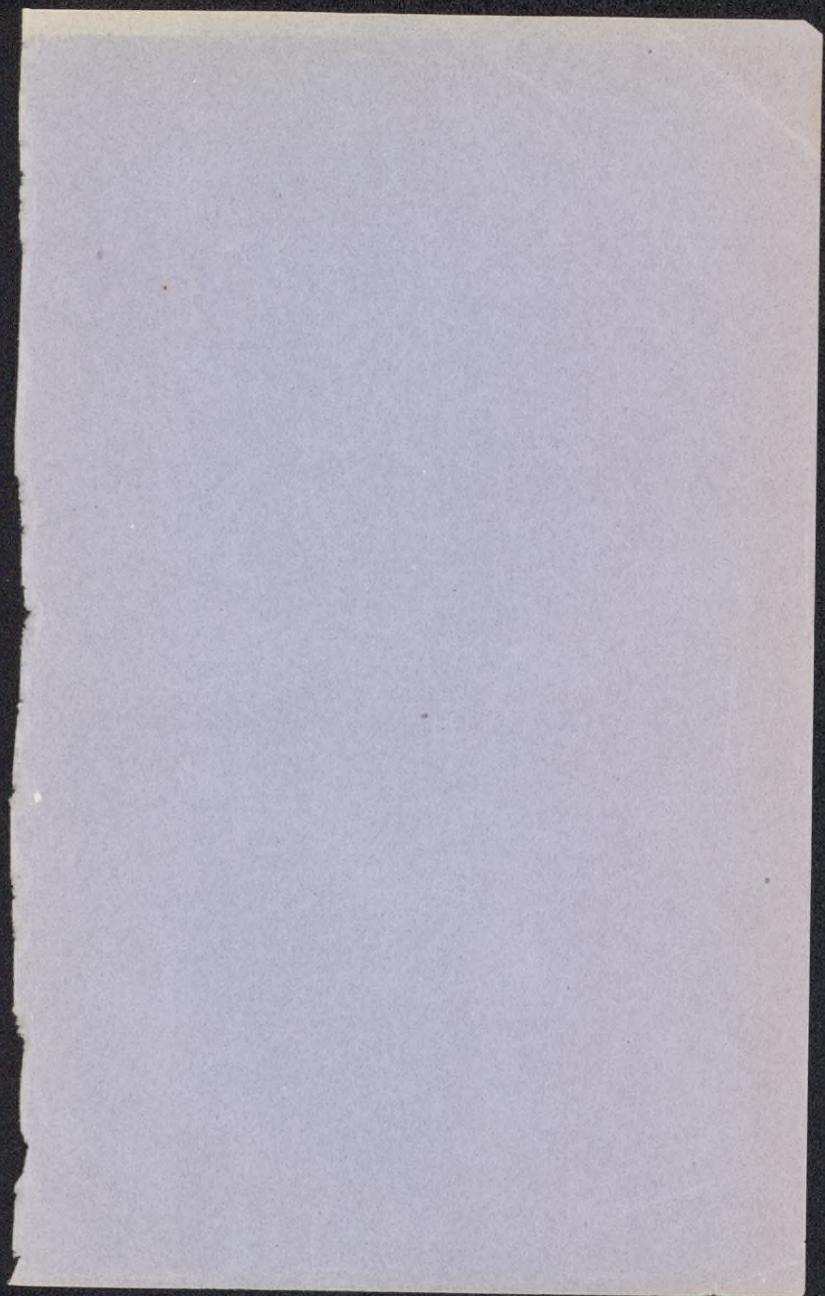
En man, gift med en elak hustru, brukade icke destomindre efter gamla tidens sed kalla henne »min ära». Någon, som kände det husliga förhållandet, yttrade: »det bästa, som skulle kunna hända den stackars mannen, vore att bli ärelös.»

Örfil med vinst.

En person hade fått en örfil och tillfrågades af en bekant, om han också med tålamod fördragit en sådan skymf, och icke gifvit förolämparen en örfil tillbaka. — »Tillbaka?» svarade han, »nej, samma örfil kunde jag inte gifva honom tillbaka, men jag gaf honom en annan, och jag tror att han icke förlorade på bytet.»

The present state of the
country is such that it is
impossible to say whether
it is better or worse than
it was some years ago.
The only thing that is
certain is that it is
different.

*Fr. -
Sv. -
Anekdoter*

Nyaste Samling

af

Svenska Anekdoter.

- 1:sta häftet:** 400 Presthistorier.
2:dra häftet: 365 Historiska Anekdoter.
3:dje häftet: 270 Skol-, Gymnasii- och Akademiehistorier; 60 Husförhørs-, Tjuf-, Lögr och Läkarehistorier; 58 Rättegångshistorier.
4:de häftet: 189 Bondhistorier; 300 ordlekar och infall.
5:te häftet: 500 Blandade Anekdoter.
6:te häftet: 700 Blandade Anekdoter.
- Hela samlingen innehåller tillsammans 2,833 Anekdoter

